SOUL

67

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012
€3.00

Brigitte Bardot

HONDA
The Power of Dreams

The CITY riders

NEO PCX 150

Όμορφο. Καινοτόμο. Δυνατό. Με νέο κινητήρα eSP και το μόνο με σύστημα idle stop.
Κατανάλωση 2,2 lt/100 km! Με **2.790€.**

HONDA

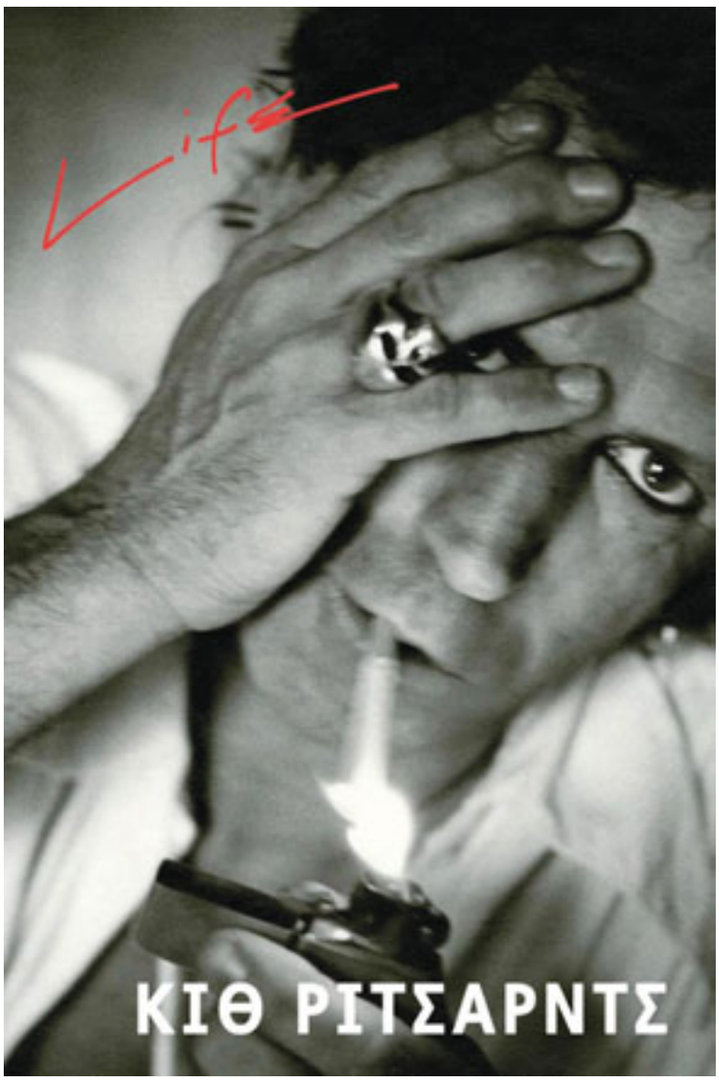
www.honda.gr

HondaMotoGreece

www.ridehonda.gr

EDITORIAL 67

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Let it roll

Τον Ιούνιο του '78 ο εξάδερφος Βησσαρίων αρίβαρε στην Ξάνθη από την ιταλιάνα Μόντενα. Ύστερα θα τραβούσε για ακόμη πιο ψηλά, για το περίφημο «ορεστιαδίτικον γαϊδουροκαλόκαιρον» της δικής του πατρίδας. Ήμουν 14 χρονών και εκστασιασμένος, γιατί ο τύπος ήταν το ίνδαλμά μου: σπούδαζε Ιατρική αλλά και «ζωή», όπως απαντούσε στις φίλες της μάνας μου όταν τον ρωτούσαν με τι ασχολείται. Αυτός ο δεύτερος κλάδος σπουδών, η «ζωή», ήταν που φρίκαρε το σόι μας: έκανε προπόνηση σαν τερματοφύλακας με τα τσικό της Μπολόνια και κάθε που τελείωνε το τσεκ που του έστελναν οι δικοί του για τα έξοδα δε χολόσκαγε· έβγαζε ένα κάρο λεφτά κάνοντας τον μπάρμαν στο διάσημο τότε κλαμπ «Piccio Rosso», όπου τα σαββατόβραδα χόρευαν τρεις χιλιάδες κόσμος, όπως διατεινόταν.

Ήμουν το πιστό του σκυλί, ξεροστάλιαζα για τις διηγήσεις του, που εμπεριείχαν ασύστολο σεξ, παραβατικότητα και υπερένταση, του χτύπαγα φραπέδες και πήγαινα στο περίπτερο αγόγγυστα μέσα στην ντάλα για να του φέρνω τσιγάρα και αθλητικές εφημερίδες. Ήταν ο τρόπος μου και για να του ανταποδώσω το δώρο που μου έφερε: το διπλό «Rolled Gold» των Stones.

Από Stones το μόνο που είχα ακούσει έως τότε ήταν το «Miss You», που το έπαιξαν και η Φωνή της Αμερικής, εφόσον βρισκόταν στο νούμερο ένα του Billboard, και ο Πετρίδης, και ο δίσκο-τζόκεϊ της τοπικής «Dancing Πήγασος» αλλά και ο πειρατικός σταθμός «Λευτέρης ο Σάιμον», που εξέπεμπε στα μεσαία. Είχα διαβάσει και τα γράμματα των αναγνωστών στο περιοδικό «Ποπ+Ροκ» που ξίνισαν με τον ντίσκο ρυθμό του. Τι πουλημένους, τι ξεφτίλες, τι προδότες τους αποκαλούσαν οι ρόκερ της εποχής.

Ο ξάδερφός μου όμως, που είχε δει τους Stones νωρίτερα εκείνο τον χειμώνα στη Ρώμη, με καθησύχασε: η μπάντα ήταν άγρια και αμάσητη, η στροφή στην ντίσκο έγινε εξαιτίας του Μικ Τζάγκερ, είπε, «αλλά εμείς είμαστε με τον Κιθ Ρίτσαρντς, ρε φίλε, είμαστε με το ροκ εν ρολ, Στεφάν μου». Εκείνη τη νύχτα, όλη νύχτα με τα ακουστικά στα αφτιά, άκουσα για πρώτη φορά το «Come On» και το «Little Red Rooster». Τη «19η Νευρική Κατάρρευση» και το «Είναι σαν Ουράνιο Τόξο». Δεν ήξερα πως ο δίσκος ήταν διπλός, γιατί στην πρώτη «πλάκα» οι Πέτρες διασκεύαζαν αράπικα του Σικάγο, ενώ μόνο η δεύτερη είχε τα δικά τους.

Τον Ιούνιο του '78 «πλάκες» αποκαλούσε ο μπαμπάς μου τους δίσκους αλλά πλάκα έπαθα κι εγώ. Κανονική! Με τους Rolling Stones αλλά και τις ιστορίες που μου αράδιασε ο ξάδερφός μου για την πάρτη τους ώς το ξημέρωμα. Για τη Μάριαν Φέιθφουλ και τα κυνηγητά με τους μπάτσους, για τον θάνατο του Μπράιαν Τζόουνς από πνιγμό, για την εξορία στην Κυανή Ακτή, τα ντράβαλα του Κιθ με την πρέζα, για την Μπιάνκα, τον Μικ και το «Studio 54». «Αύριο που θα ξυπνήσουμε θα πάμε στο δισκάδικο για να σου αγοράσω δώρο το "Exile On Main Street" και το "Sticky Fingers". Νόμιζα πως τα είχες». Αρχίδια είχα, γιατί την τύφλα μου μόνο είχα!

Μάζευα δίσκους στα ξεκούδουνα. Είχα αγοράσει, ας πούμε, την «Αναρχία» των Pistols, το «Σχοινί» των Clash και το «Στην Πόλη είναι τόσα πράγματα που θέλω να σου πω» των Jam, γιατί είχα αποφασίσει πως το πανκ μου πήγαινε πολύ, με ξεφλώριαζε στα μάτια των συμμαθητών στο Α' Γυμνάσιο Ξάνθης, με

© Ethan Russell

απολέπιζε από τη ρετσινιά του απουσιολόγου και μου έδινε το δικαίωμα να μη φάω σουτ από το ροκ μπαρ «Γκουέρνικα», όπου στην πίστα του χόρευαν πόγκο διάφοροι τοπικοί ρέμπελοι. Σε αντίθεση με την ντίσκο «Πήγασος», όπου χόρευαν γκόμενες και φλώροι περιμένοντας να πέσει το «Μονακό» ή η άλλη σάχλα, το «Ω, Μον Αμούρ» του γαμοΚριστόφ, για να αρμπαλιαστούν και να ξεχαρμανιάσουν.

Όλη νύχτα άκουγα Stones και την επομένη πρωί πρωί τηλεφώνησα στην αδελφή ψυχή, Δ.Π., που κατατρυχόταν και αυτός με σύνδρομο παρόμοιο με το δικό μου: φορούσε γυαλιά, ήταν μαθηταράς και το έφερε βαρέως που παντού περνιόταν για καλό παιδί. Όλο έξαψη του διηγήθηκα τις ιστορίες που είχα μάθει για τους Stones, καθώς και για την προοπτική που ανοιγόταν και για τους δυο μας να ζήσουμε αντάξια με το δίδυμο Τζάγκερ και Ρίτσαρντς, αρκεί να μελετούσαμε το θέμα. Έτσι όλο το καλοκαίρι του '78 ακούγαμε τις Πέτρες εντατικά. Το «Α Κεν Γκετ Νο», που κυκλοφορούσε και σε ελληναράδικη διασκευή ως «δεν αντέχω, θα τη σφάξω», το «Χοτ Σταφ», το «Είναι μόνο ροκ εν ρολ, αλλά μ' αρέσει», το «Ας περάσουμε τη νύχτα μαζί» και το «Ντεντ Φλάουερς». Το τελευταίο μαζί με τα «Άγρια Άλογα» ήταν αυτό που με πέθαινε από τον δίσκο «Τα Κολλώδη Δάχτυλα».

Είχα ράψει και τη γλώσσα-σύμβολο στην κωλότσεπη του Wrangler, φόρεγα μπότα μυτερή μέσα στο κατακαλόκαιρο και ονειρευόμουν το αύριο. Που θα ήταν γρήγορο σαν τρένο για το Μέμφις και επικίνδυνο όπως στην Ταγγέρη, όπου ζούσαν ο Μπάροουζ και ο Μπόουλς. Αυτούς τους τελευταίους τους διάβαζα κρυφά, τσιμπώντας τους τόμους από τα ράφια της δημοτικής βιβλιοθήκης, όταν ο βιβλιοθηκάριος και συγγραφέας κύριος Στέφανος-συνονόματος-Ιωαννίδης εξυπηρετούσε τα άλλα παιδάκια που διάβαζαν Τζέιν Έιρ, Λουντέμη και... μαλακίες!

Όλα ήταν μια μαλακία από την ώρα που ανακάλυψα το ροκ εν ρολ. Έπρεπε να δραπετεύσω βάσει σχεδίου από αυτή την κωλοπόλη, όπου όλα συνωμοτούσαν για να μου χαντακώσουν τα όνειρα. Να τα κάνουν πιο νορμάλ, πιο γήινα, όμως επέμενα: αντί για τις κοιλάδες του Νέστου θα ζούσα στις «Κοιλάδες με τις Φράουλες». Αντί για τη βρομοθάλασσα των Αβδήρων θα πλατσούριζα στην Καλιφόρνια-Σερφ Σίτι του Μπράιαν Γούιλσον. Αυτοί θα κόβαν βόλτες πάνω-κάτω στη Βενιζέλου ή την Παλιά Πόλη, εγώ θα ξεποδαριαζόμουν στη Λέξινγκτον περιμένοντας τον Λου Ριντ.

Το καλοκαίρι του '78 η θρακιώτικη περιρρέουσα ατμόσφαιρα μου ήταν αδιάφορη. Τα πράγματα που θαύμαζα δεν ήταν τοπικά και κάθε τόσο είχα την αίσθηση πως με κατείχε μια άλλη ψυχή. Ζούσα σαν μισή πραγματικότητα και μισό μυθιστόρημα, μια πυκνή σκοτεινή βλάστηση από ανομολόγητους πόθους φούντωνε μέσα μου κάθε που άκουγα το «Let It Bleed». Το μέλλον είχε τη στυφή γεύση της αβεβαιότητας. Με τον Δ.Π. ήμασταν περικυκλωμένοι από έναν αδιάφορο πληθυσμό φίλων και χειραψιών που, φευ, δεν προκαλούσαν ούτε βραχυκυκλώματα ούτε ηλεκτρικές εκκενώσεις. Είναι συνηθισμένη, όπως κατάλαβα χρόνια αργότερα, η δυστυχία των αδέξιων ανθρώπων να μη βρίσκουν άλλο τρόπο να εκφράσουν τη συγκίνησή τους πέραν αυτού του ροκ εν ρολ. Το «Gimme Shelter» χρωμάτιζε με στοργή και συμπόνια όλη την εξανθηματική εφηβεία μας. Μέσα στην κιθάρα του Κιθ Ρίτσαρντς φώλιαζαν ο έρωτας, τα ταξίδια, η συγκίνηση και η υπερπεριπέτεια. Χόρευα το «Mother's Little Helper» και η άνυδρη ύπαρξή μου μεταμορφωνόταν σε ρυάκι. Ήμουν σίγουρος! Κάθε φορά που άκουγα τη διασκευή των Stones στο «Time Is On My Side» ήξερα πως πήγαζα από την Ξάνθη, αλλά η εκβολή μου θα τερμάτιζε αλλού.

Τέτοιοι αέρηδες φούσκωσαν την κεφάλα μας το καλοκαίρι του '78 και οι μάνες μας μας αποκαλούσαν αλαφροΐσκιωτους, αχαΐρευτους και φαντασμένους. Σε αντίθεση με την κυρία Ντόρις, τη μάνα του Κιθ, που τον ενθάρρυνε να την κοπανήσει μια ώρα αρχύτερα από το βρομοΝτάρτφορντ και να τραβήξει για Λονδίνο, να γίνει ήρωας της κιθάρας, οι δικές μας μάνες συνωμοτούσαν στα μουλωχτά για να μας μεταμορφώσουν σε φαρμακοποιούς και δικηγόρους. Ήμασταν σαν μαϊμούδες στο κλουβί το καλοκαίρι του '78. Μαϊμούδες φυλακισμένες στο ξανθιώτικο Ροκ εν Ρολ Τσίρκο.

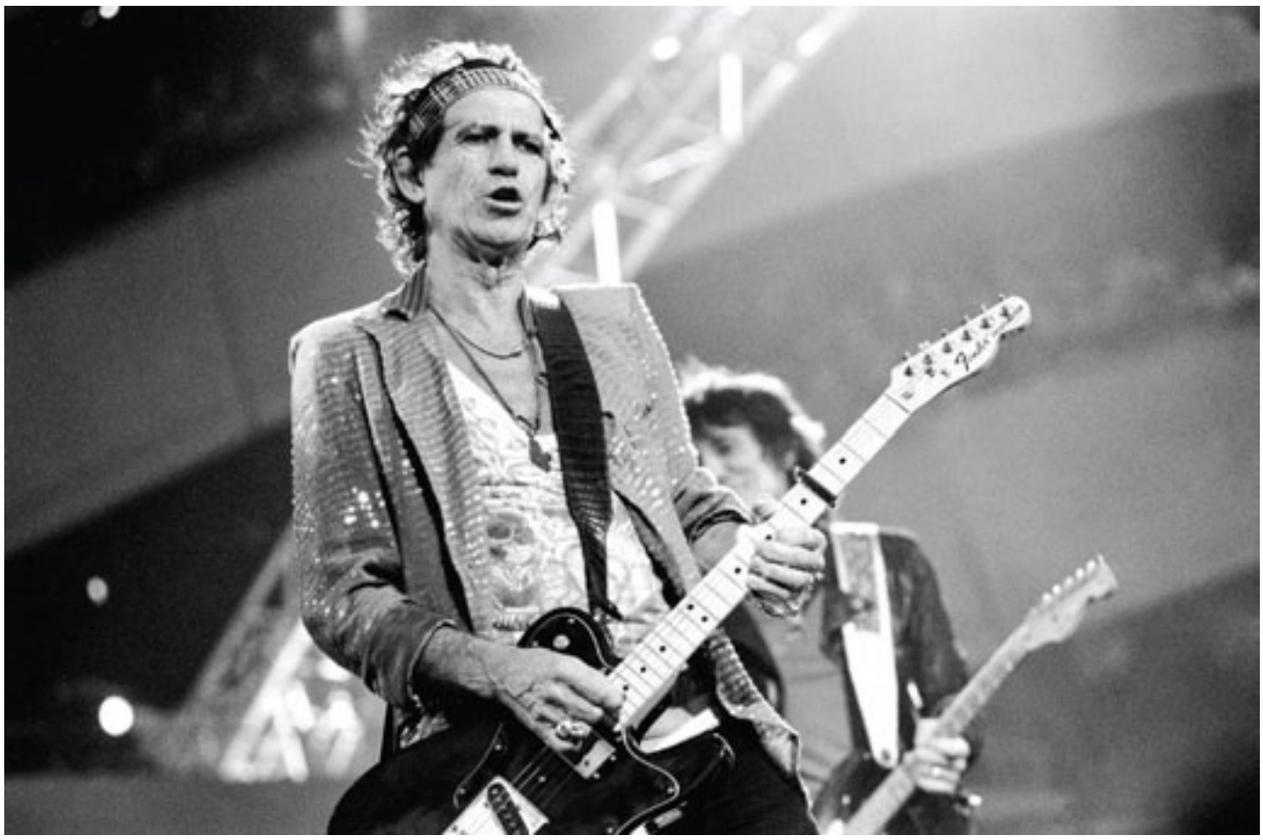
Όταν ξεψύχησε το καλοκαίρι του '98, οι Rolling Stones ήρθαν στην Αθήνα. Και, φυσικά, με τον Δημήτρη ήμασταν στην πρώτη γραμμή έχοντας τον Κιθ κυαλαρισμένο στο κέντρο της διόπτρας μας. Δεν έπαψε να είναι ο μέντοράς μας. Αυτός που επέμενε ακόμα ανελέητα να διάγει βίο ακόλαστο, ευφάνταστο και αδιαπραγμάτευτο. Όταν χτύπησε στις χορδές τις πρώτες νότες του «Like A Rollin' Stone», ήταν σαν ένα παράθυρο που το ανοίγει ξαφνικά ο άνεμος. Ξεμπουκάρισαν μέσα από τη μνήμη μου εικόνες στοκαρισμένες από χρόνια: νύχτες με γαλακτερό φωτισμό σαν πίνακες του Χόπερ· ταξίδια στις Επτά Θάλασσες πάνω στα λονδρέζικα άλογα των Επτά Ιπποτών της Αποκάλυψης στο «Magnificent Seven» του Στράμερ· αστραφτερά πρωινά στο Βερολίνο που γυάλιζαν όπως οι σφαίρες του «Blues From A Gun» των Jesus And Mary Chain· παγερές εσωτερικές ισπανικές αυλές, αλήτες κάτω από τα γεφύρια της Ταϊλάνδης, όπως στα «Ημερολόγια Φτώχειας» του Όργουελ, αλλά και χαρές μεγάλες που καμιά φορά τις θυμόμουν να βγαίνουν από το πρόσωπό μου: σχεδόν μπορούσα να τις αγγίξω όπως τους πίνακες του Πικάσο στο Παρίσι.

20 χρόνια μετά το καλοκαίρι του '78, το καλοκαίρι του '98, είχα συμπληρώσει δύο δεκαετίες ζωής όπως την ονειρευόμουν. Όταν το «Σαν Πέτρα που Κυλάει» τελείωσε, ήταν σαν να είχα αποπληρώσει όλους τους λογαριασμούς της παρατεταμένης εφηβείας μου. Μπορούσα άφοβα πλέον να ενηλικιωθώ. Να ζήσω επιτέλους σαν ένας φυσιολογικός άνθρωπος.

15 χρόνια μετά από την εμφάνιση των Stones στην Αθήνα, καλοκαίρι 2012, ξεφυλλίζω το «Life». 700 σελίδες αυτοβιογραφία που, επιτέλους, ο θεός Κιθ εδέησε να την κυκλοφορήσει και στα ελληνικά. Πόσο μεγαλειώδης, πόσο αλήτικη, ποιητική, ρομαντική και ανυπότακτη είναι η διήγηση του παρελθόντος του. Τη γλέντησα περισσότερο και από τα «Κλασικά Εικονογραφημένα» με τις περιπέτειες των Τομ Σόγιερ και Χάλκμπερι Φιν. Στο μυαλό μου, άλλωστε, τέτοιας στόφας ήρωας ήταν, είναι και θα είναι. Με ολίγη από Ποπάι on acid, με τόσο ουίσκι και σκόνη στη φλέβα του, που μάλλον επιδρούσαν ηρωικά σαν το σπανάκι τη δεκαετία του '70. Προσθέστε και μια allure από Χόλντεν Κόλφιλντ του «Φύλακα στη Σίκαλη» έτσι όπως ποζάρει με εκείνες τις καπελαδούρες στο πλούσιο φωτογραφικό υλικό του βιβλίου και να τος ο γάτος:

«Δεν μπορώ να ξεδιαλύνω τα όρια μέχρι που έπαιξα εσκεμμένα τον ρόλο που είχε γραφτεί για μένα. Εννοώ, το δαχτυλίδι-νεκροκεφαλή, το σπασμένο δόντι, το μαύρο κολ γύρω από τα μάτια. Μήπως η ευθύνη είναι μισή δική μου και μισή δική τους; Πιστεύω ότι με κάποιον τρόπο η περσόνα σου,

Limani
rock&roll bar

© **Peter Pakvis** / Getty Images

η εικόνα, αυτό που ο κόσμος έχει μάθει να πιστεύει για σένα, σε ακολουθεί σαν σιδερένια μπάλα με αλυσίδα δεμένη στο πόδι σου. Ακόμα πιστεύουν ότι είμαι ένας τελειωμένος τζάνκι. Κι εγώ έχω σταματήσει την πρέζα εδώ και τριάντα χρόνια! Αλλά η δημόσια εικόνα σου είναι σαν σκιά. Ακόμα και όταν ο ήλιος πέφτει, τη σκιά σου τη βλέπεις. Νομίζω ότι κατά ένα μέρος οφείλεται στο ότι προσπαθείς τόσο πολύ να δείχνεις ότι είσαι το πρόσωπο της δημόσιας εικόνας σου, που τελικά γίνεσαι αυτό το πρόσωπο, τουλάχιστον μέχρι το βαθμό που αντέχεις. Τελικά καταλήγεις να είσαι μια παρωδία αυτού που νόμιζες παλιά ότι είσαι. Είναι αναπόφευκτο.

»Υπάρχει κάτι μέσα μου που με κάνει να θέλω να ξυπνήσω το ίδιο "κάτι" και στους άλλους ανθρώπους, επειδή ξέρω ότι όλοι το έχουν. Έχω έναν δαίμονα μέσα μου, και υπάρχει ένας δαίμονας μέσα στον καθένα μας. Και η ανταπόκριση που εισπράττω είναι απίστευτα γελοία - μου στέλνουν φορτηγά ολόκληρα με νεκροκεφαλές για να μου ευχηθούν. Τη λατρεύει αυτή την εικόνα ο κόσμος. Έτσι με φαντάστηκαν, έτσι με έφτιαξαν, ο λαός εκεί έφτιαξε έναν λαϊκό ήρωα. Να 'ναι καλά οι άνθρωποι. Κι εγώ με τη σειρά μου θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ για να ικανοποιήσω τη φαντασία τους. Με θέλουν να κάνω πράγματα που αυτοί οι ίδιοι δεν μπορούν. Γιατί πρέπει να κάνουν τη δουλειά που κάνουν, γιατί πρέπει να ζήσουν τη ζωή που ζουν, γιατί είναι πωλητές σε ασφαλιστικές εταιρείες... Και την ίδια στιγμή μέσα τους μαίνεται ένας Κιθ Ρίτσαρντς. Όταν σε έχουν ονομάσει λαϊκό ήρωα, αυτό σημαίνει ότι το σενάριο για σένα είναι ήδη γραμμένο και καλά θα κάνεις να το εκπληρώσεις. Εγώ έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα. Δε θα ήταν υπερβολή να πω ότι κυρίως έζησαν σαν παράνομος. Και τα κατάφερα! Κι ας ήξερα ότι ήμουν στο μάτι του κυκλώνα, με κυνηγούσαν όλοι. Το μόνο που είχα να κάνω ήταν να ανακαλέσω τα πάντα, να μετανοήσω, και όλα θα τελείωναν καλά. Αλλά αυτό δε θα μπορούσα να το κάνω με τίποτα».

Ο Κιθ που αγαπήσαμε: αν κάποτε και εσύ σαν Δον Κιχώτης κυνήγησες τους ανεμόμυλους και ο πιο υψηλός σου στόχος ήταν να μείνεις για πάντα ένας Πίτερ Παν που ο χρόνος του θα κυλάει κάνοντας τίποτα πέρα από το να αλλάζει δίσκους, η βιογραφία του Ρίτσαρντς... σκοτώνει. Οι μέρες της αθωότητας και του κυνηγιού του τέλειου ριφ, όπως το κοπανούσαν ο Μπο Ντίντλεϊ κι ο Τσακ Μπέρι, μα εκείνο σαν τρελό ελάφι κατάφερνε να ξεφεύγει. Τα σοροπιάσματα με τα κορίτσια στις συναυλίες και τα μοτέλ. Η φιλία και η μπέσα σαν υπέρτατες ανδρικές αρετές. Τα πουλήματα και οι στραβές που τον δίδαξαν πάντα μα πάντα τα νώτα του να βλέπουν τοίχο. Ένα σιρκουί από παλαβές ιστορίες, τύχη, σκληρή δουλειά και έφεση στο αλλόκοτο, όπως τα διηγείται ο Κιθ στο «Life».

Και μια αδιάψευστη κατηγοριοποίηση των αγοριών: οι κουλ γάτοι, οι αλανιάρηδες και οι εντάξει απέναντι από τις ταξιαρχίες των ανεκδιήγητα κάλπηδων, των παλιοφαντασμένων και των μωροφιλόδοξων ψοφοδεών. Σε ρυθμό τεσσάρων τετάρτων, το «Life» είναι μια αυτοβιογραφία τεφαρίκι. Είναι οι αναμνήσεις του Ρίτσαρντς όπως τις ανέσυρε ατόφιες από το μαγγανοπήγαδο του μυαλού του, όπως φώλιαζαν τόσα χρόνια. Αναμνήσεις κουρνιασμένες σαν την αόρατη νότα που ο Κιθ επιμένει πως υπάρχει κρυμμένη στο κενό διάστημα ανάμεσα στο ροκ και στο ρολ. Σικάγο, Νέα Ορλεάνη, Ρώμη, Τζαμάικα, Κυανή Ακτή, Λονδίνο και όπου αλλού αυτό το παιδί από το Ντάρτφορντ κύλησε για να τεστάρει τις αντοχές και να αναμετρήσει την τέχνη του κι όχι απλώς να επιβιώσει, αλλά να θριαμβεύσει.

Ένα βιβλίο-γλέντι και ίσως το πιο συναρπαστικό ροκ εν ρολ αφήγημα που έχω διαβάσει. Αυτοσαρκαστικό, τρυφερό, γαλαντόμο, μιας και ο θεός αποκαλύπτει ώς και τα πιο μύχια μυστικά της τεχνικής του, το «Life» είναι το χρονικό μιας εποχής που η μουσική ήταν κάτι περισσότερο από υπόκρουση σε εμπορικά κέντρα, ταξί, σίριαλ, σουπερμάρκετ και ψωραλέα κλαμπ σαν τα σημερινά.

Άκουσα χιλιάδες τραγούδια μετά το «Tumbling Dice», καθώς η μουσική άλλαξε πρόσωπο και το ροκ εν ρολ με το πανκ μεταμορφώθηκαν σε νιου γουέιβ, μπριτ ποπ, χιπ χοπ, νωχελική σουηδική-μην ξεράσω-ηλεκτρόνικα, r'n'b και ανεγκέφαλο τέκνο. Αυτά τα τραγούδια δηλαδή που έπαψαν να υπαγορεύουν συμπεριφορές και να προσδίδουν ταυτότητα. Ίσως πια και κανένας να μην τα έχει ανάγκη, τα τραγούδια έπαψαν να είναι μέσα ανάγνωσης, αντίληψης και εξερεύνησης του άγνωστου κόσμου, στα 15 τους χρόνια και εξοπλισμένα με υπερτεχνολογία, τα πιτσιρίκια του σήμερα το μόνο που έχουν ανάγκη είναι ένας λογαριασμός στο facebook.

Μέσα από δαιδαλώδη δίκτυα και ψηφιακούς λαβύρινθους, μπορούν να τηλεμεταφέρονται όπου γουστάρουν, να συναναστρέφονται μόνο με όσους επιθυμούν, να κατακτούν τη γνώση πολύ πιο γρήγορα από ό,τι εμείς, εκεί, τότε, στην Ξάνθη του '78. Παραγγέλνεις ό,τι θέλεις από το ίντερνετ, αντί να ξεροσταλιάζεις έξω από το δισκάδικο «Ντο Ρε Μι» για το πότε θα έρθουν οι καινούργιες παρτίδες με βινύλια. Can't stop the disco: γίγα μνήμες, απίστευτη προσφορά εμπειριών που δεν κοστίζουν ακριβά, η υπερπραγματικότητα σου τα προσφέρει όλα απλόχερα. Δε χρειάζεται να την ονειρευτείς, είναι δίπλα σου, μπορείς να γίνεις αυτό που επιθυμείς εδώ και τώρα.

Και προπάντων: κανένας δε θέλει να φτιάξει ένα ροκ συγκρότημα γιατί... έτσι! Αλλά γιατί η αγορά της τηλεφωνίας, της μόδας, των χυμών και της αυτοκίνησης έχει ανάγκη για το επόμενο χιτ, τόσο πλαστικό όσο το προηγούμενο. Κανένας επίσης δεν ιδρώνει στις συναυλίες. Σε λίγο δε θα χρειάζονται ούτε και αυτές, από τον καναπέ του σαλονιού σου σε ζωντανή μετάδοση μπορείς να απολαμβάνεις τη νέα αγαπημένη κουλ μπάντα καθώς κοπανιέται live στο Τορόντο.

Δε χωρά αμφιβολία πως σήμερα το ροκ εν ρολ είναι ένα ξεπερασμένο μέσο αφήγησης της νεανικής εποποιίας, ο Ζούκενμπεργκ κι όχι ο Κιθ Ρίτσαρντς είναι που το κάνει πιο καλά. Μόνο που όταν κάποτε κυκλοφορήσει και αυτό το αγόρι τη βιογραφία του, δε μου είναι δύσκολο να μαντέψω πως η ζωή του θα έχει γεύση ξεθυμασμένης κόκα κόλας zero και προχθεσινής πίτσας.

Ψάχνω για επίλογο: Τι γεύση έχει άραγε η βιογραφία του Κιθ Ρίτσαρντς; Έχουμε και λέμε, αγαπητέ Δ.Π. Το «Life» έχει την ανυπέρβλητη, τη μοναδική, την πιο τέλεια γεύση του καλοκαιριού του '78 και το μόνο που απέμεινε από εκείνη την πόλη έως και σήμερα: μια ζουμερή γλυκιά τουλούμπα βουτηγμένη στην ωραιότερη κρέμα που έχουμε φάει στη ζωή μας και, φυσικά, στην Ξάνθη πωλείται πάντα και θα τη βρίσκουμε μόνο στο ζαχαροπλαστείο «Νέα Ελλάς».

Υ.Γ.1 Στον Δημήτρη Παναγιωτίδη, επειδή οι ιστορίες που κουβαλάμε είναι η μόνη μας περιουσία.
Υ.Γ.2 Η αυτοβιογραφία του Κιθ Ρίτσαρντς, «Life», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Το Ροδακιό-Λατέρνατιβ σε μετάφραση Γιάννη Νένε. Τους ευχαριστώ θερμά για την παραχώρηση του τόσο σπάνιου φωτογραφικού υλικού.

© Harry Diltz / Morrison Hotel Gallery

SOUL
Secrets Of Urban Life

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου, Αργύρης Σαρασλανίδης (aka Ser)
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Karina Ruby, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Χρήστος Παρίδης, Λένα Χουρμούζη, Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης, Δημήτρης Τζινούδης, Αθηνά Κουτρουμάνη, Κοσμάς Μαυρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Κωνσταντίνος Πλακώνας, Δημήτρης Ντανόπουλος, Θανάσης Βικόπουλος

Φωτογράφοι
Τάσος Βρεττός, Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Γεωργιάννα Κιόση - Τζουλιάννα Καριπίδου (Arte Di Tr3 Studio), Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος

Direct Market Αθήνας: Γιώργος Απέργης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ., Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

STAFF

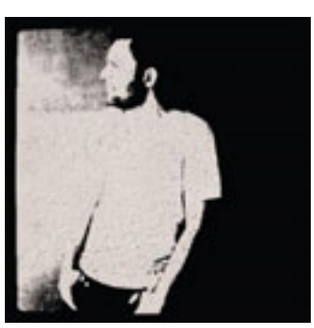
Κώστας Αμοιρίδης
Βύσμα του διευθυντή, εφόσον τυγχάνει και αυτός βλαχάκι από την Ξάνθη, κι ως γνωστόν όλοι οι Ξανθιώτες αλληλοϋποστηρίζονται! Παρ' όλα αυτά, η κλάση και η τεχνική του τον έφεραν στο σημείο που είναι: ο καλύτερος φωτογράφος της Θεσσαλονίκης και ένας εκ των αρίστων ελλήνων portrait & fashion maker. Έχει πανάκριβο εξοπλισμό και πανάκριβη καρδιά, διαθέτει τρελό χιούμορ και τεράστια γκαρνταρόμπα, καθότι εκτός από μετρ της εικόνας και του Photoshop είναι παλαβωμένος και με το στιλ. Το ότι δε φωτογράφησε ακόμα τους Din και Dan, το ντουέτο δηλαδή των Dsquared2, δεν τον έχει αποθαρρύνει καθόλου: τους φορά από πάνω έως κάτω.

Αργύρης Σαρασλανίδης
Γνήσιος μαχητής των δρόμων, ο πιο αναγνωρίσιμος street artist της Θεσσαλονίκης, αποφάσισε εκτός από τους τοίχους να αποκτήσει και μόνιμη στέγη. Και εγένετο «The Box Gallery» στο στενάκι της Απελλού, όπου ο Ser τροφοδοτεί με χρώματα και σπρέι όλη τη σκηνή της πόλης. Είτε εικονογραφεί για το SOUL είτε «μπογιαντίζει» προσόψεις πολυκατοικιών και τοίχους της πλατείας Ναυαρίνου είτε συμμετέχει σε πλείστους θεσμούς και διαγωνισμούς, από Μπιενάλε έως 7 Ply Project, η γραμμή του, η τεχνική του και η αισθητική του είναι αναγνωρίσιμες από χιλιόμετρα.

Νίκος Καρδαράς
Όπως ο Σέρλοκ είχε τον Γουότσον και ο Μπόλεκ τον Λόλεκ, έτσι και αυτός πάει πακέτο με τον πνευματικό καθοδηγητή του, Κώστα Αμοιρίδη. Ξεκίνησε αλλά και παραμένει βοηθός του στη φωτογραφία, όμως με την πάροδο του χρόνου ανέπτυξε και την προσωπική του τεχνική, πέρα από την ομολογουμένως άψογη υποστήριξη που παρέχει στην ομάδα τους σε θέματα μόδας. Urban κυνηγός ενστάντανέ σε πάρτι και παραλίες, γνήσιο party animal και ο ίδιος, εραστής της Vespa και του καλού φαγητού, τα τελευταία δύο χρόνια ανέπτυξε και άλλες δεξιότητες πέρα από το fun και την καλοσύνη, ανοίγοντας στη Νέα Φώκια της Χαλκιδικής την καταπληκτική «Μασσαλία», όπου το φαγητό που σερβίρει είναι φίνο σαν την πάρτη του.

Αύγουστος Κορτώ
Όλα όσα πρέπει να ξέρεις γι' αυτόν μπορείς να τα διαβάσεις στο τελευταίο του βιβλίο «Ο άνθρωπος που έτρωγε πολλά» (εκδόσεις Καστανιώτη). Εν τάχει: πρώην ευτραφής Θεσσαλονικιός κατηφορίζει Αθήνα, γράφει σαν μανιακός, αδυνατίζει, μεταφράζει, tweetάρει ασύστολα με στρατό θαμώνων στον ψηφιακό καφενέ του και διάγει βίο ρέμπελο και μποέμικο.

SAMPLER

Γιώργος Παπαγεωργίου
Την απόσταση Πλαταμώνας, όπου διαμένει μόνιμα, Θεσσαλονίκη την κάνει σχεδόν καθημερινά, είτε για κάποια ταινία είτε για κάποια συναυλία είτε για κάποιο dj set, αφού ο «ολύμπιος» αυτός θεούλης τον τελευταίο καιρό είναι περιζήτητος στα ροκ εν ρολ μπαρ. Ιδιαίτερη περίπτωση και πολυδιάστατος χαρακτήρας, στρατεύθηκε στο περιοδικό από νωρίς διαπρέποντας και τηρώντας απαράβατα τον πρώτο κανόνα της gonzo δημοσιογραφίας: πρώτα βλέπουμε, ύστερα πίνουμε, μετά ζούμε και κατόπιν το διηγούμεθα.

Δημήτρης Καραθάνος
Ο Δημήτρης Καραθάνος είναι αρχισυντάκτης του περιοδικού SOUL. Ζει στη Θεσσαλονίκη. Έχει κυκλοφορήσει τρεις δίσκους ροκ εν ρολ και πραγματοποίησε εκατοντάδες συναυλίες, προτού παραδώσει την κιθάρα του στη φθορά, όμοια με αυτή που πλέον του γκριζάρει τους κροτάφους με γοργούς ρυθμούς. Καταγίνεται με τη φωτογραφία και έχει κάνει δύο εκθέσεις iPhone-ογραφίας. Έχει επίσης τρέξει περισσότερα από 6.000 χιλιόμετρα από τότε που άρχισε να κρατά τον λογαριασμό. Αγαπά τον Howlin' Wolf, τον Notorious BIG, τον Charles Dickens και τον John LeCarre.

Βιβιάννα Μηλιαρέση
Ανταποκρίτρια του SOUL στο Λονδίνο, η Βιβιάνα μεγάλωσε μεταξύ Αθήνας και Κέρκυρας, όπου ο παππούς τής μάθαινε γαλλικά, σκάκι και ζωγραφική (ενίοτε την επισκέπτεται το φάντασμά του). Θα τη βρεις τυλιγμένη σε βικτοριανά φορέματα να γράφει, να πίνει τσάι και να κλαδεύει γιασεμιά, σε ένα σπίτι στα λημέρια του Τζακ του Αντεροβγάλτη. Πιστεύει στη μη ιδιοκτησία, τη σοκολάτα και τους πειρατές. Την ιντριγκάρει οικτρά ο ιντερνετικός κόσμος, ενώ της λείπει αφόρητα η θάλασσα.

Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη
Η ανταποκρίτριά μας στο Λονδίνο είναι Κρητικογαλλίδα και δεν υπάρχει τάση, πρωτοπορία, χιπστερική δημιουργία, νεωτερική κουλαμάρα, πειραματική μόδα, experimental τέχνη και φευγάτη μουσική που να μην την ξέρει. Όταν έρχεται στην Ελλάδα, τραγουδάει με τους NO! Disco Sauvage, ενώ στο Λονδίνο κάνει μεταπτυχιακό σε κάποιον κλάδο ΜΜΕ που είναι τόσο μπροστά, ώστε δεν τον ξέρουμε. Είναι δημοσιογραφάρα, ατομάρα και φίλη τρελήήή!

22
KYLIE MINOGUE
25 χρόνια «I Should be so Lucky» στο repeat.

38
Ο ELVIS ΖΕΙ...
Πάντα στη Χαβάη!

44
DITA VON TEESE
Τώρα και σε άρωμα.

Σπούδασε! ένα από τα 69 σύγχρονα επαγγέλματα στο ΚΟΡΥΦΑΙΟ ΙΙΕΚ και δημιούργησε Ισχυρό Βιογραφικό!

"Έκλεισα Ραντεβού με τα ΙΕΚ ΞΥΝΗ και πέτυχα!"

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ & ΔΙΟΙΚΗΣΗ
- Ειδικός Μηχανογραφημένου Λογιστηρίου • Διοικητικό & Οικονομικό Στέλεχος Επιχειρήσεων • Ειδικός Εμπορίας, Διαφήμισης και Προώθησης Προϊόντων (Marketing) • Ειδικός Πωλήσεων • Ειδ. Φορότεχνικού Γραφείου
- Στέλεχος Στατιστικής Έρευνας, Αγοράς & Δημοσκοπήσεων • Στέλεχος Υπηρεσιών Εφοδιαστικής αλυσίδας (Logistics) • Γραμματέας Διεύθυνσης • Τεχνικός Εξυπηρέτησης Πελατών • Στέλεχος Κοστολόγησης στη Βιομηχανία - Βιοτεχνία
- Κτηματομεσίτης - Διαχειριστής Ακίνητης Περιουσίας

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ & ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ
- Τεχνικός Εφαρμογών Πληροφορικής • Τεχνικός Προγραμματισμού Παιχνιδιών & Ψυχαγωγικών Εφαρμογών (Video Games) • Τεχνικός Εφαρμογών Ιατρικής Πληροφορικής • Τεχνικός Δικτύων Υπολογιστών • Τεχνικός Τεχνολογίας Internet
- Τεχνικός Εφαρμογών Πληροφορικής με Πολυμέσα (Multimedia) • Τεχνικός Συστημάτων Υπολογιστών • Διαχειριστής Τεχνολογίας Internet - Intranet
- Τεχνικός Η/Υ & Ηλεκτρονικών Μηχανών Γραφείου

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ & ΟΜΟΡΦΙΑ
- Ειδ. Εφαρμ. Αισθητικής • Επαγγελματικό Μακιγιάζ • Κομμωτής - Τεχνικός Περιποίησης Κόμης • Αισθητικός Σύμβουλος Εμφάνισης (Stylist) • Β. Κομμωτή (1)
- Τεχνίτης Περιποίησης Νυχιών (1) • Μακιγιάζ Θεάτρου - Σκηνής

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ
- Ειδ. Εφαρμ. Διαιτητικής • Β. Φυσικοθεραπευτή - Υπάλληλος Εργαστηρίου Φυσικοθεραπείας • Αισθ. Αρωματοθεραπείας • Νοσηλευτική Χειρουργείου
- Νοσηλευτική Ογκολογικών Παθήσεων • Νοσηλευτική Μονάδων Εντατικής Θεραπείας
- Ιατρικός Επισκέπτης • Αισθ. Ποδολογίας & Καλλωπισμού Νυχιών
- Νοσηλευτική Τραυματολογίας • Τεχνικός Φαρμάκων & Καλλυντικών

ΕΠΙΣΙΤΙΣΤΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ
- Τεχνικός Μαγειρικής Τέχνης • Τεχν. Αρτοποιίας - Ζαχαροπλαστικής
- Β. Μαγειρικής Τέχνης (1) • Β. Αρτοποιίας / Ζαχαροπλαστικής (1)

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ
- Υπεύθυνος Υποδοχής & Φιλοξενίας • Υπάλληλος Τουριστικού Γραφείου
- Ειδ. Αεροπορικών Εταιριών • Ειδ. Ξενοδοχειακών Υπηρεσιών & Τροφοδοσίας

ART & DESIGN
- Γραφίστας Εντύπου & Ηλεκτρ. Μέσων • Τεχνικός Διακόσμησης • Τεχνικός Κινούμενης Εικόνας Ηλεκτρονικής Σχεδίασης Γραφήματος • Ειδ. Βυζαντινής Αγιογραφίας

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ
- Προσχολική Αγωγή Δραστηριοτήτων Δημιουργίας & Έκφρασης
- Προσχολική Αγωγή Ημερήσιας Φροντίδας Παιδιών με Ειδικές Ανάγκες

ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΙΑ & ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
- Εκπαιδευτής Υποψήφιων Οδηγών Αυτοκινήτων & Μοτοσυκλετών • Τεχνικός Αυτοκινήτων Οχημάτων • Τεχνικός Φανοποιίας & Βαφής Αυτοκινήτων
- Οδηγός Ταξί • Τεχνικός Μηχανοτρονικής

ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
- Στέλεχος Υπηρεσιών Ασφαλείας

ΤΟΜΕΑΣ ΔΟΜΙΚΩΝ - ΣΧΕΔΙΑΣΤΩΝ
- Τεχνικός Δομικών Έργων • Σχεδιαστής μέσω Συστημάτων Η/Υ

Μ.Μ.Ε. & ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΑ
- Δημοσιογραφίας Συντάκτες & Ρεπόρτερς • Αθλητική Δημοσιογραφία
- Οργανωτικός Συντονιστής Παραγωγής (Παραγωγός) • Σεναριογράφος • Ηχολήπτης
- Εικονολήπτης • Διαφήμισης • Σκηνοθέτης • Χειριστής Ηλεκτρονικής Συνάρμοσης Εικόνας (Monter) • Μουσική με Τεχνολογία

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ
- Προπονητής Αθλήματος • Διοικ. Στέλεχος Αθλητισμού

ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ
- Ειδικός Ναυτιλιακής Κατεύθυνσης

σπουδές σήμερα, δουλειά αύριο, επιτυχία για πάντα!

- **Ισχυρό Κρατικό Πτυχίο**
- **Αναγνωρισμένο στην Ελλάδα και στην Ε.Ε.**
- **Απολύτως Ισοδύναμο των Δημοσίων ΙΕΚ**

κλείσε ραντεβού **ΤΩΡΑ** με το δικό σου **σύμβουλο εκπαίδευσης**

800 11 91 91 91

Χωρίς Χρέωση (μόνο από σταθερά)

ΑΝΑΒΟΛΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

- Δεκτοί: Απόφοιτοι ΛΥΚΕΙΩΝ, ΕΠΑΛ, ΙΕΚ (1 χρόνο), ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ (1 χρόνο) Φοιτητές & Πτυχιούχοι ΤΕΙ, ΑΕΙ και Κολεγίων
- Διορισμός στο Δημόσιο: Μοριοδότηση από το ΑΣΕΠ

Ιδιωτικά Ινστιτούτα Επαγγελματικής Κατάρτισης

- **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:** Βαλαωρίτου 9, τηλ.: 2310 552406-7
- **ΑΘΗΝΑ:** Πατησίων 31 & Καποδιστρίου, τηλ.: 210 5279500
- **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Φίλωνος 39, τηλ.: 210 4120714
- **ΓΛΥΦΑΔΑ:** Λ. Βουλιαγμένης 67 & Αχιλλέως 31-33, τηλ.: 210 9640117

www.iek-xini.edu.gr / e-mail: iekinfo@xinis.com

ΙΕΚ ΞΥΝΗ

Σύμβολο επαγγελματικής επιτυχίας

Α.Μ. 01023 - 01021 - 01022 - 02011
Γ.Γ.Δ.Β.Μ./Ο.Ε.Π.Ι.Ε.Κ./Α/6632/11

48
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΡΟΥΛΗΣ
Αντιλαλούν οι ρεματιές.

64
PROP4G4ND4
The creative bureau.

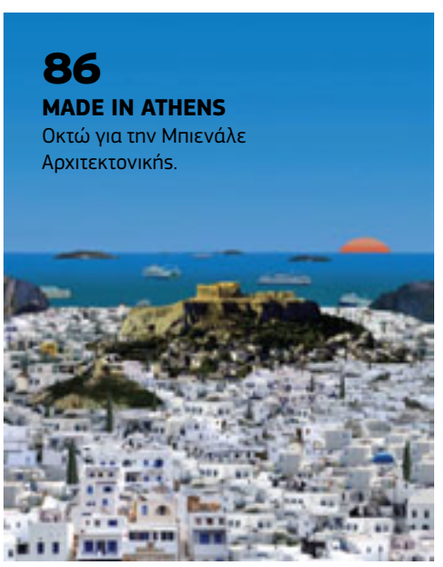

62
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΠΑΚΑΛΙΑΤΗΣ
Soon in a theatre near you.

54
ΘΕΡΙΝΟ ΚΑΝΕΙΣ;
Καλοκαιρινές ταινίες

70
ΜΕΝΟΡΚΑ
Έχεις πάει;

86
MADE IN ATHENS
Οκτώ για την Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής.

76
KRIZIA RUBUSTELLA
Μόδα από τη Βαρκελώνη.

80
ΠΕΝΝΥ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
Με δύναμη από το Λονδίνο.

92
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ
Ένα κερασμένο διήγημα.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 Calin A.E. (**Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34, 210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Freddy** Exclusive Store: Golden Hall, Shop-in-shop: Attica, www.z-mall.gr **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 00 **Hummel** Exclusive Store: Golden Hall, Shop-in-shop: Attica, www.z-mall.gr **Luxottica Hellas** 210 6669 300 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Notos Galleries (Lacoste, Denim and Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Puma Hellas** Κολωνάκι: Κανάρη 17 & Σόλωνος, 210 3610 516, Περιστέρι: Λεωφόρος Κηφισσού 86-88, 210 5758 450, Μαρούσι: Κηφισίας & Σπύρου Λούη, 210 6837 802, Τούμπα: Μικράς Ασίας 1, 2310 915 840, Μοναστηράκι **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, VANS, Jansport)** 210 3449 300

Musicevents live

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΗΣ: 21:30
ΤΟΞΟ ΠΥΛΗΣ Χ.Α.Ν.Θ.

77ΔΕΘ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
HELEXPO

ufi Approved Event

[fast forward]

Ελάτε να **πάμε μπροστά** στη διασκέδαση!

Τρίτη 11.9.12
Φίλιππος Πλιάτσικας &
Ελεωνόρα Ζουγανέλη

Τετάρτη 12.9.12
Professional Sinnerz -
Enola Str8 - My Excuse

Πέμπτη 13.9.12
Νατάσσα Μποφίλιου

Παρασκευή 14.9.12
Λαυρέντης Μαχαιρίτσας
Δημήτρης Σταρόβας
Σάκης Μπουλάς & Tonino Carotone

Σάββατο 15.9.12
Άλκηστις Πρωτοψάλτη &
Ευανθία Ρεμπούτσικα

Κυριακή 16.9.12
Ελευθερία Αρβανιτάκη &
Μπάμπης Στόκας

ΜΕ ΤΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΗΣ 77ης ΔΕΘ

Χορηγοί Επικοινωνίας:

Επίσημος Αερομεταφορέας: OLYMPIC AIR

ΡΑΔΙΟ 94.5 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ · Ερωτικός 94.8 · PEPPER · R Thess · www.eroticos.gr · biscotto · mycampus.gr

www.helexpo.gr

SEND SPACE

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.

ΤΑ BLUES ΤΟΥ ΤΟΡΩΝΑΙΟΥ
Καλό καλοκαίρι από την όμορφη Χαλκιδική! Έρικα, Μαρία, Κατερίνα.
Erika Georgiadou, facebook

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ
Σαν τη Χαλκιδική δεν έχει, αλλά και σαν το SOUL στην παραλία δεν έχει.
Σωτήρης Κουσούτης, mail

BE ONE WITH YOUR SOUL
Dora Gaar, facebook

GO WITH THE FLOW!
Areti Tseliou, facebook

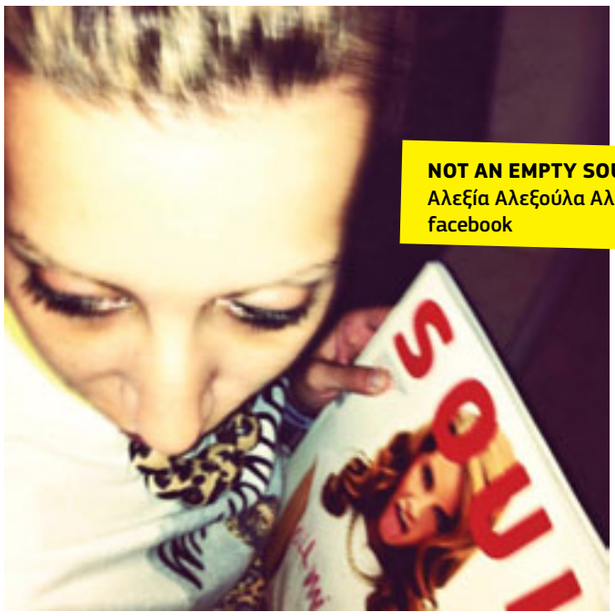
ΝΑΥΤΗ, ΠΩΣ ΕΙΝ' Η ΘΑΛΑΣΣΑ;
Το SOUL ταξιδεύει στα ανοιχτά της Ιθάκης!
Vasilis Panagopoulos, facebook

Ο ΕΠΙΜΟΝΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ
Kardaras Nick, facebook

NOT AN EMPTY SOUL!
Αλεξία Αλεξούλα Αλεξάκι, facebook

ΚΟΚΤΕΪΛ ΜΕ ΨΥΧΗ
SOUL & margaritas, summer @ Athens!
Marialenaki Boop, facebook

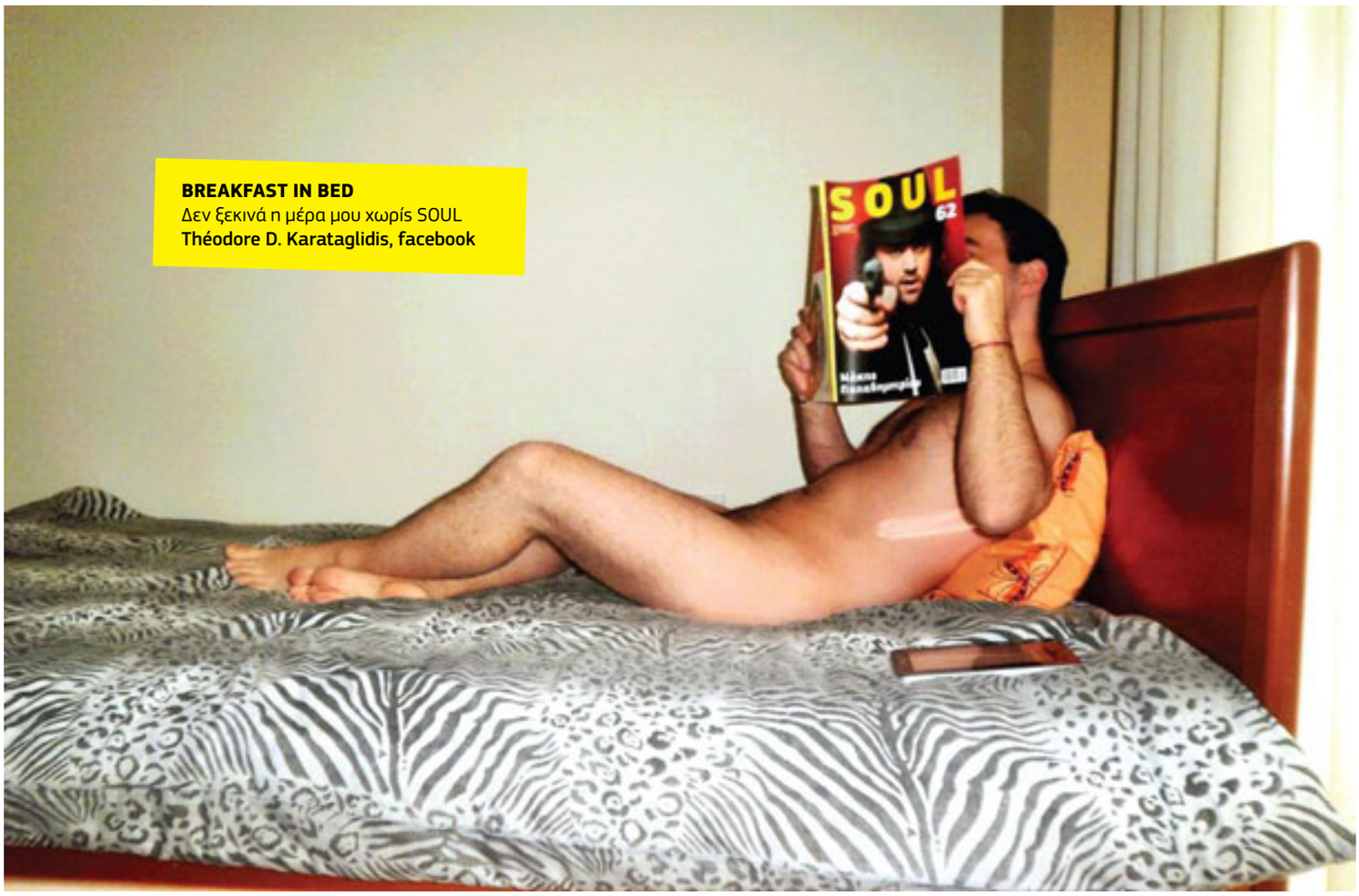
SWEET SOUL 66
Μου δίνεις έμπνευση, σου δίνω αγάπη!
Εύη Κυριάκου, mail

RAINBOW WARRIOR
John Brightside Simitopoulos, facebook

SYMPATHY FOR THE LANA DEVIL
Sakis Nt, mail

BREAKFAST IN BED
Δεν ξεκινά η μέρα μου χωρίς SOUL
Théodore D. Karataglidis, facebook

Blue Dream
Camping
ANEMOS bar
T: 23740 31690
T: 23740 31249 & 31435
SANI KASSANDRA

DEEP BLUE CAFÉ – BAR

Αντάσου τώρα ότι είσαι ξαπλωμένος σε μια μαξιλάρα, δυο βήματα από τη θάλασσα, και η μόνη σου έγνοια είναι τι θα παραγγείλεις να πιεις μέχρι να βουτήξεις. Έναν καλοφτιαγμένο καφέ, ένα δροσιστικό χυμό για να πάρεις και τις βιταμίνες σου ή ένα snack για να τσιμπήσεις; Ο προορισμός σου για φέτος το καλοκαίρι λέγεται Deep Blue. Η νέα άφιξη στην πανέμορφη παραλία των Γεωπονικών, στη Νέα Καλλικράτεια, με τον αέρα ενός πολυτελούς και άνετου παραθαλάσσιου resort, ήρθε για να σου κρατήσει συντροφιά από το πρωί μέχρι αργά το βράδυ. Είτε στις μαξιλάρες που λέγαμε, που θα τις βρεις στο ένα επίπεδο το οποίο βρίσκεται στην αμμουδιά, είτε στο δεύτερο επίπεδο, λίγο πιο ψηλά, επίσης ιδιαίτερης και πολύ προσεγμένης αισθητικής, με ενημερωμένο cocktail bar αλλά και ένα καλαίσθητο σαλόνι πάνω στο λόφο, για να σιγκαντεύεις και τη μοναδική θέα στο απέραντο γαλάζιο. Δεν νομίζεις ότι σου αξίζουν μερικές στιγμές απόλαυσης;

ΠΑΡΑΛΙΑ ΓΕΩΠΟΝΙΚΩΝ, ΝΕΑ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΑ
23990 345441

Άλλος για τη βάρκα μας!

Το ελληνικό καλοκαίρι θα ήταν το ωραιότερο του κόσμου, αν δεν υπήρχαν οι Έλληνες. Πολύ δε περισσότερο, οι κάτωθι φυλές, κατηγορίες, ομάδες, πες τες όπως θέλεις, ένα και το αυτό είναι: μαμά μου! Κείμενο, Εικονογράφηση Γιώργος Μπάκας

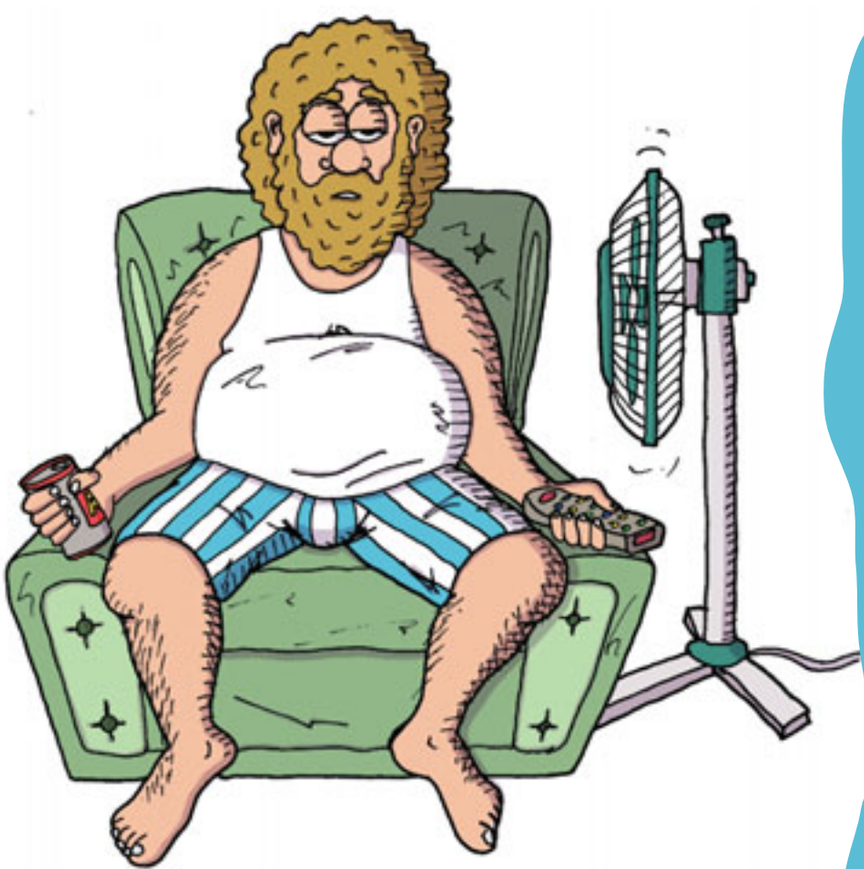
ΚΑΒΟΥΡΛΟΤΡΥΠΑ

Έχεις ακούσει την έκφραση «χέζει εκεί που τρώει»; Για την Καβουρλότρυπα έχει ειπωθεί. Δεν ξέρω αν πρόκειται για κάποιον ιδιάζοντα τύπο κοπρολαγνείας, ωστόσο οι ενδείξεις υπονοούν φανερά μια ροπή προς αυτή την ασυνήθιστη ομολογουμένως διαστροφή. Πιστή στη φιλοσοφία των νεοχιπ-ειδών, η Καβουρλότρυπα φροντίζει να διακοσμεί τα δάση και τις παραλίες, όπου καταλύει, με πλαστικά μπουκάλια, κονσέρβες, σακούλες, σερβιέτες, κωλόχαρτα και ό,τι άλλο σκουπίδι μπορεί να οδηγήσει το Foundation for Environmental Education να αφαιρέσει τη γαλάζια σημαία μιας ελληνικής παραλίας και να μπήξει ένα περήφανο νεοελληνικό κουράδι. Αγαπημένες της τοποθεσίες για free camping, οι Καβουρότρυπες και ο Παράδεισος Χαλκιδικής, η Σαμοθράκη, η Ικαρία, η Ανάφη, το Κάτω Κουφονήσι, η Ελαφόνησος, η Ηρακλειά, η Δονούσα, το Γαϊδουρονήσι, το Αγαθονήσι κ.α. Εκεί στήνει το τσαρδί της, που έχει πουστοκαβατζώσει από τον χειμώνα, περιχαρακωμένη από τους γειτόνους της κόντρα στις αξίες της κοινοβιακής κουλτούρας, κάνει τον γυμνισμό της, παίζει με τα ντίτζιρι μόγγολοι μπόγκολι που έχει κουβαλήσει με το υπόλοιπο τιμ του τσίρκο Μεντράνο και εξαπατά τον εαυτό της πως, αν μιμηθεί τη ζωή και τη συμπεριφορά ενός μπαμπουίνου, θα ανακαλύψει τις πρωτόγονες ρίζες της. Η Καβουρλότρυπα πιστεύει αληθινά πως αυτό που κάνει είναι εξτρίμ, επαναστατικό και ριψοκίνδυνο, τη στιγμή που στα 5 μέτρα υπάρχει παρκαρισμένο το Honda Civic της και στα 5 χιλιόμετρα ο πολιτισμός που της παρέχει επί 11 μήνες και 20 ημέρες μια ζωή άφθονη από καπιταλιστικές ανέσεις. Νιώθει πως μία βδομάδα χωρίς ρεύμα και τουαλέτα ισούται με την εμπειρία να ζεις στην εμπόλεμη ζώνη του Πακιστάν ή να σκαρφαλώνεις στην κορυφή του Έβερεστ, όμως δυστυχώς η αδρεναλίνη που της προσφέρει ο χιπισμός συνδέεται μονάχα με την αδρεναλίνη που εκλύει ένας υπάλληλος του δήμου όταν καταδύεται στον υπόνομο προς απόφραξη κάποιας αποχέτευσης.

ΠΟΡΤΟ ΦΟΥΚΑΡΑΣ

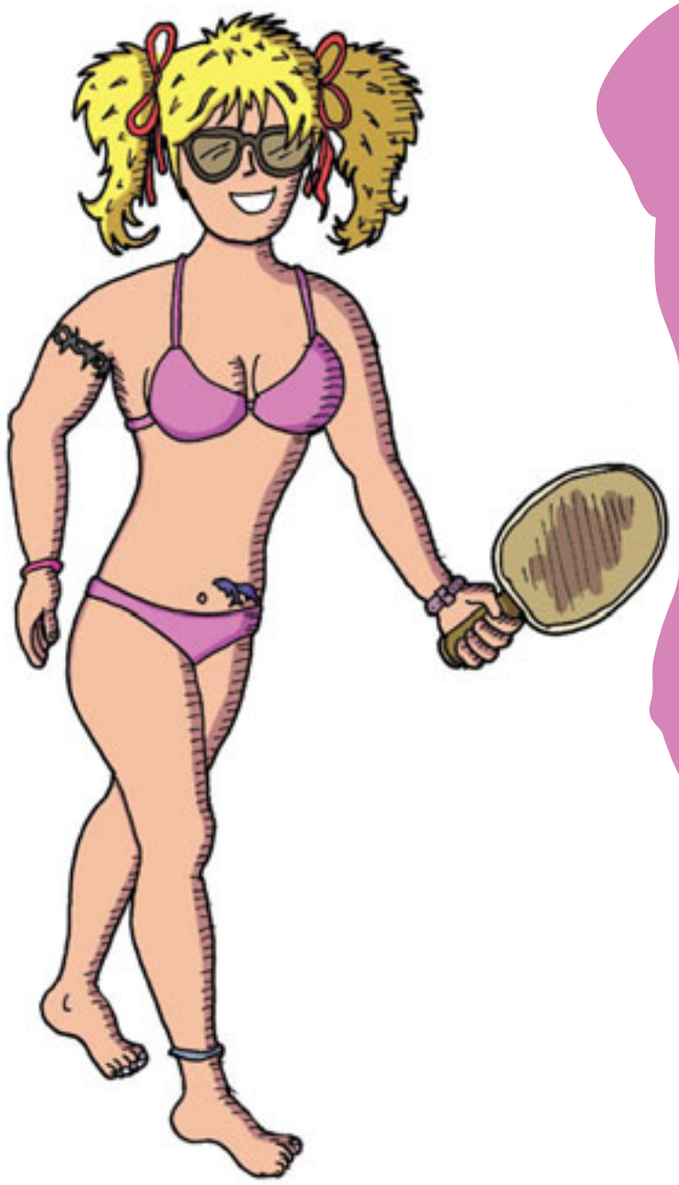
Αν νιώθεις πως βρίσκεσαι σε μειονεκτική θέση επειδή ταξιδεύεις Χαλκιδική για ένα διαολομπάνιο, εν συγκρίσει με αυτούς που αλωνίζουν τα νησιά της Ελλάδας, τότε ο Πόρτο Φουκαράς θα έπρεπε να νιώθει χειρότερα και από σερβιτόρο σε παραθαλάσσια ταβέρνα ή από γυναίκα με περίοδο κατά την καλοκαιρινή της άδεια. Το υποκατάστατο των διακοπών του, ένεκα οικονομικής δυσπραγίας καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού, περιλαμβάνει ένα πήγαινε-έλα αυθημερόν στην Επανομή, στην Αγία Τριάδα, στην Περαία ή στη Μηχανιώνα, μέρη τα οποία προϋποθέτουν μια στοιχειώδη εξοικείωση με τη βρόμα, τη δυσωδία και την πτωμαΐνη ή, έστω, τη δύναμη να αυθυποβάλεις τον εαυτό σου ότι βρίσκεται σε κάποιον κολπίσκο της Καραϊβικής και απολαμβάνει το μπάνιο του δίπλα στον Πάρη Κασιδόκωστα και τον Γουόρεν Μπάφετ. Πλην αυτών των σούπερ δυνάμεων, ο Πόρτο Φουκαράς επιβάλλεται να διαθέτει την κατάλληλη υπομονή προκειμένου να αντέξει το μαρτύριο του ΟΑΣΘ. Όντας φτωχαδάκι, αναξιοπαθής, πένης, άπορος, έχει παραδώσει πινακίδες προ πολλού και διαγράφει πορεία για τη στάση του λεωφορείου κάθε πρωί, κουβαλώντας σαν είλωτας τα απαραίτητα συμπράγκαλα. Ομπρέλα, ψάθα, πετσέτα θαλάσσης, τσάντα-ψυγειάκι με τοστ, φρούτα και μπουκαλάκι με νερό βρύσης, μεταχειρισμένο σταυρόλεξο με 6-7 ασυμπλήρωτα λήμματα και custom αντηλιακό από σησαμέλαιο, ξύδι και βάμμα ιωδίου. Κάνει τις βουτιές του, απλώνει την αρίδα του ξεχνώντας τα προβλήματα και το δυσοίωνο μέλλον του (λιποταξίες, σύλληψη, φυλακή) για μερικά δευτερόλεπτα, ώσπου να πέσει ο ήλιος. Κατά την επιστροφή στην πόλη, υπόσχεται στον εαυτό του πως δεν αξίζει και δεν πρόκειται να ξανατραβήξει αυτό το βασανιστήριο, όμως κάθε φορά ο υδράργυρος τον λυγίζει και ξεκινάει για ακόμη ένα δροσιστικό μπάνιο στις ονειρικές πλαζ του Θερμαϊκού Κόλπου.

ΤΕ-ΛΙΩΜΕΝΟΣ

Ο Τε-λιωμένος εκφράζει απόλυτα τον στίχο του Τζίμη Πανούση «δε ζω, μόνο κοιτάζω, το τίποτα αγκαλιάζω». Άνεργος, άφραγκος, μπακούρι, καταβεβλημένος από τις κακουχίες της ζωής, αρνούμενος να ακολουθήσει τις συμβουλές των γονιών, των φίλων ή των βιβλίων αυτοβοήθειας για «ένα νέο ξεκίνημα ζωής», περνάει τον χρόνο του κλεισμένος μέσα στο σπίτι σαν φυγόδικος υπό το φόβο της σύλληψης. Παρακολουθεί φανατικά αμερικάνικες τηλεοπτικές σειρές, επαναλήψεις των ιδιωτικών καναλιών και ειδήσεις του Star Channel, που τον μεταφέρουν νοερά σε κάποιο ειδυλλιακό νησί των Κυκλάδων. Γεγονός που μπορεί να μην του ξυπνάει την επιθυμία να βρεθεί εκεί, αλλά του ξυπνάει γενετήσια ένστικτα που τον χαλαρώνουν εγκε-φαλλικά και τον στέλνουν να μελετά επισταμένα διάφορα τσοντοσάιτ στο ίντερνετ. Με την είσοδο του καλοκαιριού, μπορεί να νιώθει την αδικία, τη μαυρίλα, την απαξίωση να τον καταπλακώνουν, μπορεί να εκτοξεύει ασύστολα ύβρεις και κατάρες εναντίον των ασυνείδητων πολιτικών που καταβαράθρωσαν τα όνειρά του. Όταν επενεργήσει το φάρμακο της τηλεόρασης ή του facebook, ηρεμεί, και το μόνο που μπορεί να ταράξει τον ψυχισμό του είναι το τηλέφωνο, το θυροτηλέφωνο, μια ξαφνική διακοπή ρεύματος ή κάποιο κορνάρισμα από έξω. Ο Τε-λιωμένος αξίζει τον θαυμασμό μας, καθώς δίνει μια ακούραστη και καθημερινή μάχη απέναντι στην αφόρητη ζέστη που εισβάλλει μέσα στο σπίτι του και βγαίνει νικητής μονάχα όταν καίει τον ανεμιστήρα 24 ώρες την ημέρα, όταν κάνει 5 ντους ανά δεκάλεπτο ή όταν δείσει να φυσήξει ο Βαρδάρης και κάνει ρεύμα από τα ανοιχτά παράθυρα και τις πόρτες. Η ατάκα «φέτος δε θα πάω διακοπές», που φοριέται πολύ στη χώρα, μπορεί να μην τον παρηγορεί ιδιαίτερα, αλλά τον κάνει να νιώθει κομμάτι ενός ευρύτερου συνόλου που οδηγείται συλλήβδην και νομοτελειακά στην κατάθλιψη.

ΜΥΚΟΝΙΑΟΥ ΝΙΑΟΥ

Επί εννιά μήνες η Μυκονιάου Νιάου προετοιμάζει κοιλιακούς, γλουτούς, γάμπες στα γυμναστήρια, αποκλειστικά και μόνο για αυτήν την εβδομάδα που θα βρεθεί στο νησί των ανέμων και κάνει το κομμάτι της. Το πρωί θα τη βρεις στην παραλία να παίζει ρακέτες, πασαλειμμένη με αντηλιακά αρνητικού δείκτη προστασίας, bitch volley με φίλες της και να κάνει πασαρέλα κατά μήκος της ακτής, μπας και πέσει πάνω στο μικρόφωνο του Γρηγόρη Μπάκα (ουδεμία συγγένεια, ουδεμία συμπάθεια) και την κάμερα του Star Channel. Το απομεσήμερο, η Μυκονιάου Νιάου τιμάει τα bitch bars της περιοχής για να ακούσει διάσημους djs των οποίων έχει απομνημονεύσει τα ονόματα, τα τηλέφωνα και τις σωματικές προδιαγραφές, χορεύει τσιφτετέλια ή ηλεκτρονική μουσική πάνω στο μπαρ, ενώ απολαμβάνει τα ποτά της, το μπουγέλωμα με λάστιχο και τη ρίψη λάγνων βλεμμάτων από καγκουροπαρέες αντρών που ξαμολήθηκαν στις Κυκλάδες βάζοντας στοίχημα ποιος θα μαμήσει τις περισσότερες κωλομπαραθερίστριες. Τη νύχτα η Μυκονιάου μεταμορφώνεται σε μια εκθαμβωτική οπτασία, αφού έχει φροντίσει να κουβαλήσει τη μισή γκαρνταρόμπα της, μπας και ψαρέψει κάποιον φραγκάτο μπίζνεσμαν με βίλα στον Ορνό και εξασφαλίσει μια στοιχειώδη ευημερία ή κάποιον τηλεμαϊντανό αστέρα και γίνει εξώφυλλο σε κίτρινες κωλοφυλλάδες. Η οικονομική κρίση έχει κάνει τα τελευταία χρόνια τη Μυκονιάου ιδιαίτερα επιφυλακτική, αφού ελλοχεύει ο σοβαρός κίνδυνος να σκοντάψει πάνω σε κάποιον χρεοκοπημένο επιχειρηματία που έχει βγάλει στο σφυρί ό,τι περιουσιακό στοιχείο βρίσκεται στην κατοχή του. Κατά συνέπεια, για να τη ρίξεις στο κρεβάτι θα πρέπει να διαθέτεις υποκριτικό ταλέντο και πλούσιο στοκ παραμυθιών. Δε φημίζεται για τη νοημοσύνη της, οπότε οι πιθανότητες είναι με το μέρος σου.

IZZY JET

Τα φτηνά αεροπορικά εισιτήρια του έχουν λύσει τα χέρια, αφού μπορεί να κάνει σχεδόν τσάμπα διακοπές και να δει καινούργια μέρη, στερούμενος παρά ταύτα τον ελληνικό ήλιο, τη θάλασσα και το ουζάκι σε κάποια greek tavern δίπλα στο κύμα. Βγάζει τα εισιτήρια 3-4 μήνες πριν για Όσλο, Βασιλεία, Ντόρτμουντ ή Στοκχόλμη, διαμένει σε hostels, ενημερώνεται από φόρουμ πώς να κινείται και πού να τρώει φθηνά και παίρνει σβάρνα τους δρόμους με τη φωτογραφική του μηχανή για να συμπληρώσει το νέο πολυαναμενόμενο άλμπουμ του στο facebook. Ο Izzy χωρίζεται σε δύο κατηγορίες: τον προσγειωμένο και τον απογειωμένο τουρίστα. Ο πρώτος προσγειώνεται μαζί με το αεροπλάνο σε μια νέα πραγματικότητα που του θέτει το σοβαρό δίλημμα αν θα πρέπει να επιστρέψει στη χώρα. Θαυμάζει εκστασιασμένος τον πολιτισμό των υπόλοιπων λαών, την οργάνωση, την καθαριότητα, την ευγένεια και ταυτίζεται με το απόφθεγμα του συγγραφέα Γιώργου Αλεξανδρινού: «Μια ζωή σου πιπιλίζουν το μυαλό πως πρέπει να είσαι περήφανος που γεννήθηκες Έλληνας και, όταν βγεις από την Ελλάδα, διαπιστώνεις πως δεν έχεις κανένα λόγο για να αισθάνεσαι περήφανος». Ο απογειωμένος μοιάζει σαν να μην προσγειώθηκε ποτέ με το αεροπλάνο στον τουριστικό του προορισμό, αφού διατηρεί ανέπαφη την άποψη ότι σαν την Ελλάδα δεν έχει, οι ξένοι είναι φλώροι, ψυχροί, κουτόφραγκοι, ξενέρωτοι, δεν ξέρουν να ζουν, δεν ξέρουν να διασκεδάζουν (ενώ εδώ στα μπαρ ξεσκιζόμαστε στον χορό κάθε βράδυ), μας οφείλουν την ύπαρξή τους και όλα τους τα μουσεία φιλοξενούν κλεμμένα έργα ελλήνων καλλιτεχνών. Μην περιμένεις να σου φέρει κανένα αναμνηστικό δώρο από το ταξίδι του, αφού, πάνω στην ίδια φιλοσοφία, ο Γερμανοί είναι μαλάκες, σιγά μην τους ακουμπήσει τα λεφτά του.

ΚΑΜΠΙΝΥΣΤΑΣ

Οι Καμπινύστας χωρίζονται σε δύο κατηγορίες. Είναι αυτοί που ανέκαθεν κατέτασσαν στην πρώτη επιλογή των διακοπών τους το κάμπινγκ, επειδή τους αρέσει το χυμαδιό, επειδή είναι άφραγκοι από τα γεννοφάσκια τους ή επειδή δεν τους αρκεί να γνωρίζουν καινούργιο κόσμο κατά την περίοδο των διακοπών τους, αλλά να μαθαίνουν και πώς μυρίζουν τα πόδια τους ή πώς ακούγονται οι πορδές τους. Η δεύτερη κατηγορία είναι αυτοί που σιχαίνονται το κάμπινγκ, αλλά η οικονομική κρίση τους τσάκισε τους μισθούς, τις καταθέσεις και τους ανάγκασε να μεταπηδήσουν από τα δωμάτια, τα μπανγκαλόου και τις ξενοδοχειάρες μέσα στα μίζερα αντίσκηνα και να στέκονται σε μια ουρά δεκαπέντε ατόμων για να πλύνουν ένα δόντι, να ξυρίσουν δυο μασχάλες ή να εναποθέσουν εις υπόνομον το δηλητηριασμένο γεύμα τους. Ο έμπειρος Καμπινύστας διαθέτει γνώση, σοφία και την κατάλληλη οργανωτικότητα, ώστε να προμηθευτεί όλα τα απαραίτητα αντικείμενα που θα χρειαστούν για τις 4-5 ημέρες διαμονής του σε ένα κάμπινγκ. Το τρίπτυχο αυτό του εξασφαλίζει την άνεση, αλλά ταυτόχρονα τον κάνει να μοιάζει με τον Άτλαντα, τον Σίσυφο ή, όπως θα σχολίαζαν οι γύρω του, «κοίτα τον μαλάκα, όλο το σπίτι κουβάλησε». Έχω δει Καμπινύστας φορτωμένους με λάπτοπ, τηλεοράσεις και ανεμιστήρες. Έχω δει Καμπινύστας φορτωμένους με στρώματα κρεβατιού, πλαστικές καρέκλες και ηλεκτρικές κουζίνες. Έχω δει Καμπινύστας να κουβαλάνε άλλους ημιλιπόθυμους Καμπινύστας που πέταξαν πετσέτα από τη ζέστη και το υπέρβαρο φορτίο. Το κοινό των δύο κατηγοριών είναι η νύστα, αφού κοιμούνται αργά το πρωί και ξυπνάνε από την ντάλα του ήλιου λίγες ώρες μετά, με αποτέλεσμα να τρεκλίζουν σαν ζαλισμένα κοτόπουλα για το υπόλοιπο της ημέρας.

χελώνα beachbar
παραλία Κύψας

04/8
DJ WICKED
05/8
ROVER BEACH PARTY
11/8
DJS: JOHN ZAF, GEORGES POST, ANDREAS ATHINEOS
12/8
DEMIS S + GREG + VASILIS NINJA (UPNLOUD WEB RADIO)
14/8
THE TROUBLE
15/8
CAYETANO
18/8
DJ WICKED
19/8
HASSEL AND THE HOFFS (LIVE)
25/8
CHRIS EX
26/8
UPNLOUD WEBRADIO BEACH PARTY

kypsa beach | kassandria
facebook.com/Chelona.Beach.Bar
tel.: 6937 755525

STREAM-ING

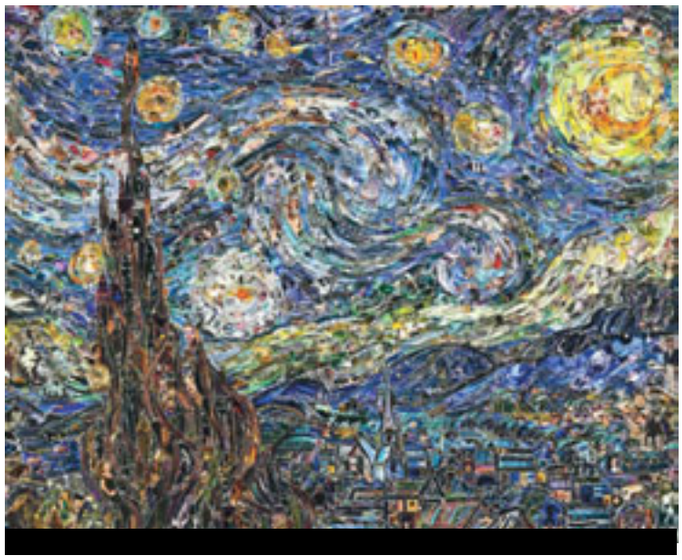
Ροή πληροφορίας εικόνας, και food for thought για τον Αύγουστο.
Των Δημήτρη Καραθάνου, Δημήτρη Αθανασιάδη, Βάγιας Ματζάρογλου

Kylie: 25 χρόνια κονκάρδες

Οι θεοί της ποπ της φέρθηκαν με την προσήκουσα γενναιοδωρία. Έπειτα και από την επιτυχημένη θεραπεία του καρκίνου της, η Kylie είναι πιστοποιημένη survivor, μια σαρανταδυάρα σκληροτράχηλη ντίβα που τα ξεπέρασε όλα: και το ανώδυνο αυστραλιανό στιλάκι της έφηβης στάρλετ του «Neighbours», και την πατρωνία των Stock, Aitken και Waterman, και την έλευση και την παρέλευση μιας αρμάδας indie φορέων τάχα μου εκλεπτυσμένου γούστου. Η Kylie ξεπέρασε την κούραση, το γήρας, το ανελέητο στρίψιμο της βίδας των επιταγών της μόδας. Το οριστικό διαζύγιό της με το προφίλ του κοριτσιού της διπλανής πόρτας και το λανσάρισμα ως ατόφιας σταρ επήλθε αναμφισβήτητα με την ερμηνεία της σαν updated Οφηλίας στο «Where the Wild Roses Grow», το 1994 στο πλευρό του Nick Cave. Παραδόξως, το τραγούδι δεν περιέχεται στο «The Best of Kylie Minogue», το greatest hits άλμπουμ το οποίο κυκλοφορεί το καλοκαίρι σε μονή, απλή έκδοση cd αλλά και σε εμπλουτισμένη version για τους die-hard τύπους, με μπόνους dvd. Τα υπόλοιπα, ωστόσο, είναι όλα εδώ: και «I Should Be So Lucky», και «The Locomotion», και «Spinning Around», και ασφαλώς «Can't Get You Out of My Head», ο europop παιάνας που την εξύψωσε σε πρωθιέρεια του gay crowd. Δε θα μπορούσε πάντως να επινοηθεί πιο εμβληματική εικόνα για αυτή τη ρετροσπεκτίβα της Kylie από το εξώφυλλο της συλλογής: 25 χρόνια, 25 χιτ, 25 κονκάρδες, 25 χαμαιλεοντικές αλλαγές άλλοτε γλυκερού, άλλοτε διονυσιακού, πάντοτε απαράμιλλου ποπ στιλ.

twitter.com/kylieminogue

«The Card Players», after Cézanne, 2012. Courtesy Xippas Gallery.

Vic Muniz: Art In A Trash Can

Γίνε όμορφη σε δέκα λεπτά, χάσε κιλά γρήγορα, ανεπανάληπτες προσφορές, τα αγόρια του μήνα και τα κορίτσια της χρονιάς, τα σλιπάκια που πρέπει να αγοράσεις, τα μακιγιαρισμένα πρόσωπα του life style, πώς θα δείχνεις φυσικά σέξι. Ο 41χρονος εικαστικός Vic Muniz έχει διακριθεί στο παρελθόν για την αναδημιουργία ιστορικών έργων τέχνης με πανάκριβα ή φτηνά και εφήμερα υλικά. Διαλέγοντας διαμάντια, ζάχαρη, σοκολάτα, κέτσαπ, σκόνη, στάχτη και χαβιάρι ανασυνθέτει κλασικές δημιουργίες μιλώντας για τους ρυθμούς της εποχής. Μετά τα φωτογραφικά πορτρέτα ρακοσυλλεκτών στον μεγαλύτερο σκουπιδότοπο του κόσμου, Jardim Gramacho, που απαρτίζουν τη σειρά «Pictures Of Garbage», ήρθε η ώρα να ασχοληθεί με τα «πνευματικά σκουπίδια»: τα ιλουστρασιόν περιοδικά μαζικής κατανάλωσης. Ακανόνιστα τμήματα από τις σελίδες περιοδικών μόδας, ποικίλης ύλης, τέχνης ή επικαιρότητας χρησιμοποιούνται ως πρώτη ύλη. Οι κόμικς ήρωες, οι σταρ του κινηματογράφου, τα πρόσωπα με ή χωρίς ρούχα με τις συλλαβές που τα συνοδεύουν. Οι λεξάντες, οι τίτλοι, τα πίξελ μιας πληθώρας χαρτοπολτού αλληλεπικαλύπτονται επιτυχημένα αναλαμβάνοντας τον ρόλο της κλασικής πινελιάς. Η οπτική διασκευή έργων του 19ου αιώνα σε δημιουργίες των Cézanne, Manet και Van Gogh, μεταξύ άλλων, είναι το αποτέλεσμα που προκαλεί τον θαυμασμό του θεατή. «Portraits Of Magazines 2». Παρουσιάζοντας την τρίτη κατά σειρά έκθεση του Vic Muniz στην Ελλάδα, η Xippas Gallery φιλοξενεί τη νέα σειρά των έργων του μέχρι τις 29 Σεπτεμβρίου. Carpe diem, είσοδος ελεύθερη.

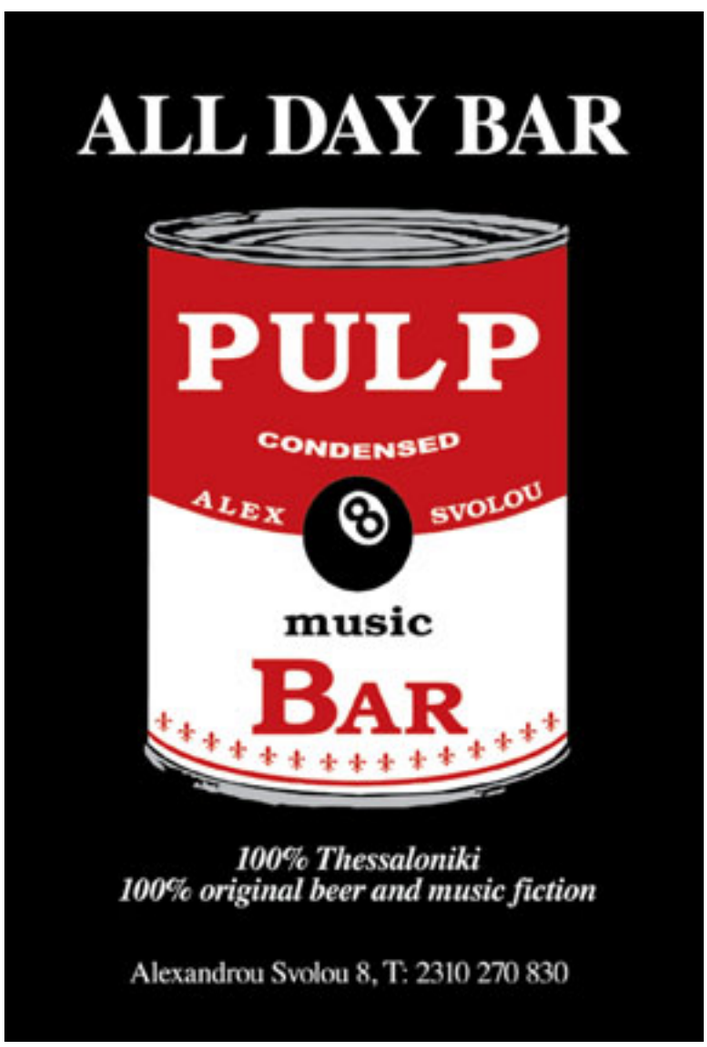
www.vikmuniz.net
www.xippas.com

«Green Monkey», after George Stubbs, 2011. Courtesy Xippas Gallery.

Λ. ΝΙΚΗΣ 21, Τ 2310 239842, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
www.thermaikos.net

Hope Solo: Give 'em enough Χόουπ

Ας πάνε να ξεροσταλιάζουν μπροστά στα κουλουάρ οι θιασώτες των καθιερωμένων Ολυμπιακών σπορ. Πάνθηρας άπιαστος ο Γιουσέιν Μπολτ, δε λέμε. Σούπερ ο Ντουέιν Τσέιμπερς, μακάρι να διακριθεί ο Ιακωβάκης, τιτάνας του ύψους ο Ιβάν Βούκοφ, κορυφαίος επικοντιστής ο Στιβ Χούκερ, λυσσαλέα μάχη θα γίνει στο μήκος μεταξύ Μοκοένα - Σντίρι, με τις ευχές μας να κερδίσει το τριπλούν ο Όλσον, και ας μην ξεχνάμε ότι θέαμα χάρματος οφθαλμών υπόσχονται να παράσχουν και οι Κόμπι, ΛεΜπρον και τα υπόλοιπα χρυσοδάκτυλα αλάνια του NBA, όμως τα δικά μας μάτια θα είναι καρφωμένα στον 6ο όμιλο του αγωνίσματος Ποδόσφαιρο Γυναικών, όπου η περικλεής ομάδα των Ηνωμένων Πολιτειών υπερασπίζεται τα δύο χρυσά της, στους Ολυμπιακούς του 2004 και του 2008, με βασική τερματοφύλακα τη Hope Solo. Τα βασικά για τη Hope: ύψος: 1.75 εκατοστά. Βάρος: 68.2 κιλά. Ηλικία: 30. Επάγγελμα: χρυσή Ολυμπιονίκης (2008), κάτοχος Χρυσού Γαντιού για την ατομική της απόδοση στο Παγκόσμιο Κύπελλο της Γερμανίας (2011) αλλά και της Αργυρής Μπάλας για τη συνολική της προσφορά στο τουρνουά. Βασική τερματοφύλακας των Seattle Sounders, μέλος της εθνικής από το 2000 και αναντικατάστατη υπερασπίστρια της τελευταίας γραμμής του αμερικάνικου συγκροτήματος από το 2005.Έχοντας περάσει από συλλόγους του Γκέτεμποργκ και της Λυών προτού επιστρέψει για να καθιερωθεί στην Αμερική, το βιογραφικό της Hope συμπληρώνει μια εμφάνιση ως διαγωνιζόμενης στον 13ο κύκλο του «Dancing With The Stars» (αποκλείστηκε στον ημιτελικό), μια γυμνή φωτογράφηση για το περιοδικό του δικτύου ESPN και τακτές πόζες σε διαφημίσεις αθλητικού ρουχισμού. Παρά τα φαινόμενα, η Hope Solo δεν ένιωθε άνετα μέσα στο θεσπέσιο πετσί της από μικρή: «Μεγαλώνοντας, αισθανόμουν πολύ ανασφαλής για τη σωματοδομή μου. Οι άντρες έλεγαν "κοίτα μυς!". Δεν ένιωθα καθόλου θηλυκή. Είχα τέτοια αυτεπίγνωση των φαρδιών μου ώμων, που απέφευγα να σηκώνω βάρη στο κολέγιο, όμως τα τελευταία χρόνια έμαθα να είμαι περήφανη για τον εαυτό μου, όταν συνειδητοποίησα τη σύνδεση ανάμεσα στο σώμα μου και στα επιτεύγματά μου. Δε θα γινόμουν ποτέ καλή γκολκίπερ χωρίς δύναμη, σβελτάδα και ευλυγισία». Δε θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε περισσότερο μαζί σου, Hope, λέμε εμείς. Το καλαμποκοθρεμμένο σφρίγος σου δεν έχει τίποτα να φοβάται από την εντατική γυμναστική. Γεγονός είναι ότι στα προεόρτια των Ολυμπιακών, η Hope αντιμετώπισε μικροπροβλήματα εξαιτίας του εντοπισμού κανρενόνης, απαγορευμένης ουσίας που βρέθηκε στον οργανισμό της έπειτα από ανεπίσημο έλεγχο που πραγματοποιήθηκε από την USADA, την αμερικάνικη επιτροπή αντιντόπινγκ. Τίποτα το σοβαρό όμως, τίποτα που δεν μπόρεσε να ρυθμιστεί με μια επίλυση της παρεξήγησης με την προσκόμιση μιας φαινομενικά αθώας συνταγογράφησης γιατρού, την ακόλουθη επίπληξη της USADA και μια δήλωση πίστης της Hope στα καθαρά σπορ. Fair enough.

twitter.com/hopesolo

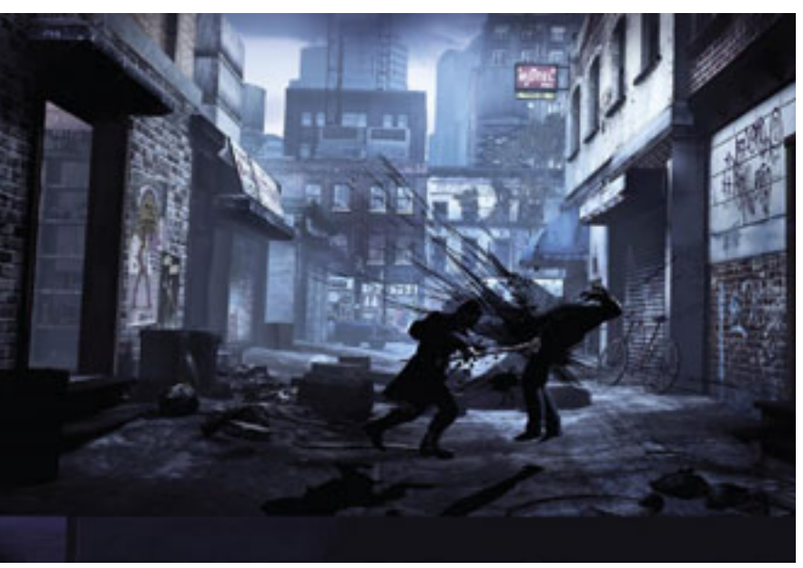

Deadlight: Η οδύσσεια ενός ξεριζωμένου

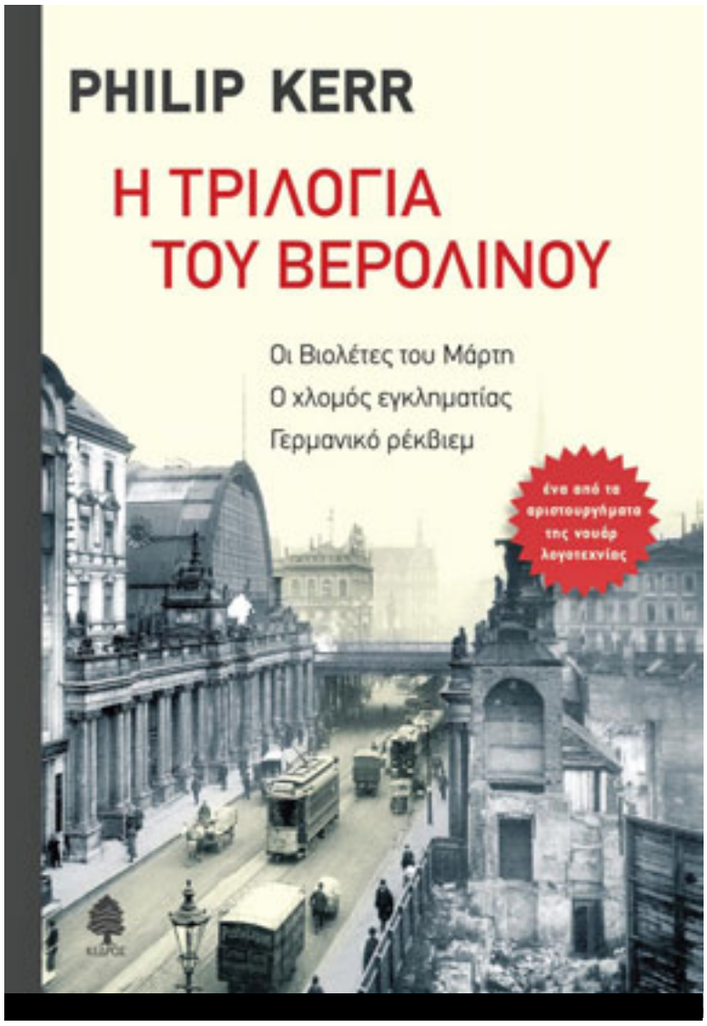
Κινούμενο στην ολοένα και πιο προσφιλή θεματική «εσύ εναντίον όλων», το «Deadlight» μας μεταφέρει στο έτος 1986, όπου η Δυτική Αμερική δοκιμάζεται από μια μυστήρια επιδημία που μετατρέπει το ανθρώπινο είδος σε φονικά όντα. Έχοντας υποσχεθεί σκοτοδίνη στον μέγιστο βαθμό, σε κάθε επίπεδο υπάρχει παντελής έλλειψη φωτός και ο Randall Wayne είναι το alter ego σου. Σε μια διαρκή προσπάθεια επιβίωσης, με το 80s vibe διάχυτο χάρη στα memorabilia της εποχής, ο τίτλος παίζει στην κατηγορία puzzle platformer με εμφανή τα στοιχεία survival horror που προσδίδει ο σινεματίκ σχεδιασμός του. Κυκλοφορώντας αποκλειστικά στο Xbox Live Arcade την 1η Αυγούστου, το «Deadlight» χρωστά την ανάπτυξη στους νεοεισερχόμενους στο άθλημα ισπανούς developers Tequila Works, που εργάζονται στη Μαδρίτη. Ο Randal Wayne δεν είναι βετεράνος, δεν είναι πρώην αστυνομικός, δεν είναι ο ατρόμητος τυπικός ήρωας. Έχει τις φοβίες και τις αδυναμίες του, ώστε να σου μοιάζει το περισσότερο δυνατόν. Το ημερολόγιό του είναι το βασικό σου εργαλείο, μέσα από το οποίο θα λύσεις τους γρίφους και θα δεις φως στο τούνελ. Η Microsoft ξέρει τι θα κάνεις αυτό το καλοκαίρι.

www.deadlightgame.com

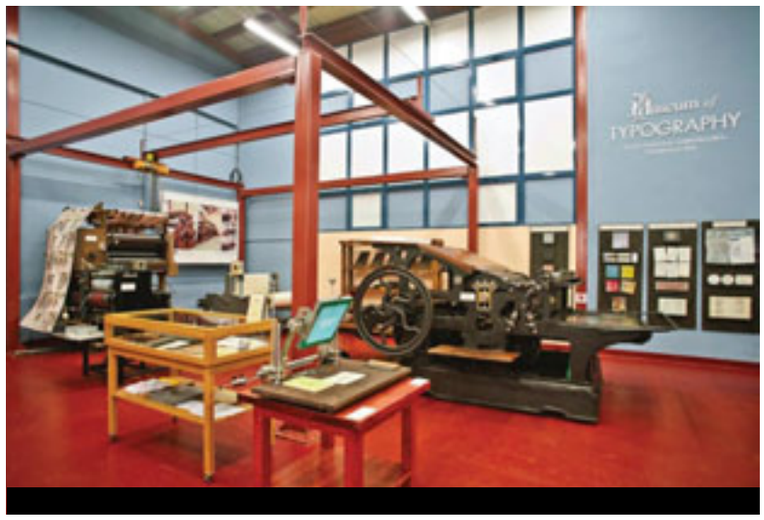

Philip Kerr: Οι άνεμοι του πολέμου

Να μια ενδιαφέρουσα παραδοξότητα: παρόλο που το νουάρ μυθιστόρημα κυοφορείται στους κακόφημους δρόμους και τις σκοτεινές γωνίες, όπου υποφώσκουν παρασιτικές φυσιογνωμίες, ορισμένοι από τους εμβληματικότερους εκπροσώπους του είναι υπέρ το δέον ιπποτικοί. Παραδείγματος χάριν, ο ντετέκτιβ Μπέρνι Γκούνθερ, το αποκύημα του Σκοτσέζου Φίλιπ Κερ, που αποτελεί το καλύτερα κρυμμένο μυστικό του σύγχρονου αστυνομικού μυθιστορήματος. «Κρυμμένο» γιατί το πέρασμά του από την ελληνική βιβλιογραφία ουδέποτε διαφημίστηκε, «μυστικό» διότι, δυστυχώς, ο μεγάλος όγκος του έργου του παραμένει αμετάφραστος. Το κενό ξεκινά να καλύπτει η ολόφρεσκη έκδοση των εκδόσεων Κέδρος, με το επαναλανσάρισμα της εμβληματικής τριάδας μυθιστορημάτων «Οι Βιολέτες του Μάρτη», «Ο χλωμός εγκληματίας» και «Γερμανικό ρέκβιεμ», σε μια επίτομη έκδοση έκτασης 1070 σελίδων με τίτλο «Η τριλογία του Βερολίνου». Περί τίνος πρόκειται; Ο προσδιορισμός «τσαντλερικός» και οι υποτιθέμενες ομοιότητες με τον Φίλιπ Μάρλοου κολλάνε τόσο ενοχλητικά σε ορισμένους χαρακτήρες, όσο μια τσίχλα στο παπούτσι, όμως δεν υπάρχει πιο εύστοχος τρόπος για να σκιαγραφηθεί ο Μπέρνι Γκούνθερ: Σκληρός μα συμπονετικός. Αδέκαστος αλλά κολπατζής. Πνευματώδης, πείσμων, αυθάδης, πολύ ατακαδόρος για το καλό του, ο Γκούνθερ, όπως ο Μάρλοου, ποτέ δε φείδεται χρόνου για να κρύψει ένα παραπανίσιο πτώμα ή διάθεσης να ξεμυαλίσει ένα μοιραίο θηλυκό. Καπνίζει αρειμανίως, το τσουγκρίζει ακατασχέτως, ενδύεται φτηνά κοστούμια, από περιπέτεια σε περιπέτεια κερδίζει χρήμα και ερωμένες για να τα χάσει αυτομάτως μαζί με τις κλονιζόμενες βεβαιότητές του, όμως ποτέ μα ποτέ δεν προδίδει φίλο ή πελάτη. Ο ήρωας του Κερ αποτελεί μια κλάση από μόνος του, εφόσον κινείται στην επικράτεια του «ιστορικού νουάρ», περιδινούμενος σε πραγματικά γεγονότα της τραυματικής ιστορίας του 20ού αιώνα και συναναστρεφόμενος υπαρκτά πρόσωπα του επιχειρησιακού θεάτρου του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Τον γνωρίζουμε στην προπολεμική Δημοκρατία της Βαϊμάρης, βιώνουμε στο πλάι του τον εθνικοσοσιαλιστικό ζόφο και παίρνουμε το κατόπι του στο μέτωπο. Ιχνηλατούμε τις διαδρομές του στην καθημαγμένη μεταπολεμική Βιέννη και ακολουθούμε τις ψυχροπολεμικές διαδρομές του στο Μόναχο, το Μπουένος Άιρες, την Αβάνα, την Πράγα, οπουδήποτε μια αποστολή δύναται να εξασφαλίσει την επιβίωση ή να ξετρυπωθεί ένας εγκληματίας πολέμου. Ο γερμανός ντετέκτιβ που τρεκλίζει υπό το βάρος της ιστορίας ζει ακόμα: ξεκοκαλίσαμε άμα τη κυκλοφορία τους το περσινό «Field Gray» και το φετινό «Prague Fatale», πληροφορηθήκαμε χαρμόσυνα την ανακοίνωση έκδοσης ενός επόμενου, ένατου τίτλου μέσα στο 2013. Δεν έχει φτιαχτεί ακόμα η σφαίρα που θα ξεκάνει τον Μπέρνι Γκούνθερ.

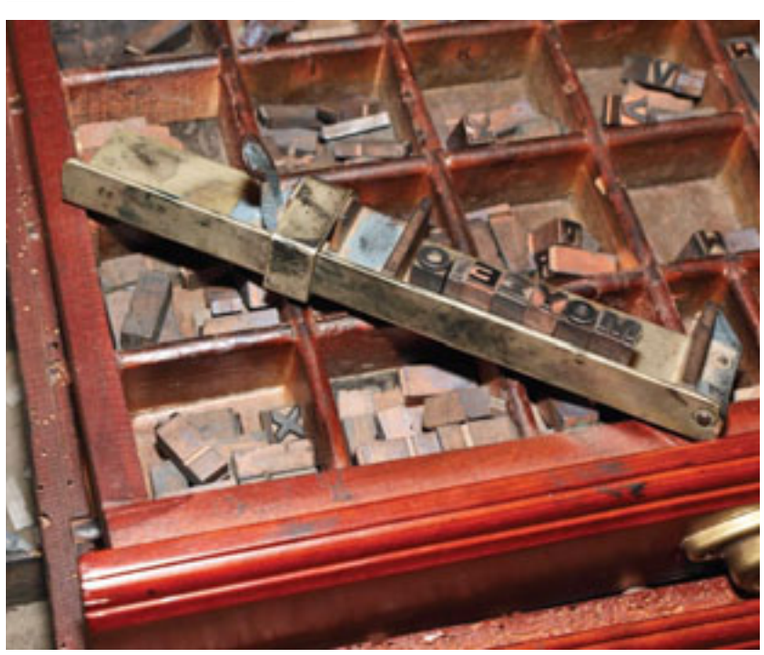
twitter.com/thephilipkerr

Μουσείο Τυπογραφίας Χανίων: Χαρτιά και μελάνια

Άραγε τι δεν είναι πλέον τυπογραφία γύρω μας; Λειτουργώντας από το 2005, το Μουσείο Τυπογραφίας αποτελεί μια ιδιαίτερη πρωτοβουλία του ιδρυτή της εφημερίδας «Χανιώτικα Νέα», Γιάννη Γαρεδάκη. Τι θα δεις στον καλαίσθητο χώρο που στέγασε το όνειρο ζωής του; Σπάνια αλλά και σύγχρονα μηχανήματα, εκδόσεις, τυπογραφικά εργαλεία, εκθέματα που παρουσιάζουν αναλυτικά την εξέλιξη των γραφικών τεχνών. Με θεματικό του πυρήνα την ιστορία της τυπογραφίας, όλα τα εκθέματα που θα συναντήσει κανείς συνοδεύονται από ελληνικά και αγγλικά επεξηγηματικά κείμενα, ενώ λεπτομερείς πληροφορίες για τη χρονολογία κατασκευής, την περίοδο λειτουργίας αλλά και την προέλευσή τους παρατίθενται στο κοινό. Από το 1450 και το εργαστήριο του Γουτεμβέργιου μέχρι την παρούσα υπερανάπτυξη των γραφικών τεχνών, η περιήγηση γίνεται ένα flashback στον χωροχρόνο. Επεκτείνοντας φέτος τις εγκαταστάσεις του με μια νέα πτέρυγα, το Μουσείο Τυπογραφίας Χανίων παρουσιάζει εργαστήρια παραδοσιακής βιβλιοδεσίας, μεταξοτυπίας και σφραγιδοποιίας. Μαντεμένια πιεστήρια του 19ου αιώνα, ποδοκίνητα και χειροποίητα από διάφορες χώρες παραγωγής, πάγκοι στοιχειοθεσίας και τα μηχανικά συστήματα που καθόρισαν τη λινοτυπία και τη μονοτυπία στον 20ό αιώνα ξεχωρίζουν στο κυρίως τμήμα του. Δύο αξιόλογες εκθέσεις που επιμελήθηκε ο γραφίστας-τυπογράφος Αντώνης Παπαντωνόπουλος μας μαθαίνουν περισσότερα για την ιστορία της γραφής και την εξέλιξη της τυπογραφίας, ενώ η παρουσίαση της μεθόδου Μπράιγ, που αποτελεί δωρεά του Φάρου Τυφλών Ελλάδος, αποδεικνύει πως δεν υπάρχουν όρια στην επικοινωνία. Αν βρεθείς αυτό το καλοκαίρι στην Κρήτη, πέρνα στην ατζέντα των επισκέψεών σου το Μουσείο Τυπογραφίας Χανίων, που βρίσκεται στο Βιοτεχνικό Πάρκο Χανίων, στην περιοχή της Σούδας. Όπως επίσης και την έκθεση εξωφύλλων του μεγαλύτερου ελληνικού free press, της «μαμάς» Athens Voice, που για πρώτη φορά ταξιδεύει εκτός Αθηνών. Η «Φωνή της Αθήνας» θα κρεμάσει τα εξώφυλλά της στους τοίχους του Ιστιοπλοϊκού Ομίλου Χανίων, στο Ενετικό Λιμάνι, από τις 7 έως τις 28 Αυγούστου. Μέρος ειδυλλιακό, πρωτοβουλία του Μουσείου Τυπογραφίας Χανίων. Αν δε σε βγάλει ο χάρτης των διακοπών στην Κρήτη, μπορείς να επισκεφτείς την ιστοσελίδα του και να απολαύσεις την ψηφιακή πλοήγησή του.

www.typography-museum.gr

His Majesty the King of Spain: Δίσκος που δαγκώνει

Επιτέλους! Ούτε μπλιμπλίκια ούτε νωχελικές ηλεκτρονικές συνθέσεις, που αυτάρεσκα διυλίζουν το τίποτα προκαλώντας παροξυσμό κατατονίας. Ακούς τον δίσκο και η ελπίδα σου για αυτό που λένε «ελληνική σκηνή» φορτώνει τέρμα. Εικοσιπεντάρηδες που ξέρουν τα μπλουζ, που αγαπούν τα sixties αλλά και τους Pogues, τη σκληροτράχηλη Americana, το μπάντζο αλλά και την μπιτ λογοτεχνία. Η φαρφίσα, ο Ντέιβιντ Μπόουι, η Τουίγκι, η σούπα Campbell αλλά και οι στίχοι «Well, that's an army of bastard children» ξεκαθαρίζουν πως στην περίπτωση των His Majesty The King of Spain έχουμε να κάνουμε με ένα αδέσποτο κοπάδι μουσικών, που για τις ανάγκες αυτού του δίσκου ακόνισαν τα δοντάκια, τις τρομπέτες και τις κιθάρες τους για να παραγάγουν ό,τι πιο αξιόλογο ακούσαμε αυτή την εποχή. Οι τρέντηδες πιθανόν να πικραθούν, καθότι στο «Little Man Blues» οι τύποι το ξεκαθαρίζουν: «And all your hipster girlfriends, they won't make a fool out of me». Για αυτό το πολυφυλετικό μουσικά χαρμάνι αξίζει να περιμένεις πότε με το καλό θα έρθουν να παίξουν και στην πόλη σου. Ο Νεκτάριος Κουβαράς, ψυχή των His Majesty the King of Spain, κατάφερε να μαζέψει σε έναν δίσκο όλα αυτά που η Αθήνα τα τελευταία χρόνια φρόντισε μετά μανίας να πετάξει στα σκουπίδια: τραγούδια με ρεφρέν - κουπλέ, άποψη και ευθεία αναφορά στη μουσική τη φτιαγμένη από ανθρώπους και όχι από ξεκούδουνα μηχανάκια. Και παρότι στο «Save Me a Seat, I'm Not Dancing Tonight» διατείνονται πως δεν έχουν κέφια για χορούς, εντούτοις το τραγούδι από μόνο του είναι μια ελεγεία στις πιο ωραίες και χαρμάνες καλοκαιρινές νύχτες, που παρ' όλη τη ζέστη επιβάλλεται να τσακίσεις μέση.

myspace.com/hismajestythekingofspain

Σάββας Τσιλιγγιρίδης: The great Satsi

Η ζωή του θα μπορούσε να τραβήξει προς ένα σωρό διαφορετικές ατραπούς, εάν δεν ήταν προϊόν μιας εποχής που καθυπότασσε συστηματικά το ατομικό χάριν του συλλογικού. Γεννήθηκε το 1924 στα παράλια του Πόντου και πέρασε στην Κατερίνη σε ηλικία πέντε ετών, μαζί με τα προσφυγικά κύματα που κατέφευγαν στην Ελλάδα σωρηδόν. Επιβίωσε του πολέμου καλλιεργώντας μια ευαίσθητη καλλιτεχνική φύση που τον εξώθησε να ασχοληθεί με την ποίηση, τη μουσικοσύνθεση, τη ζωγραφική. Ήταν δύσκολα πράγματα για να καταγίνεται κάποιος σε μια επαρχία την περίοδο της Κατοχής όλα αυτά. Το 1945 εισήχθη στην Ιατρική Θεσσαλονίκης, την οποία εγκατέλειψε έπειτα από μια πικρή θητεία στο πλευρό των επίστρατων του εμφυλίου - δεν το ψάξαμε, δεν έχει σημασία σε ποια πλευρά. Στις αρχές του '50 γνωρίζεται με πιονέρους της ελληνικής φωτογραφικής τέχνης, θητεύει δίπλα τους και συναρπάζεται από τη δυνατότητα του προηγμένου τεχνολογικά μέσου να εντυπώνει θραύσματα φευγαλέων στιγμών. Ο Σάββας Τσιλιγγιρίδης ανοίγει φωτογραφείο και υιοθετεί το ψευδώνυμο «Σάτσι», υπό τον μανδύα του οποίου απεικόνισε το σύνολο της καθημερινής ζωής του τόπου του και ντοκουμεντάρισε τις κοινωνικοοικονομικές εξελίξεις, πάντοτε μέσα από ένα λυρικό, χαμηλότονο προσωπικό ύφος. Εργασιακές συνθήκες, κοινοτική οργάνωση, πολιτιστική ζωή, καταναλωτικά ήθη, όλα όσα διαμείφθηκαν στις δεκαετίες σταδιακού εκσυγχρονισμού της ελληνικής επαρχίας φιλτραρίστηκαν μέσα από τον φακό του Σάτσι, ο οποίος, πέρα από το διαρκές του πάρε-δώσε με την κοινωνία της Κατερίνης, πραγματοποιούσε τακτικά φωτοσαφάρι στον προσφιλή του Όλυμπο, τον οποίο κατέγραψε σε άπειρες σειρές. Η δουλειά του μπορεί να εξεταστεί σε ένα κοινό πλαίσιο μαζί με εκείνης δημιουργών σαν τον Τάκη Τλούπα, τον Σπύρο Μελετζή, τον Δημήτρη Λέτσιο, τον Κώστα Μπαλάφα. Η οπτική του ιδιαίτερη, λακωνική αλλά εύγλωττη, μινιμαλιστική αλλά διαφωτιστική. Το έργο του, το οποίο θα πρέπει κάποτε να βρει τη θέση του σε διακεκριμένα μουσεία φωτογραφίας, διασώζεται και προωθείται από τον γιο του Σπύρο, επίσης φωτογράφο, που έχει αναλάβει τη διαχείρισή του. Ο Σάτσι έζησε ώς το 2004. Με την υπέρμετρη φυσιολατρία του και τις αριστοτεχνικές τονικότητες του γκρι, υπήρξε ό,τι κοντινότερο διέθετε η χώρα μας σε έναν Ansel Adams.

satsi.gr

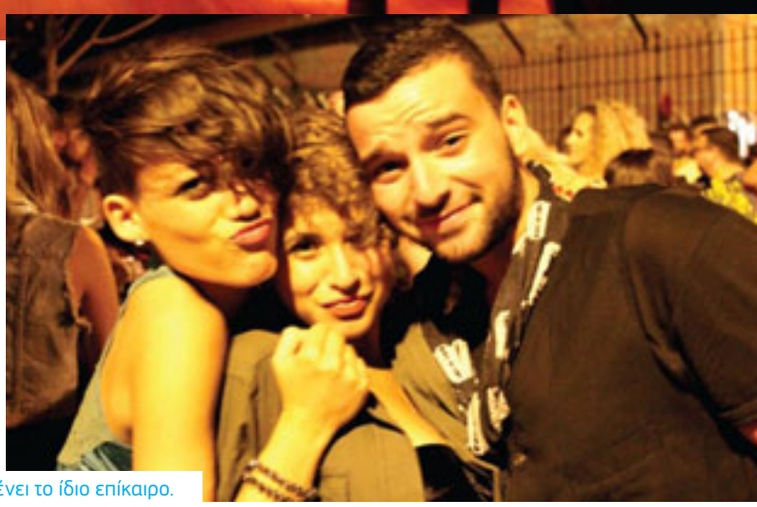

Limani

It’s only rock n’ roll & more...

—Πολλά πράγματα συμβαίνουν στη νυχτερινή ζωή αυτής της πόλης, πολλά μαγαζιά πάνε και έρχονται σε σύντομο χρονικό διάστημα, αλλά ευτυχώς υπάρχουν και κάποιες πολύ λίγες διαχρονικές περιπτώσεις και αξίες.

—Μία από τις πιο χαρακτηριστικές είναι το rock n’ roll bar «Limani».

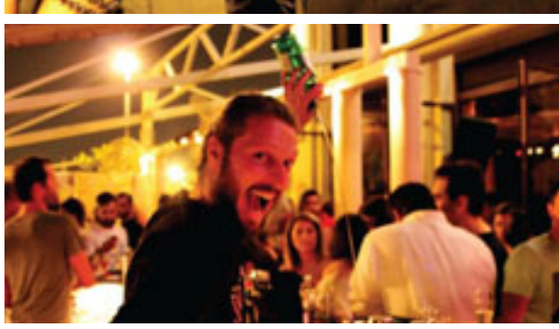
—Rock n’ roll στην ψυχή, γιατί σε μουσικό επίπεδο δεν περιορίζεται καθόλου, αντιθέτως ακούς όλα όσα αξίζει να ακούσεις.

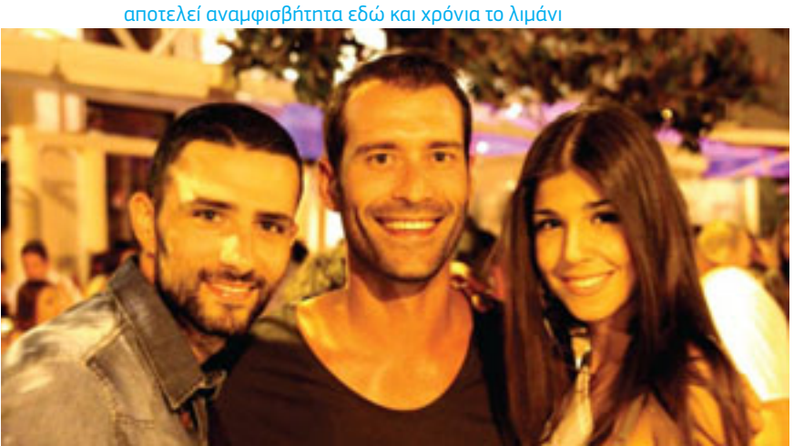
—Και, βέβαια, λιμάνι όνομα και πράγμα, αφού, μέσα σε αυτό το συνονθύλευμα των μαγαζιών, αποτελεί αναμφισβήτητα εδώ και χρόνια το λιμάνι μας, ενώ παράλληλα παραμένει το ίδιο επίκαιρο.

—Δύσκολο και σπάνιο πράγμα σε μια πόλη όπου η νυχτερινή της πραγματικότητα, δυστυχώς, έχει αρχίζει να θυμίζει ξανά εποχές που νομίζαμε ότι τελειώσανε μια για πάντα.

—Τίποτα, βέβαια, δεν είναι τυχαίο. Μια από τις πιο ωραίες ομάδες, ζεστή και διαχρονική αισθητική, μουσικάρες από παντού, κοκτέιλ από αλλού, οι σωστές φάτσες της πόλης, το σωστό μέρος της πόλης.

—Γι’ αυτό... ό,τι και αν κάνω, τελικά πάλι στο «Limani» καταλήγω.

Χαλκιδική είναι...

100 ορισμοί του χαλκιδικιώτικου θέρους. Ένα πορτφόλιο άμμου, θάλασσας, διαδρομών, dots, μυρωδιών, ήχων, συναισθημάτων, αναμνήσεων, εμπειριών, γεύσεων και αιώνιων καλοκαιρινών διακοπών. Επιμέλεια **Στέφανος Τσιτσόπουλος, Βάγια Ματζάρογλου** Φωτογραφία **Νίκος Καρδαράς**

Βράδυ Παρασκευής ή πρωί Σαββάτου, μεγάλα τριλήμματα: πρώτο, δεύτερο ή τρίτο πόδι;

Προμήθειες-πρώτες βοήθειες για τον δρόμο. Στάση στο αρτοζαχαροπλαστείο «Βενέτης» του εμπορικού κέντρου Μακεδονία. Φρέντο καπουτσίνο εξαιρετικό. Δώσε έμφαση στις μπαγκέτες, στο ραπ με κοτόπουλο και τους ευγενέστατους υπαλλήλους.

Η μπόχα, μείξη ξερού σανού και φρέσκου σκατού-κοπριάς, στο ύψος του «Τσάνταλη». Σκοτώνει!

Χωράφια με ηλιοτρόπια παντού. Για βιοκαύσιμα αλλά και για μπατιρόσπορα από Σεπτέμβρη, που δε θα μας μείνει μία.

Δροσιά 26 βαθμών στον Χολομώντα, όταν στη Θεσσαλονίκη βαράει 40άρια. Έλατα γεμάτος γαρ.

Ο Όλυμπος, ο Κίσσαβος και το Πήλιο απέναντι, όπως τα κυαλάρεια αραχτός στα Μυκονιάτικα της Καλλικράτειας.

Τα μπαζωμένα ρέματα, που έγιναν σπίτια, δρόμοι, rooms to let, κήποι, πάρκινγκ... Πλημμυρίζουν κάθε χειμώνα.

Το κτήριο του μεζεδοπωλείου «Μασσαλία» στη Φώκαια. Πανδοχείο στις αρχές του 20ού αιώνα, παντοπωλείο στη συνέχεια, ταβερνάρα τη σήμερον!

Ανάμνηση Νο1: Η ντίσκο «Λαγουδέρα». Χόρευε μέχρι και ο Γιάννης Ιωαννίδης.

Οι τροχοσπιτάδες του Αϊ-Γιάννη, του «Αρμενιστή» και του «Καλαμιτσίου». Φυλή.

Μπάζα και σκουπίδια όπου πέσει το μάτι σου. Και ο χαλκιδικιώτικος νόμος του Μέρφι: Όσο πιο χαΐλα πουλάει το μπιτς μπαρ ή ο συνοικισμός, τόσο πιο πολύ σκουπίδι παράγει ο εκεί λαός.

Alex Ritsos, facebook: «Η φύση της και όόόλοι εμείς... Αλλιώς. Η γεωλογική τοποθεσία, όπου όλοι μας δημιουργούμε καλές ή άσχημες αναμνήσεις (ο μικροσκοπικός και άπιαστος χρόνος, οι παρατεταμένες στιγμές που καταφέρνουμε να "κλέψουμε" από το παρόν μας!). Διαφορετικά. Τα όσα υπέροχα, αρωματισμένα με άνθη, μυρωδιές πεύκων, θάλασσας και ελαιώνων συναισθήματα που πλάθονται, έσω-έξω μας... Τα άλλα τόσα που μας προκαλούν αγανάκτηση, θλίψη, παράλληλα όμως και ελπίδα, δρόμοι, κίνηση, σκουπίδια, έστω η γαμημένη γόπα του τσιγάρου μου. Τέλος, τα ορθά και τα στραβά, που εμάς τους Σαλονικιούς τουλάχιστον, μας προτρέπουν να κραυγάζουμε χειμώνα-καλοκαίρι... Σαν τη Χαλκιδική δεν έχει!».

Οι ανορθόγραφοι λαϊκοί τεχνίτες που μεγαλουργούν με πινακίδες όπως «Εδό καυσόξηλα» και «Κώβο χώρτα».

Ο λουκουμάς, παραδοσιακός ή με choco, σε όλες τις παραλίες από πλανόδιους μετρ. Ο θρύλος λέει πως ελέγχονται από τη βουλγάρικη μαφία.

Τα φρουτάδικα στο έμπα της Σιθωνίας. Ροδάκινο, νεκταρίνι κανείς;

Τα ψυχοβγαλτικά φανάρια της Φώκιας, της Καλλιθέας και της Νικήτης. Ουρές χιλιομέτρων.

Furs Glamour περεστρόικα. Οι πινακίδες στα ρώσικα των γουναράδικων της Καλλιθέας, της Σάρτης και της Καλλικράτειας.

Ανάμνηση Νο2: Οι αθλητικές κατασκηνώσεις του Νίκου Γκάλη στο Πευκοχώρι. Τι την έκανε την μπάλα ο θεός!

Ένας, δύο, τρεις, εκατοντάδες, χιλιάδες ρακεταράδες! Οι πιο «φέτα» και επαγγελματίες στη «Χελώνα» και στον «Μόλο». Το Γουίμπλετον του βορρά.

Giannis Kakmezis, facebook: «Χαλκιδική είναι από τα πιο ωραία

μέρη για βουτιές, πάρτι, κάμπινγκ! Είναι ωραίο να κάνεις βουτιές στην Ποτίδαια, στη Φούρκα και στη Λαγόμανδρα! Είναι ωραίο να πηγαίνεις για beach party στο "Shape", στο "Άμμος", στο "Χελώνα"! Και είναι ωραίο να πηγαίνεις για ελεύθερο κάμπινγκ στις Καβουρότρυπες (Σάρτη) και στην Τριστινίκα και για οργανωμένο στο Ποσείδι! Αυτό είναι η Χαλκιδική, ένα τρίποδο μέρος που τα κάνεις όλα!»

Ο λόφος της Βεργιάς. Με λίγη φαντασία, θυμίζει τον βράχο του Γιβραλτάρ χωρίς τις μαϊμούδες.

Ταπεινά εξοχικά με λαμαρίνες για σκεπή διάσπαρτα σε όλη την επικράτεια. Όλοι σε τέτοια παραθερίσαμε κάποτε.

Τα πλαστικά και κάργα φωτισμένα φοινικόδεντρα στα πάρκινγκ των ζαχαροπλαστείων «Νίκος» και «Χατζηφωτίου». Κάν' το όπως στο Μαϊάμι.

Water zumba dance! Το κόλπο των μεγάλων ξενοδοχείων για να απασχολούν τους πελάτες τους. Η (μόνη) άσκηση της χοντρής παραθερίστριας, μπας και στρώσουν οι ραγάδες.

Ανάμνηση No3: Μπλόκα μπάτσων στο κατέβασμα για «Goa», εξονυχιστικός έλεγχος. Θυμάσαι τη μάνα ρέιβερ;

Αμέτρητες πινακίδες αυτοκινήτων από Σκόπια, Βουλγαρία, Ρουμανία, Σερβία. Το αυτό και με τις γλώσσες. Γιατί Χαλκιδική είναι... και βαλκανική Βαβέλ.

Gina Symeonidi, facebook: «Τα παιδικά καλοκαίρια στην Ποτίδαια με παγωμένο καρπουζάκι και non-stop βουτιές!».

Το σουβλάκι του «Γρηγόρη» στην Άθυτο. Χειροποίητο και μελιστάλαχτο. Αλλά και το συκώτι του σφυράει.

Ο στόχος της αεροπορίας μέσα στη θάλασσα του Άγιου Μάμα. Εσύ κολυμπάς, ο πιλότος σημαδεύει.

Τα βουλιαγμένα αρχαία στο Γομάτι. Οι μικροί τα λένε «κίονες με ρίγες», οι φιλόλογοι «ιωνικού ρυθμού».

Οι φοιτητικές κατασκηνώσεις στο Ποσείδι. Μεγάλο ξενύχτι, κομματικό νεολαιίστικο καμάκι και πολλή κιθαρίτσα στη θάλασσα. Λες να έρθει πάλι ο Μαραβέγιας;

Το πρόγραμμα Leader που ευτυχώς έπιασε τόπο σε Παρθενώνα και Άθυτο. Πέτρινοι, καλαίσθητοι οικισμοί και καλντερίμια.

Το κλαμπ σάντουιτς του «Solois» στη Φούρκα. Καλοψημένο και πεντανόστιμο.

Ανάμνηση No4: Χορός μέχρι πρωίας σε «Hajar», «Caravel» (μετέπειτα «Αρχαίον»). Πρωτόγονες καρεκλοκαταστάσεις, τιμημένα χαλκιδικιώτικα eighties.

Οι γάστρες και το α λα ταντούρι μαγειρεμένο κρέας ή ψάρι στο «Ακρίτας Ευ Ζην» στο Παλιούρι.

Dimitris Jinoudis, facebook: «Το κυνηγητό στα camping της παιδικότητάς μας».

Να ρίχνεις άσπρα σακιά με άμμο όπου έχει φύκια, ώστε μέσω υποβρύχιας γέφυρας να πιάνεις καθαρό βυθό. Φετινή πατέντα των μπιτσόμπαρων.

Το μέλι Σιθωνίας.

Ανάμνηση No5: «Κάποιος να κάνει πεντικιούρ στο πρώτο πόδι». Τα εντιτόριαλ-μπινελίκια του Σκαμπαρδώνη στη γέφυρα της Ποτίδαιας, τότε που ήταν μονής λωρίδας και διπλής κατεύθυνσης. Στο περιοδικό «Πανσέληνος» της «Μακεδονίας».

Διάπορος, το Κάπρι των Θεσσαλονικιοτών.

Lidl, Lidl, Lidl. Πιο πολλά και από τα τζιτζίκια.

Οι γρανίτες με γεύσεις λεμόνι και φράουλα από το μπιτς μπαρ «Κοχύλι» στον Αϊ-Γιάννη. Δροσιά ασορτί με τα grooves του dj Δημήτρη Καζάκου.

Τα κρέατα και οι ταβέρνες της Συκιάς.

Ο πιο πολύτιμος άνθρωπος για τους διαθέτοντας σπίτι με κήπο στη Χαλκιδική: Ο γιαπωνέζος κηπουρός Κοβωχόρτα Κανωφρέζα, με αυτοσχέδιες πινακίδες και το τηλέφωνό του σε κάθε στύλο της ΔΕΗ.

Τα ψαροταβερνάκια στο Λιναράκι.

Το ασύστολο κλανίδι, το ροχαλητό, η ποδαρίλα και το σεξ στα μούχτικα στα κάμπινγκ το βράδυ. Λυσσάξατε πια!

Ανάμνηση No69: Η μισή Θεσσαλονίκη έχασε την παρθενιά της σε κάποια βραχάκια και η άλλη μισή εδώ τελειοποίησε τις γνώσεις της επί του θέματος.

Οι προικοθήρες που διαλέγουν να κάνουν μπάνιο στις παραλίες πέριξ του οικισμού των Καθηγητών στη Βουρβουρού και στην Ελάνη. Κορίτσια, προσοχή!

Άπειρα γκομενάκια στο τιμόνι, οδήγηση με ταχύτητες χελώνας, «για πες, για πες».

Οι θρύλοι για το απύθμενο βάθος και τα βουλιαγμένα γερμανικά υποβρύχια στο Πόρτο Κουφό.

Maoda Mohamet, facebook: «Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας, άνοιξη, καλοκαίρι, καλοκαίρι, καλοκαίρι...»

Ξημέρωμα στο «Angels». Πέρασες καλά, φλέρταρες πολύ, επιστρέφεις σαν γάτος με τα παπούτσια στο χέρι. «Μην πεις στη μαμά τι ώρα γύρισα χθες».

Πεύκα, πεύκα, πεύκα! Και τζιτζίκια, τζιτζίκια, τζιτζίκια!

Ανάμνηση Νο6: Ο ενθουσιασμός όταν άνοιξε το «Πόρτο Καρράς». Όλοι θέλαμε να τρουπώσουμε και να δούμε από τον φράχτη.

Οι γιγάντιες πιτσο- και σπαγγετομερίδες στον «Οβελίξ», στη Βουρβουρού.

Το άσπρο-μπλε νυχτερινό και διαστημικά φωτισμένο λάουντζ του «Sayonara», στα Νέα Πλάγια. Και, φυσικά, οι μουσικές του Θανάση, τα τατού του Γιώργου, οι ατάκες του Νίκου, το παράστημα του Ερμή.

Να νοικιάζεις βαρκάκι από Ουρανούπολη για να διανυκτερεύσεις με σκηνή και γκαζόλαμπα στα Γαϊδουρονήσια. Χίπη, χίπη, shake!

Ανάμνηση Νο7: Η μεγάλη φωτιά στο δεύτερο πόδι. Μύριζε καμένη γη για χρόνια.

Απογευματινά πάρτι με ρούμι και φανκ στο «Σιρόκο» της Ακτής Σαλονικιού.

Αθωνικές Γραμμές Α.Ε., φυμέ τζάμια στο σκαφάκι «Σοφία» (γραμμένο στα βυζαντινά), προφανώς για να πηγαινοέρχονται οι παπάδες και να μην κολάζουν τις λουόμενες.

Καλλιστεία για την ανάδειξη της Μις Ψακούδια για άλλη μια χρονιά. Καθρέφτη καθρεφτάκι μου, ποια είναι η πιο Σλάβα;

Chris Elmazis, facebook: «Χαλκιδική είναι τα δέντρα να σβήνουν μες τη θάλασσα».

Νήσος Αμμουλιανή: Αλυκές, Άγιος Γεώργιος, νερά πεντάστερα, καλύτερα και από Πουκέτ.

Ανάμνηση Νο8: Εκδρομή με το σχολείο στο άγαλμα του Αριστοτέλη στα Στάγειρα.

Ζωντανές γυαλιστερές, κατευθείαν από τον βυθό στο στομάχι.

Καλογριά. Θαλασσάρα!

Ανάμνηση Νο9: Γυμνισμός στο Κριαρίτσι, το Αξάπικο, τις Καβουρότρυπες.

Οικογενειακός τουρισμός στο Κριαρίτσι, το Αξάπικο, τις Καβουρότρυπες. Τέρμα παρακμή!

Η αρχιτεκτονική μπίχλα του Μαρμαρά. Γκρεμίστε τον τώρα!

Ο γαμόπυργος -κυριολεκτικά- της Φώκιας. Εκεί φωτογραφίζονται οι νεόνυμφοι του χωριού σε πόζες ρομαντικές.

Η παραλία των Αιγαιοπελαγίτικων στο Ποσείδι. Ατελείωτη. Και μην το φοβάσαι το πετραδάκι της, είναι suave.

Ο «δημοκρατικός» Πολύγυρος. Σφηκοφωλιά βασιλοφρόνων. Ακόμα.

Ανάμνηση Νο10: Νυχτερινός μαραθώνιος ανεκδότων από τον Γιώργο στο μπιτς μπαρ «Άνεμος», στο κάμπινγκ «Blue Dream» της Σάνης.

Προσκυνηματικός τουρισμός για σουβλάκι στον Άγιο Πρόδρομο.

Dina Maragkou, facebook: «Thalassa! hlios! kai poli trela!:p».

Τα λαίμαργα μουρμουράκια της θάλασσας στο Παλλήνη. Φυσικό fish spa, θες δε θες, απολέπιση τέλεια.

Ο «Ελ Καπιτάν» στον δρόμο για Καλαμίτσι. Σούπερ μάρκετ; Εφημεριδάδικο; Φραπεδερί; Ξενώνας; Όλα μαζί και ακόμα περισσότερα!

Οι πεζογέφυρες των ξενοδοχείων «Λαγόμανδρα» και «Alexander Palace».

Το μπαμπάτσικο, ολόγιομο, στρουμπουλό φεγγάρι από την «κουπαστή» του «Rivas Yacht Bar» στην Άφυτο.

Η παραλία της Συκιάς, το ταβερνάκι του «Βαγγέλη». Ακόμα και τον Δεκαπενταύγουστο προσφέρονται για ιδιωτικές απολαύσεις.

Το κόλπο: Να θέλεις να φας χωρίς να σε ζαλίζουν οι μέλισσες και να βάζεις πρώτα ψαράκι ή ζαμπονάκι μεζέ γι' αυτές.

Τα αυθαίρετα σε κάθε πευκόφυτη κορυφή. Παντού υπάρχει ένας μαλάκας που τα έχωσε κι ένας υπάλληλος πολεοδομίας που τα άρπαξε.

Homo Chalkidikiotius. Ο άνθρωπος που θέλει μέσα σε δύο μήνες να βγάλει υπερκέρδη μιας χρονιάς, χωρίς να καταβάλει ούτε κόπο ούτε τρόπο.

Τα παραδοσιακά υφαντά που πουλάνε οι κυρίες της Αρναίας. Ξακουστά.

Ο Πύργος της Ουρανούπολης. Σε κάθε σπίτι υπάρχει μια φωτογραφία του με λεξάντα «Ενθύμιον εκδρομής».

Anestis Dimopoulos, facebook: «Να ξεκινάς για Ποσείδι και να καταλήγεις Άγιο Όρος!»

Ο δαμασκηνί ελεκτρίκ ήλιος της απογευματινής Τριστινίκας αποδεικνύει γιατί οι φιλολογίες περί ηλιοβασιλέματος στο «Café del Mar» είναι για τα βλαχάκια!

Η ζούγκλα από άσπρες και ροζ μυρωδάτες πικροδάφνες και στις δύο άκρες του δρόμου, λίγο πριν την Ιερισσό.

Ανάμνηση Νο11: Κλαμπ «Ab Fab» στον Μαρμαρά. Τι είπες τώρα!

Οι «Daily Excursions» από Σάρτη για Μετέωρα. Για ανύποπτους Τσέχους, που κάνουν τον γύρο της Ελλάδας σε μία μέρα. Στην πορεία θα διαπιστώσουν πως αυτό δεν είναι εκδρομή, είναι ξεπάτωμα.

Το σπήλαιο και ο Άνθρωπος των Πετραλώνων. Από τη Χαλκιδική και όχι από την Αφρική ξεκίνησαν όλα.

Το σουτζουκάκι του «Σαλλιάρη» στην Τρίγλια. Σταθερή αξία!

Τα σπίτια της Βέφας και της Μενεγάκη στον Γλαρόκαβο. Μύθος, αλήθεια, δε θα μάθουμε ποτέ.

Ονόματα που συναντάς ανά χιλιόμετρο μέχρι να φτάσεις Καλλικράτεια: «Μπομπότας», «Ντεντούλας», «Γεωργαλάς», «Αυταράς - Μιχαηλίδου». Οικόπεδα με δόσεις και χωρίς προκαταβολή. Από δω ξεκινούν τα μικροαστικά όνειρα.

Ο ιδιωτικός πύργος στα Νέα Πλάγια. Αρχιτεκτονική α λα Ντίσνεϊλαντ, σημαία α λα «Η Μακεδονία είναι ελληνική». Ποιος μένει εκεί; Τόσα χρόνια αναρωτιόμαστε.

Η θάλασσα της Ηράκλειας. Παρεξηγημένη, αλλά λόγω κρίσης επιτέλους δικαιώνεται. Χρυσή, μεγάλη αμμουδιά, καθαρός βυθός.

Ο διάπλους του Τορωναίου (η δική μας Μάγχη). Εμπρός, γενναίοι μου!

Το σιλό στο ύψος του Σχολαρίου. Στην επιστροφή, το αντικρίζεις και νομίζεις ότι έπιασες Θεσσαλονίκη, αλλά, πριτς, τώρα αρχίζουν τα δύσκολα.

Ανάμνηση Νο12: Ο Αντώνης Παραράς ομαδάρχης στις κατασκηνώσεις της ΧΑΝΘ στον Άγιο Νικόλαο. Καφετζής και συλλέκτης γυαλιών ηλίου, ο Σωτήρης Καλυβάτσης.

Αν οι έξυπνοι οδηγούν Ρενώ, οι πιο έξυπνοι κατά την επιστροφή το κόβουν από Πετράλωνα, Μονοπήγαδο, Άγιο Αντώνιο και Σουρωτή. Και στο «Περέκ» κάνουν στάση για θέα και περέκ (ποντιακή κρέπα).

Χαλκιδική ήταν, είναι και θα είναι... ο πονηρός Greekoulas που κλέβει δρόμο και σειρά στη λωρίδα ασφαλείας στο μποτιλιάρισμα της επιστροφής. Γι' αυτόν πτωχεύσαμε!

Θένια Ιγνατιάδου
The life aquatic

Ένα υδρόβιο πλάσμα που είναι στα νερά του όποτε βουτά, μια εκπαιδεύτρια καταδύσεων που ζει σε απόλυτη αρμονία με τον βυθό, ενώ προκύπτει ένα πολύ συνειδητοποιημένο κορίτσι, όταν πατάει με τα δυο πόδια στη γη. Πόσο πιο ενδιαφέρουσα γνωριμία μπορεί να θελήσει κανείς;
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Μαρία Εκμεκτσή**

Η φράση «αν μπορούσα να ζήσω κάτω από τη θάλασσα», συνοδευόμενη από αναστεναγμό, επανέρχεται τουλάχιστον τρεις φορές στην κουβέντα. Ο βυθός αποτελεί παράδεισο για τη Θένια Ιγνατιάδου -πρώτη φορά τη γνωρίζουμε, αλλά το γεγονός καθίσταται γρήγορα προφανές. Και όταν κάποιος δεν ξέρει, αλλά δεν ντρέπεται να ρωτήσει, γίνεται κοινωνός μιας κουβέντας μέσα από την οποία προκύπτει μια έκρηξη από ατάκες για την κατάδυση και την κουλτούρα της. Τι είναι, για παράδειγμα, «σωλήνας χαμηλής πίεσης», «ρυθμιστής», «χταπόδι», «πλευστότητα», «εναλλακτικός αέρας» και «στολή νεοπρενίου τριών χιλιοστογραμμαρίων» και σε τι κοστίζει η έλλειψή τους σε κάποιον που επιθυμεί να κάνει μια ξέγνοιαστη βουτιά χωρίς το δίχτυ ασφαλείας;

«Υπάρχει κόσμος που κυριολεκτικά πεθαίνει για να καταδυθεί το καλοκαίρι», εξηγεί η Θένια, «αλλά δεν πρόκειται να του το επιτρέψουν, αν δε διαθέτει μια στοιχειώδη γνώση των βασικών». Και πόσα είναι αυτά τα βασικά; Και ποιος τα καθορίζει; Μαθαίνουμε, λοιπόν, ότι υπάρχουν βιβλία, με κεφάλαια, τεστ και κουίζ. Με εκπαιδευτικά βίντεο που συνοδεύουν το κάθε κεφάλαιο και ένα πακέτο ασκήσεων που πρέπει να ολοκληρωθεί προτού κάποιος πέσει στο νερό. Υπάρχει επίσης η βασικότερη των πιστοποιήσεων, η Open Water Diver της PADI, την οποία παρέχει η Παγκόσμια Επαγγελματική Ένωση Εκπαιδευτών Κατάδυσης, μια ομοσπονδία που «δε δίνει το όνομά της έτσι απλά».

Από εκεί ξεκίνησε και η Θένια. «Και κάθε που τελείωνε ένα πτυχίο, ήθελα και ένα άλλο». Γρήγορα η κατάδυση έγινε ο κόσμος της, μαζί με την εξοικείωση στον αργό και ρυθμικό υποβρύχιο τρόπο αναπνοής έμαθε να συντονίζεται και με την άφατη ποικιλομορφία του βυθού, οι ελιγμοί γύρω από τα ασημόχρωμα ψάρια και τα μπλε ελεκτρίκ πλάσματα, οι χορευτικές πιρουέτες των μαλακίων, η απερίσπαστη ακινησία των αστερίων και η ατέλειωτη γκάμα των κοραλλιών συνέθεσαν το προσωπικό της απαραίτητο, χαλαρωτικό και ταυτόχρονα αναζωογονητικό Ζεν. Έγινε, με δικά της λόγια, «βίωμα και τρόπος ζωής. Έπειτα από λίγο, όλα γυρίζουν γύρω από αυτό». Έχοντας διαπρέψει σε εξετάσεις εκπαιδεύτριας κατ' επανάληψη και ολοκληρώνοντας ένα δεκαπενθήμερο σεμινάριο «σκληρότερο και από boot camp», η Θένια μάζεψε τη μεγάλη προίκα των πιστοποιήσεών της και σύναψε συνεργασία με το καταδυτικό κέντρο Sea World, του «Sani Resort» στη Χαλκιδική. Εκεί, τουλάχιστον ώς τα τέλη του Οκτώβρη, που τα νερά παραμένουν θερμά, μπορεί κανείς να βουτήξει μαζί της στους αγριότοπους του βυθού, αποκτώντας τη βασική του παιδεία στο diving με τη βοήθεια αυτής της κοπέλας που γεύεται αμβροσία στην επαφή με το νερό. Είναι, άλλωστε, «προπάντων μια σχέση εμπιστοσύνης, όλα φαίνονται μεγάλα στον βυθό, συχνά θέλεις κάποιον να σου κρατήσει το χέρι για να νιώσεις οικειότητα». Ακούγεται ωραιότερο και από σινεμά.

mobile: 6932 276 270
e-mail: t-henia@hotmail.com

Σαν τη Χαλκιδική έχει!

Πάντα είχε. Και ο Βασιλιάς το ήξερε. Η Χαβάη ήταν για τον Έλβις Πρίσλεϊ πηγή έμπνευσης και δημιουργίας, τόπος χαλάρωσης και ρεμβασμού, το ιδανικό μέρος για βόλτες, καμάκι, μεθύσι και ατελείωτο σερφ! Αν δεν έχεις δει το μιούζικαλ «Blue Hawaii», κάν' το αμέσως!

Κείμενο **Γιώργος Μπάκας**

Στις 2 Μαρτίου του 1960 ο Έλβις Πρίσλεϊ επιστρέφει στη γενέτειρά του, στο Μέμφις του Τενεσί, έπειτα από δύο χρόνια στρατιωτικής θητείας στη Γερμανία. Οι μετοχές του έχουν πέσει, αλλά η εμφάνισή του στο τηλεοπτικό σόου του Φρανκ Σινάτρα και το σινγκλάκι «Stuck On You» τον φέρνουν πάλι στην κορυφή των charts. Πριν προλάβει να επανενταχτεί στην κοινωνία και τη μουσική βιομηχανία, το Χόλιγουντ τον καλεί να δοκιμαστεί για 5η φορά ως ηθοποιός, ενσαρκώνοντας τον αμερικανό φαντάρο και τραγουδιστή Τάλσα ΜακΛιν, ο οποίος επιστρέφει από τη Γερμανία στα πάτρια εδάφη για να ανοίξει ένα nightclub. Μπορεί το, εν μέρει, βιογραφικό σενάριο να μη σπάει κάποιο ρεκόρ πρωτοτυπίας, αλλά σπάει ταμεία, που είναι και το ζητούμενο για την Paramount Pictures. Το μιούζικαλ φέρει τον τίτλο «G.I. Blues» και μέλλει να είναι ο προπομπός μιας από τις σημαντικότερες ταινίες, μαζί με το «King Creole», της κινηματογραφικής του καριέρας. Το όνομα αυτής, «Blue Hawaii».

Πάμε Γουακίκι;

Όταν σκέφτεσαι την Ελλάδα της δεκαετίας του '60, σου έρχεται στο μυαλό η ασπρόμαυρη θλιβερή εικόνα μιας κατακερματισμένης χώρας πολιτικά, οικονομικά και πολιτισμικά. Εκλογικές νοθείες, πολιτικές δολοφονίες, φτώχεια, μπάτσοι, ρουφιάνοι, παρακράτος, αποστασία, χούντες. Στην άλλη άκρη του Ατλαντικού, ο κόσμος είναι έγχρωμος, διασκεδάζει και βιώνει μια πολιτισμική έξαρση σε όλα τα πεδία της τέχνης. Στη μουσική, την ποίηση, τη λογοτεχνία, τον κινηματογράφο, τη ζωγραφική.

Γεννιέται η pop, η op και η assemblage art. Η garage, η folk, η psychedelic και η surf rock. Ο μινιμαλισμός εισβάλλει στην αρχιτεκτονική, τη διακόσμηση και το βιομηχανικό σχέδιο. Ο Καπότε, ο Βόνεγκατ, ο Μπουκόφσκι, ο Τ.Σ. Έλιοτ, η Σίλβια Πλαθ αφήνουν παρακαταθήκη αριστουργημάτων. Κάνουν πρεμιέρα τα «Πρόγευμα στο Τίφανις», «Πρωτάρης», «Ξένοιαστος Καβαλάρης», «Psycho», «2001, Η Οδύσσεια του Διαστήματος». Το αμερικανικό φοιτητικό και αντιπολεμικό κίνημα αποκτά τεράστια δύναμη και απήχηση, οι χίπηδες υμνούν την αγάπη (και τεστάρουν τις αντοχές τους στα ναρκωτικά), το φεμινιστικό κίνημα απαιτεί την ισότητα, οι Μαύροι Πάνθηρες, ο Μάλκολμ Χ, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ αγωνίζονται για τα δικαιώματα των μαύρων και ο Έλβις γράφει ιστορία με την 6η σε σειρά ταινία του.

Το σενάριο ανάλαφρο και κωμικό, προσχηματικό και γνώριμο: Ένας νεαρός επιστρέφει στη γενέτειρά του, τη Χαβάη, έπειτα από δύο χρόνια στρατιωτικής θητείας στην Ευρώπη. Γόνος πλούσιας οικογένειας, αρνείται να ακολουθήσει τα χνάρια του επιχειρηματία μπαμπά και πιάνει δουλειά ως ξεναγός σε τουριστικό γραφείο. Κατά διαβολική σύμπτωση όλοι οι τουρίστες είναι θηλυκού γένους και αν μη τι άλλο διαθέτουν σέξι καμπύλες.

Aloha baby!

Μπορεί η υπόθεση της ταινίας «Blue Hawaii» να αποτελεί αναμάσημα ή κατά κάποιο τρόπο συνέχεια της πρώτης επιτυχημένης συνταγής του «G.I. Blues», όμως το militaire background αυτή τη φορά δίνει τη θέση του στα εξωτικά τοπία της Χαβάης. Τα νησάκια, οι τροπικές ακτές, οι φοίνικες, τα καταπράσινα κρυστάλλινα νερά, τα καλοκαιρινά φεγγαρόφωτα, οι πανέμορφες συμπρωταγωνίστριες του Έλβις Πρίσλεϊ και τα 14 τραγούδια από το σάουντρακ (με διασημότερο το «Can't Help Falling In Love») χαρίζουν στην ταινία τη διαχρονική της αξία, αποτυπώνουν το ελευθεριακό κλίμα της εποχής και αντανακλούν on camera την αστείρευτη νεανική ζωντάνια του 26χρονου τότε Βασιλιά.

Το alter ego του Έλβις Πρίσλεϊ ονομάζεται Τσαντ Γκέιτς, ζει σε μια καλύβα στην παραλία, μακριά από το πατρικό του στην Καχάλα, και διαθέτει αρκετά από τα χαρίσματα που διέθετε ο Βασιλιάς. Είναι δεινός κολυμβητής, σέρφερ, τραγουδιστής και ερωτύλος με έφεση στις πιτσιρίκες, οι οποίες βρίσκονται, φυσικά, πάνω από το όριο ηλικίας που ορίζει η αμερικανική νομοθεσία. Προς τι η επισήμανση; Δύο χρόνια πριν από την ταινία, ο Έλβις είχε συνάψει δεσμό με την 14χρονη Πρισίλα (μέλλουσα γυναίκα του), γνωριμία για την οποία ο σεναριογράφος Άλαν Γουάιζ (που έγραψε το σενάριο για άλλες 5 ταινίες του Έλβις) ήταν ενήμερος.

Έλβις - Χαβάη: 3 - 0

Η αγάπη του Έλβις για τη Χαβάη ξεκινάει από την πρώτη του επίσκεψη, στις αρχές της δεκαετίας του '50, και τελειώνει με τις τελευταίες του διακοπές, τον Μάρτιο του 1977. Δηλώνει ερωτευμένος με το μέρος, μνημονεύει αδιάκοπα τη φιλοξενία των κατοίκων και περνάει αμέτρητες ώρες κολυμπώντας, κάνοντας σερφ και βολτάροντας στις λευκές αμμώδεις παραλίες της. Αυταπόδεικτο γεγονός, από τη στιγμή που γύρισε στη Χαβάη τρεις ταινίες («Blue Hawaii», «Girls!, Girls!, Girls!», «Paradise Hawaiian Style»), την επέλεγε ως προορισμό στις διακοπές του και το 1973 έδωσε δύο θρυλικές παραστάσεις, οι οποίες μεταδόθηκαν μέσω δορυφόρου σε ένα δισεκατομμύριο τηλεθεατές και ηχογραφήθηκαν στο άλμπουμ «Aloha from Hawaii via Satellite».

Τέσσερις μήνες μετά τις διακοπές του στη Χαβάη, ο Έλβις βρίσκεται νεκρός στο μπάνιο του σπιτιού του προδομένος από την καρδιά του και όλη η υφήλιος θρηνεί. Τριάντα χρόνια μετά, η κοινότητα της Χαβάης τίμησε τη μνήμη του ανεγείροντας το μπρούτζινο άγαλμά του, ενώ σήμερα οι θαυμαστές του Έλβις προετοιμάζονται για το μεγάλο event «Elvis Presley's Aloha from Hawaii, the 40th Anniversary Celebration», που θα λάβει χώρα τον Ιανουάριο του 2013 στη Χονολουλού. Θα περιλαμβάνει συναυλίες, συζητήσεις, προβολές, ξεναγήσεις σε μέρη που σχετίζονται με τον Βασιλιά και ένα special tour στο Αριζόνα Μεμόριαλ του Περλ Χάρμπορ, όπου είχε τραγουδήσει ο Έλβις το 1961 προς τιμήν των θυμάτων της ιαπωνικής εισβολής. Long live the King!

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01

02

03

04

05

06

07

08

11

01 Παπούτσια by **Jeremy Scott, adidas originals**
02 Ανδρικό φούτερ **Converse, FF Group**
03 Παπούτσι **Converse/Colors Collection, FF Group**
04 Ανδρικό t-shirt **Carhartt, Boardsports**
05 Παπούτσι by **Hussein Chalayan, Puma**
06 Φούστα **WeSC, Prime Timers**
07 Ρολόι από τη συλλογή **New Gent Lacquered, Swatch**
08 Ανδρικό Ολυμπιακό εσώρουχο, **Intimissimi**
09 Γυναικείο πουκάμισο **G-Star Raw, FF Group**
10 Polo shirt by **David Beckham, adidas originals**
11 Παπούτσια **Bolt Lite low, Puma**
12 Ολόσωμο μαγιό **Lacoste, Notos Galleries**
13 Μπικίνι, **Calzedonia**
14 Παπούτσι **Stadion Berlin low, Hummel**

09

13

12

10

14

01

07

04

02

05

06

08

03

09

12

14

10

13

01 Αντιανεμικό, **Freddy**
02 Ανδρικό αντιανεμικό, **Nike**
03 Παπούτσια **limited edition Hyperfuse Olympic Air Max 90, Nike**
04 Παπούτσι **Authentic, Vans**
05 Παπούτσι **Authentic, Vans**
06 Τουνίκ **Lacoste, Notos Galleries**
07 Μπλούζα, **attr@ttivo**
08 Ρολόι από τη συλλογή **Chrono Plastic, Swatch**
09 Γυναικείο τοπ **Carhartt, Boardsports**
10 Μπλούζα **Slounge Flair, Freddy**
11 Ανδρικό πουκάμισο **G-Star Raw, FF Group**
12 Γυναικείες σαγιονάρες **Wabi, Camper**
13 Παπούτσι **Stadion Montreal low, Hummel**
14 Ανδρική βερμούδα **WeSC, Prime Timers**
15 Φόρεμα, **attr@ttivo**

11

15

INSTA greece

ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΦΟΡΑΜΕ... SAGIONARA

Πάρε μέρος στο διαγωνισμό #instagreece_sagionara

Ένα project της **CamboIndustries** σε συνεργασία με την **ATHENS VOICE** & χορηγό την **COSMOTE**

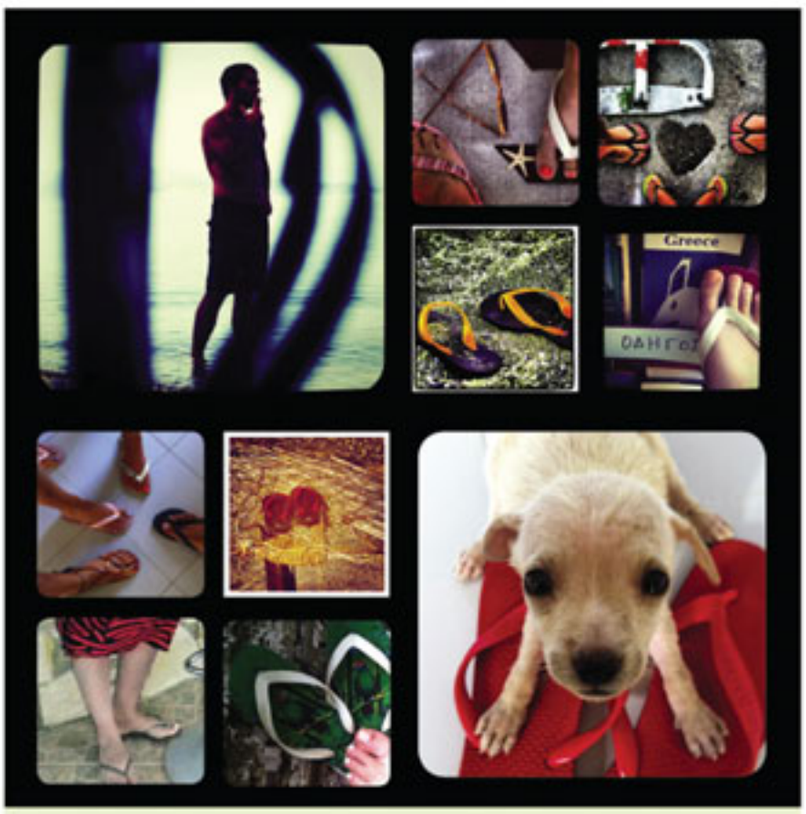
'Ο

σο πληθαίνουν οι παλάμες που γεμίζουν με smartphones, τόσο η εφαρμογή του instagram γίνεται όλο και μεγαλύτερο κομμάτι των διακοπών μας. Έτσι πια κάνουμε διακοπές «μαζί» με τους φίλους μας, ακόμα κι αν είμαστε σε διαφορετικά μέρη. Ανεβάζοντας παραλίες, τοπία, πανηγύρια, καλτ φιγούρες, γιαμι πιάτα και «πατουσάκια».

Το InstaGreece διευρύνει αυτή την εμπειρία πέρα από την κοινότητα των smartphoners, βάζοντας και το Facebook στο παιχνίδι. Δημιούργησε μια online κοινότητα στην οποία όλοι οι χρήστες μπορούν να μοιράζονται τις φωτογραφίες τους αλληλεπιδρώντας με σχόλια, likes κτλ.

Η θεματική είναι η Ελλάδα. Από εκεί προκύπτει και το hashtag #instagreece_(θέμα του μήνα) που συνοδεύει κάθε σχετική εικόνα. Η Ομάδα του InstaGreece σε συνεργασία με την ATHENS VOICE θα διοργανώνουν μηνιαίους διαγωνισμούς.

Ξεκίνημα αυτό τον Αύγουστο με θέμα τη σαγιονάρα και χορηγό την COSMOTE.

→ Βήμα 1

Βγάλε φωτογραφία τις σαγιονάρες σου, τον απόλυτο καλοκαιρινό σου σύντροφο σε δράση!

→ Βήμα2

Ανέβασέ τη στο Instagram με το hashtag #instagreece_sagionara και κέρδισε μοναδικά δώρα!

→ Μπες στη σελίδα facebook.com/InstaGreece, δες τη συμμετοχή σου και κάνε "love" τις αγαπημένες σου φωτογραφίες!

Κριτική Επιτροπή

Τάσος Βρεττός

Δημήτρης Μαστρογιαννίτης

Κωνσταντίνος Ρήγος

1ος νικητής HTC ONE X + Δημοσίευση φωτογραφίας στην ATHENS VOICE

2ος & 3ος νικητής Sony Ericsson Xperia S

COSMOTE loves InstaGreece

Φωτογραφίστε τις σαγιονάρες σας, το πιο τυπικό ίσως καλοκαιρινό αξεσουάρ, αφήνοντας τη φαντασία σας ελεύθερη. Βάλτε τις να ποζάρουν, να κολυμπήσουν, να οδηγήσουν, να διαβάσουν, να φλερτάρουν, να βρεθούν στα πιο απίθανα μέρη, να κάνουν αυτό που δεν περιμένουμε. Αρκεί να μην ξεχάσετε το σχετικό hashtag, είπαμε #instagreece_sagionara.

Μετά μπείτε στο διαγωνισμό μέσω της σελίδας του InstaGreece στο **facebook.com/InstaGreece**. Εκεί θα δείτε τις διαγωνιζόμενες φωτογραφίες, τις ψηφίζετε, τις μοιράζεστε. Οι 20 που θα συγκεντρώσουν τα περισσότερα likes θα τεθούν υπό την κρίση της επιτροπής που θα μοιράσει τα βραβεία, αποτελούμενη από τους **Τάσο Βρεττό** (φωτογράφος), **ΔημήτρηΜαστρογιαννίτη** (αρχισυντάκτης A.V.), **Κωνσταντίνο Ρήγο** (χορογράφος/σκηνοθέτης).

Οι νικητές θα είναι τρεις. Ο πρώτος κερδίζει ένα **smartphone HTC ONE X** και θα δει δημοσιευμένη τη φωτογραφία στην A.V., ενώ ο δεύτερος και ο τρίτος κερδίζουν από ένα **Sony Ericsson Xperia S**. Ξεκινάμε λοιπόν. Με ή χωρίς φίλτρο;

MOTEL

Η κληρονόμος της Μπέτι Πέιτζ και αναβιώτρια της μπουρλέσκ κουλτούρας αυτό το καλοκαίρι βάζει πλώρη για πιο ψηλά και απαντά στο ερώτημα: Ποιος θυμάται τη Βερόνικα Λέικ;
Κείμενο **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Dita Von Teese

Noirlesque

Πρώην του Μέριλιν Μάνσον; Μοντέλο; Ηθοποιός; Σχεδιάστρια ρούχων; Συγγραφέας; Σε όποια απάντηση κι αν βάλεις τικ, μέσα είσαι, αλλά η 39χρονη Dita Von Teese πέτυχε να γίνει στενός κορσές στη βιομηχανία του θεάματος ως το μπουρλέσκ σύμβολο των 00s. Η πρόσφατη συνεργασία της με την εταιρία καλλυντικών Artdeco σε μια ολοκληρωμένη σειρά περιποίησης και το συλλεκτικό άρωμα που φέρει την υπογραφή της είναι το τελευταίο της χτύπημα.

Μοιράζοντας τον χρόνο της ανάμεσα σε Παρίσι και Χόλιγουντ, το κορίτσι από το Μίσιγκαν οδηγεί μια BMW Z4, μια Jaguar S-Type αλλά και ένα Ford Super Deluxe «εσοδείας» 1946. Δε χάνει ευκαιρία να καταβάλλει υπέρογκα ποσά ως συλλέκτρια τέχνης για πίνακες και αντικείμενα εποχής. Αυτό το σκάλωμά της με τα παλιοκαιρίσια και την αισθητική εξερεύνηση των περασμένων δεκαετιών φαίνεται πως την έστρεψε και στην ενασχόλησή της με τις περίφημες χορογραφίες της. Ο μπαμπάς, μηχανικός, είχε αρκετές στοίβες «Playboy» στο σπίτι. Η μαμά αγαπούσε τον κινηματογράφο των 40s και φρόντιζε να ντύνει την κόρη της με φορέματα εποχής. Η Dita Von Teese θαύμαζε το πιο γνωστό pin-up κορίτσι του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, την Betty Grable, και φόρεσε τις πουέντες της από παιδάκι για να γίνει μπαλαρίνα.

Στα 13 της, τελικά, θα βρεθεί να χορεύει σε καμπαρέ. Μετακομίζοντας οικογενειακώς στην Καλιφόρνια, θα ξεκινήσει να δουλεύει ως υπάλληλος σε κατάστημα εσωρούχων στα 15 της, σχηματίζοντας μια εντυπωσιακή συλλογή νυχτικών και αξεσουάρ - τόσα περιοδικά «Playboy» δεν πήγαν χαμένα. Στις χορευτικές της εμφανίσεις ως stripper θα εντάξει τα δαντελωτά wonder bra, τον αναγεννησιακό κορσέ και τις vintage ζαρτιέρες. Το όνομά της θα φιγουράρει στις μαρκίζες των σαδομαζοχιστικών σόου και σύντομα θα χαρακτηρίζεται ως η «βασίλισσα του μπουρλέσκ».

Το πρώτο περιοδικό που διέβλεψε το ταλέντο της να συνδυάζει τη soft porn αισθητική των καμπαρέ στύλων με την καλλιτεχνική ταυτότητα του ατμοσφαιρικού χοροθεάτρου ήταν το «Bizarre», φετίχ Βίβλος των ηδονοθηρών αναγνωστών. Θα ακολουθήσει το «Marquis» και, αφού γίνει εξώφυλλο του μήνα στο «Playboy», θα εμφανίζεται στα περίπτερα ολοένα και συχνότερα σε έντυπα ευρείας κατανάλωσης όπως το «GQ».

Πετυχαίνοντας να αντιπαραβάλει το σεξαπίλ της σε μια φάμπρικα προτύπων όπου το καλούπι κατασκευής ήταν εκείνο της σιλικονάτης ξανθιάς bimbo με τα ζουμερά στήθη και τα σαρκώδη χείλη, η Dita Von Teese, αν και φυσική ξανθιά, εισήγαγε τη αισθησιακή μελαχρινή της παρουσία ως εναλλακτικό role model. Κάποιες φορές ως γοτθική περσόνα, άλλες ως στάρλετ των βαριετέ, αρκετές ως γυναίκα-μυστήριο. Με το πραγματικό όνομα γέννησης, Heather Renee Sweet, εμφανίστηκε μόνο στις πρώτες soft porn ταινίες της, «Romancing Sara» και «Matter Of Trust», με τον ερωτισμό της να κινηματογραφείται και από τον σκηνοθέτη πορνό Andrew Blake στα «Pin Up Girls 2» και «Decadence».

Για την έννοια της παρακμής θα δηλώσει: «Συμβολίζει πράγματα που δεν είναι προσβάσιμα για όλους». Για όσες την κατηγόρησαν ως αντιφεμινίστρια: «Εκνευρίζομαι γιατί απλώς μου αρέσουν τα κοστούμια, το μέικ απ και η ιστορία των showgirls». Για όσους έχουν ενστάσεις με όσα κάνει: «Είναι αρκετά λυτρωτικό να αμείβεσαι με 20 χιλιάδες δολάρια για 10 λεπτά δουλειάς». Για όσους ψάχνουν το στάτους της στα social media: «Φρόντισε να ξεχωρίζεις. Όχι να ταιριάζεις». Η ίδια δεν ταίριαξε ούτε με τον ιδρυτή των Social Distortion, Μάικ Νες, που αντιμετώπιζε χρόνια προβλήματα με την ηρωίνη, αλλά ούτε και με τον Μέρλιν Μάνσον με τον οποίον παντρεύτηκε. Τα συμμετοχικά του πάρτι με πολυάριθμα κορίτσια ήταν κάτι που δεν μπορούσε να ακολουθήσει.

Όσο πολύκροτος υπήρξε ο γάμος της με τον Μάνσον άλλο τόσο σιωπηρή ήταν η απόφασή της να την κοπανήσει χριστουγεννιάτικα από το σπίτι εγκαταλείποντας κάθε είδους επικοινωνία με τον πρώην άντρα της. Ο γάλλος «αριστοκράτης» Louis-Marie de Castelbajac είχε την ίδια άδοξη τύχη. Ίσως, το μόνο πράγμα που δεν πρόκειται να εγκαταλείψει ποτέ είναι η εμμονή της με το ρετρό σύμπαν στο οποίο ζει και βασιλεύει.

Γιάννης Χαρούλης

Αντιλαλούν οι ρεματιές!

Αυτό το καλοκαίρι ο τραγουδοποιός από την Κρήτη είναι το πιο καυτό συναυλιακό γεγονός. Σε ένα στάδιο, σε ένα νησί, σε ένα πανηγύρι η μουσική του μάλλον κάτι αρχέγονο ξυπνάει που τα χρόνια της χλίδας το έθνος το είχε ξεχάσει. Να όμως που ήρθε πάλι ο καιρός. Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**

Γιατί πιστεύω πως το κοινό των πόλεων σε αγαπάει περισσότερο από το κοινό της επαρχίας; Υπό την έννοια ότι μέσα από τα τραγούδια σου βιώνει, έστω και ψεύτικα, για όσο κρατά η συναυλία, μια ελευθερία. Σαν να φεύγει από την πόλη. Μακάρι να ισχύει. Εγώ δεν μπορώ να κάνω κάτι περισσότερο ή λιγότερο, παρά να είμαι αυτός που είμαι. Που σημαίνει ότι κουβαλάω 22 χρόνια βιώματος σε ένα χωριό, τα Έξω Λακώνια του Αγίου Νικολάου, στην Κρήτη.

Ξεκίνησες με τα πανηγύρια, τα οποία να υποθέσω πως για έναν μουσικό είναι εμπειρία, το απίστευτο test drive. Είναι σαν να λέμε ότι πριν παίξεις στο Μπερναμπέου έφαγες «ξύλο» και έπαιξες μπάλα στα ξερά γηπεδάκια... Στο χώμα και στην πέτρα. Στο πανηγύρι πρέπει να βγάλεις στον άλλον την όρεξη να χορέψει. Όχι από υποχρέωση, γιατί είναι ο γαμπρός στη μέση. Εγώ θεωρούσα πως είχα υποχρέωση να σηκωθεί ο άλλος με την ψυχή του και να χορέψει. Αυτό είναι το μπράβο μου εμένα. Έχει μεγάλη σημασία όταν δένει ο κόσμος τα χέρια του ή όταν κρατάει ώμο με ώμο. Έχει μεγάλη σημασία η επαφή. Ειδικά σε αυτούς τους κωλοκαιρούς που περνάμε, το να ακουμπήσεις του αλλουνού τον ώμο και να χορέψεις, να μοιραστείς, το θεωρώ αφάνταστα καθησυχαστικό και όμορφο. Παρηγορητικό.

Πώς αρχίζεις και συνθέτεις; Είσαι στην Αθήνα και νιώθεις νοσταλγία για το νησί; Και αυτό μου βγάζει η πόλη, και νοσταλγίες για τις ανθρώπινες αξίες και τη φύση. Μέσα μου προσπαθώ να είμαι μοιρασμένος σε αυτά τα δυο κομμάτια. Είναι πιο εμφανείς η απομόνωση ή η μοναξιά μέσα στην πόλη. Η μοναξιά του να έχεις ένα πρόβλημα που να μην μπορείς εύκολα να το μοιραστείς. Όλο αυτό μπορεί να σε κάνει να γράψεις πράγματα. Στην επαρχία αυτή την εμπειρία τη βλέπεις, αν είσαι λίγο λοξός. Αντιθέτως στην πόλη, θα βρεις κι άλλους λοξούς.

Την εποχή που ξεκινάς, η Ελλάδα δεν έχει μπει ακόμα στην κρίση. Δε νιώθεις λίγο ούφο; Κουβαλάς μια παράδοση και γράφεις μια μουσική την εποχή που η χώρα είναι στο γιούχου και στο ντίρι ντίρι... Εγώ δεν έχω αλλάξει πράγματα στον τρόπο εκφοράς της μουσικής μου. Αλλά και, ξαφνικά, τραγούδια από το παρελθόν μας θυμίζουν σύγχρονες εποχές. Τα «Μαλαματένια Λόγια» του Μαρκόπουλου είναι ένα τραγούδι που ήρθε και έδεσε γάντι τώρα, σαν να γράφτηκε για αυτή την εποχή. Και ο κόσμος το τραγουδάει πάλι με ένα πιο φρέσκο βίωμα.

Το δικό σου το όνειρο ποιο είναι αυτή τη στιγμή; Είναι αρκετά πραγματοποιήσιμο. Μέσα σε αυτή την πορεία τη μικρή έχουν πραγματοποιηθεί πάρα πολλά όνειρά μου και θα είμαι άδικος να θέσω πολλά ακόμα. Θα σου φέρω για παράδειγμα τις συναυλίες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Είχαν πολύ μεγάλη προσέλευση, υπήρχε ευγένεια και από τους μουσικούς και από τον κόσμο, μοιραστήκαμε πράγματα και έφυγαν όλοι με αυτή την ευχαρίστηση. Χωρίς τραμπακουλιές, μαγκιές, εγωισμούς. Ένα μικρό πάρτι, όλοι ένα. Μπορεί να είναι και πιο μεγάλο μπράβο από την ίδια τη μουσική.

Εσύ «φεύγεις» από τις συναυλίες σου; Εννοείται, πολλές φορές συμβαίνει αυτό. Το όχημα για να «φύγουμε» όλοι είναι η επικοινωνία. Μπορεί να είναι ένα στιγμιότυπο ενός τραγουδιού, μια φωνή που θα φωνάξει κάτι και θα συμπαρασύρει τον κόσμο, ένα σόλο, ένας αυτοσχεδιασμός. Μπορεί να είναι ένα φεγγάρι πάνω από το κεφάλι μου ή ο αέρας σε ένα κομμάτι - μου έχει τύχει πολλές φορές.

Υπάρχει κοινή ρίζα σε ένα λυπημένο κομμάτι του Περού, του Μεξικού και της Μικράς Ασίας; Πώς δεν υπάρχει! Όσο γυρίζουμε προς τα πίσω, το ψωμί ήταν το ίδιο. Η πείνα, ο πόνος, η αδικία, η πίκρα ήταν κοινά σε όλο τον κόσμο. Πώς, λοιπόν, να μη μοιάζει η μουσική, ανεξαρτήτως χρώματος; Αν το σκεφτείς, από τα ίδια υλικά του σύμπαντος είμαστε φτιαγμένοι όλοι, δεν ξεπηδήσαμε ξαφνικά.

Όταν ο Θανάσης Παπακωνσταντίνου δέχτηκε να συμμετάσχει ενεργά στη δική σου τη δουλειά, το πίστευες, τον είχες ίνδαλμα; Τον είχα και τον έχω, τόσο μουσικά όσο και ως τρόπο σκέψης και πράξης. Αυτή είναι η μαγεία: να γνωρίσεις έναν άνθρωπο και να μην τον απομυθοποιήσεις. Είναι μακράν διαφορετικός ο Θανάσης από πολλούς που έχω γνωρίσει. Μπορεί να κάτσεις σε μια παρέα και να μην καταλάβεις, να μη σου δώσει να καταλάβεις, ότι μπορεί να δημιουργεί τέτοια πράγματα. Δεν το δείχνει εύκολα, δεν το παίρνεις χαμπάρι. Είναι σαν τον άνθρωπο που θα κάνει τη δουλειά του το πρωί, θα πλύνει τα χέρια του και θα καθίσει να φάει στο τραπέζι με καθαρή ψυχή και βλέμμα.

Επιμένεις πολύ στο «καθαρό». Καθαρή ψυχή, καθαρή μουσική... Η καθαρότητα, η αλήθεια επομένως, σε απασχολεί γενικότερα... Εννοείται. Δεν είναι όλη η ζωή μου η μουσική. Ενώ πιο μικρός έλεγα «πρώτα βάζω τη μουσική, μετά την οικογένεια», ξέρεις, όταν ήμουν μικρός και έκανα πλάνα στο κεφάλι μου, μεγαλώνοντας αντιλαμβάνομαι πως δεν είναι έτσι. Η μουσική είναι ένα κομμάτι που έχει άμεση σχέση με όλα τα υπόλοιπα, είναι ο τρόπος ο δικός μου να εκφέρω εικόνες, συναισθήματα και οτιδήποτε έχω μέσα μου.

Είσαι αυτοδίδακτος, Γιάννη; Τεχνικά, τα πρώτα βήματα μού τα δίδαξε ο πατέρας μου στο μαντολίνο, που και εκείνος είναι αυτοδίδακτος. Δάκτυλο με το δάκτυλο, έτσι είναι τα όργανα. Έχουν μια σκάλα. Αν το δεις και σε πρόσοψη, ένα όργανο είναι μια σκάλα που πρέπει να ανεβοκατέβεις. Μετά πήγα σε πάρα πολλά πανηγύρια κοντά στους μουσικούς και ό,τι έβλεπα πήγαινα και το έπαιζα σπίτι ή στο αυτοκίνητο για να μην ενοχλώ ή στο βουνό απέναντι. Ελπίζω να μην τυραννούσα το ζωικό βασίλειο πρωί πρωί.

Υπάρχει η νέα τεχνολογία και υπάρχει αυτή η μουσική που παίζεις. Μπαίνεις στον πειρασμό να την «τεχνολογικοποιήσεις»; Σαφώς και θα μπω στον πειρασμό. Τα πρώτα βιώματα, το αίμα, το DNA όλων μας κρατεί την παράδοση, θέλουμε δε θέλουμε. Όσο και να γυρίσεις το κεφάλι, όσο και να ψαχτείς αλλού, κάποια στιγμή στη ζωή σου θα ακούσεις μια λύρα ή ένα κλαρίνο και θα φας μια ανατριχίλα, κάποια στιγμή θα κοχλάσει το αίμα κάποιου παππού σου. Από την άλλη, είναι η ψηφιακή εποχή στην οποία ζούμε, που δεν μπορείς και αυτή να μην την καταγράψεις. Ήχοι όπως το σφύριγμα του τρένου, η μηχανή του αυτοκινήτου, το καυσαέριο, ο βόμβος των συχνοτήτων της τηλεόρασης είναι ήχοι που μας επηρεάζουν.

Μουσικές έξω από την Ελλάδα. Τι είναι αυτό που ακούς και σε κάνει μέσα σου να βράζεις; Δεν μπορώ να μην αισθανθώ πράγματα ακούγοντας Τομ Γουέιτς - τον έχω πάρα πολύ ψηλά. Έχει χώμα αυτός ο άνθρωπος, μια παράδοση. Επίσης, προσπαθώ να αποκωδικοποιήσω στοιχεία, μέσα στην άγνοιά μου τη θεωρητική, ακούγοντας κλασική μουσική. Όταν γνωρίζεις ότι κάποιος συνθέτης ακούει 30-40 φωνές μέσα στο κεφάλι του, δεν μπορεί να σου περάσει απαρατήρητο το γεγονός. Επίσης, παραδοσιακές μουσικές, όπως το φλαμένκο.

Όταν γυρνάς στο χωριό σου πως νιώθεις; Φροντίζουν οι χωριανοί. Όταν ο άλλος σε λέει «Γιαννιό», αυτό τα λέει όλα.

PARKING
HOTEL
Sum

in the air

Μελαγχολικό και ανερμάτιστο,
το καλοκαίρι στην πόλη, κυλά μονότονα,
καθώς τα μπετά κοχλάζουν.

Κείμενο **Γιώργος Παπαγεωργίου**
Εικονογράφηση **Αργύρης Σαρασλανίδης (aka Ser)**

eaty

Το πρωί έχει ψιλοκίνηση. Εκπτώσεις. Δε μου περίσσεψαν λεφτά για νησί, αλλά ένα μπλουζάκι μακό που γράφει «Bahama Mama» το χτύπησα από το «Η & Μ» της Αγίας Σοφίας. Τα διαφημίζει η Τζέρι Χολ. Αυτή είναι εκεί, τα έχει τα φράγκα. Για μένα περίσσεψε μόνο η χάρη.
Ουρά τη νύχτα στην Τσιμισκή. Όχι από ανθρώπους. Από ταξί. Στρίβει αριστερά και ύστερα πάλι αριστερά και πιάνει τη Μητροπόλεως. Φτάνει σχεδόν ώς το πλατάνι της Βογατσικού. Τσιγάρο, ράδιο, απελπιστικές αναμονές, επάγγελμα ταρίφας. Ή καλύτερα, μαθητευόμενος. Γιατί οι παλιές σοφεράντζες, που ξέρουν πως από 10 έως 20 Αυγούστου δεν κυκλοφορούν ούτε κουνούπια, το 'στριψαν και αυτοί για διακοπές.
Πολυκατάστημα «Φωκάς». Βαρύ κλιματιστικό. Στέκεσαι στην είσοδο δήθεν ότι κοιτάς τις προσφορές. Δήθεν. Για τη δροσιά σκαλώνεις και το ξέρουν οι πωλήτριες, αλλά είναι ευγενικές και κάνουν την πάπια. Ωραία! Σαν μέλισσα είσαι που ρουφάει τον ανθό παγωμένων τριαντάφυλλων Αλάσκας.
Νταλακιασμένα κεραμιδόγατα στην Ολύμπου και σκύλοι αδέσποτοι με τη γλώσσα έξω ένεκα ανυδρίας στην Κασσάνδρου. Όχι σαν τους σιαμέζους φλώρους Πανοράματος ή τα βαθύπλουτα τσόου τσόου Ωραιοκάστρου που μαζί με την κυρά τους δροσίζονται στο Σάνη. Γουστάρω ελεύθερη και αδούλωτη ζωή.
Βουβά ραδιόφωνα. Σκέτη μουσική και διαφημίσεις από κομπιούτερ. Την έκαναν και οι εκφωνητές. Άσε που μπορεί και να μην ξανάρθουν. Δεν πληρώνει κανείς.
Παικταράς ο Πίου! Τούμπα, Χαριλάου, μεταγραφές, αθλητικά πρωτοσέλιδα: «παικταράδες», «λιοντάρια», «θα ατσαλώσει η άμυνα», «θα ενισχυθεί η επίθεση», «εξτρέμ που δαγκώνει». Πάντα οι άλλοι φορτώνονται τα παλτά και πάντα ο πρόεδρος, παρά το άδειο ταμείο, τον βρήκε τον υπερπαίκτουρα από την Μποτσουάνα.
Δύο τα χαράματα, σιντριβάνι Αντιγονιδών, πόδια μέσα, μη σου πω πως σκέφτηκα να βουτήξω ολόκληρος. «Γιατί όχι;» είπε. Έτσι θα κάναμε αν ήσουν ο κούνελος κι εγώ η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων.

Κλασικά θέματα «ψυγεία». Πιασιάρικα. Για να δείχνει η εφημερίδα ότι δουλεύει. Οι δασοπυροσβέστες στο Σέιχ Σου, η πισίνα του «Bennigans» στο εμπορικό κέντρο Florida. Παρηγοριά στον άρρωστο, κοινώς. Γιατί ως γνωστόν, αν ξεμείνεις στην πόλη τον Αύγουστο, δεν έχεις κέφια ούτε για ειδήσεις ούτε για καταδύσεις.

Αναψυκτήριο «Κέδρινος Λόφος», Άγιος Παύλος. Ντέμης Ρούσος, Τζο Ντασέν, Δαλιδά, όσο όμως και να παλεύει το σάουντρακ, κάτω η πόλη Θεσσαλονίκη λέγεται κι όχι Σεν Ζερμέν. Ο αέρας που φυσά φέρνει από τον απόπατο του αναρχοπάρτι στο αστεροσκοπείο τις κακοπαιγμένες βαβούρα νότες του «Too Drunk to Fuck» από Dead Kennedys.

Ιδιότυπη αστική Μονόπολη: καθώς όλοι την έχουν κάνει για κάπου, η Λαμπράκη και η Παπαναστασίου, άδειες όπως χάσκουν, μοιάζουν με ένα τεράστιο «ενοικιάζεται». Εντολή: έχασες το δικαίωμα να παίξεις για τους επόμενους δύο γύρους. Μείνε στη θέση σου και μην ονειρεύεσαι ούτε να αγοράσεις ούτε να πας φυλακή. Just breath.

Οιδίποδας, φελιζόλ, Κρέοντας, παγωμένη μπίρα, Αντιγόνη, έχω, παιδιά. Θέατρο Δάσους, Συκεών, Κήπου και Γης. Φιστίκι, Ετεοκλή, κάθαρση, αναψυκτικά έχω, παιδιά. Από όπου και να τη δεις, η ζωή είναι τραγωδία.

Σκουπίζει σε ένα μπαρ στον πεζόδρομο του Ευόσμου. Ή κάνει λάντζα στην κουζίνα ενός από τα χαϊλίδικα της Σοφούλη με θέα τη θάλασσα. Μαζεύει λεφτά, προφανώς, για τον Σεπτέμβρη. Είτε για να φύγει για πάντα στην Ταϊλάνδη είτε για τα δίδακτρά της στην ιδιωτική σχολή. Την προστάξεις γοερά και αόρατα: «προτίμησε το πρώτο, προτίμησε το πρώτο, προτίμησε το πρώτο». Τρεις φορές για να πιάσει.

Ντάγκλες στη Ροτόντα, βήματα αργόσυρτα, τρεμουλιαστά σαν ζόμπι στη Δημητρίου Γούναρη, η φυλή των «φίλε, έχεις ένα ευρώ;». Για να φάει ένα παγωτό, μην πάει ο νους σου σε άλλα.

Θερινό κανείς;

Δέκα ταινίες για όσους επιμένουν ακόμα σε ρομαντικές προτάσεις του στιλ «τι θα έλεγες για ένα σινεμαδάκι, κούκλα;». Ή και για αμετανόητους μπάκουρους που για ένα ακόμη καλοκαίρι παραμένουν πιστοί στο ρητό: δε μαμείς που δε μαμείς, πάμε τουλάχιστον να δούμε τίποτα. Κείμενο **Τάσος Ρέτζιος**

«Ο Σκοτεινός Ιππότης: η επιστροφή»

Σκηνοθεσία
Κρίστοφερ Νόλαν

Παίζουν
Κρίστιαν Μπέιλ, Τομ Χάρντι, Λίαμ Νίσον, Τζόζεφ Γκόρντον Λέβιτ, Αν Χάθαγουεϊ, Γκάρι Όλντμαν, Μόργκαν Φρίμαν, Μαριόν Κοτιγιάρ, Μάικλ Κέιν

Φυγά τον αφήσαμε τον Μπάτμαν, που προτίμησε να χρεωθεί τον θάνατο του Χάρβεϊ Ντεντ για ό,τι πίστευε αυτός πως ήταν το καλό της ανθρωπότητας, ήρωα θα τον ξαναβρούμε ασφαλώς, αυτήν τη φορά αντιμέτωπο με έναν άκρως επικίνδυνο μασκοφόρο τρομοκράτη. Αυτό που κυρίως θα βρούμε όμως σε αυτό το επικά σκοτεινό σίκουελ των 165 λεπτών, είναι η φαντασμαγορική αλληγορία και η ευφυής σύνθεση ενός ιδιαίτερα χαρισματικού σκηνοθέτη. Σινεμά κόμικς για ενήλικες και... αλλοπαρμένους.

«Μαδαγασκάρη 3: οι φυγάδες της Ευρώπης»

Σκηνοθεσία
Έρικ Ντάρνελ, Τομ ΜακΓκραθ, Κόνραντ Βέρνον

Με τις φωνές των
Μπεν Στίλερ, Κρις Ροκ, Ντέιβιντ Σουίμερ, Τζέιντ Πίνκετ Σμιθ, Σάρα Μπάρον Κοέν

Ο Άλεξ το λιοντάρι, ο Μάρτι η ζέβρα, ο Μέλμαν η καμηλοπάρδαλη και η Γκλόρια ο ιπποπόταμος ακόμα προσπαθούν να φτάσουν στον ζωολογικό τους κήπο στη Νέα Υόρκη και στο διάβα τους έχουν τώρα... τη γηραιά ήπειρο και κάποιους εχθρούς. Γυρίζοντας την Ευρώπη με ένα τσίρκο, η γνωστή παρέα ελπίζει να τα πάει καλύτερα από τη δεύτερη ταινία της σειράς κι εμείς ετοιμαζόμαστε για φωνητικές ασκήσεις και για κάποιο ακόμη χιτ από τα τραγούδια...

«Ολική επαναφορά»

Σκηνοθεσία
Λεν Γουάιζμαν

Παίζουν
Κόλιν Φάρελ, Κέιτ Μπέικινσεϊλ, Τζέσικα Μπίελ, Ίθαν Χοκ

Το καλό νέο με αυτό το ριμέικ της ομώνυμης ταινίας του 1990 είναι ότι τον ρόλο του εργάτη που βλέπει εφιάλτες για ένα ταξίδι στον Άρη και δεν ξέρει αν είναι τελικά κατάσκοπος και ποιου, δεν τον παίζει ο Άρνολντ Σβαρτζενέγκερ, αλλά ο Κόλιν Φάρελ. Το κακό νέο είναι ότι εκείνη η ταινία είχε το άγγιγμα του Πολ Βερχόφεν και αφήστε που η Σάρον Στόουν ήταν στη θέση που τώρα είναι η Μπέικινσεϊλ. Ωστόσο, οι θαυμαστές του έργου του Φίλιπ Κ. Ντικ (από διήγημα του οποίου προέρχεται η ταινία) περιμένουν για μια ακόμα εντυπωσιακότερη οπτικοποίηση ενός μέλλοντος τόσο σαγηνευτικά απειλητικού...

«Savages»

Σκηνοθεσία
Όλιβερ Στόουν

Παίζουν **Τέιλορ Κιτς, Μπλέικ Λάιβλι, Έμιλ Χιρς, Τζον Τραβόλτα, Ούμα Θέρμαν, Σάλμα Χάγιεκ, Μπενίτσιο Ντελ Τόρο**

Μια περιπέτεια με δράση, ναρκωτικά και πολλούς σταρ σε μικρούς ρόλους έστησε ο Στόουν και πολλοί στοιχηματίζουν ότι καλό θα είναι να ετοιμαζόμαστε να ακούσουμε αυτήν την ταινία στα Όσκαρ. Μέχρι τότε περιμένουμε να απολαύσουμε τη Χάγιεκ ως αρχηγό ενός καρτέλ ναρκωτικών (με υπαρχηγό τον Ντελ Τόρο!) που απαγάγει τη γυναίκα που μοιράζονται δυο καλλιεργητές μαριχουάνας. Οι τελευταίοι είναι έτοιμοι να εκδικηθούν με ευφάνταστο τρόπο και κάτι μας λέει ότι αυτός ο Στόουν θα θυμίζει πολύ Ταραντίνο.

«Ποτέ δεν είναι αργά»

Σκηνοθεσία
Ντέιβιντ Φράνκελ

Παίζουν
Μέριλ Στριπ, Τόμι Λι Τζόουνς, Στιβ Καρέλ

Μια ωραία συναισθηματική, γλυκόπικρη κωμωδία είναι πάντα καλοδεχούμενη, ειδικά αν έχει ένα τέτοιο τρίο πρωταγωνιστών. Το σε κρίση μεσήλικο ζευγάρι Στριπ - Τζόουνς ταξιδεύει στην πόλη του δόκτορα Καρέλ, προκειμένου για ένα Σαββατοκύριακο εντατικής θεραπείας σε θέματα γάμου και σεξ. Το πώς ξανανάβεις τα σβησμένα πάθη, όμως, είναι μια απολύτως διασκεδαστική περιπέτεια που και μόνο να φανταστεί κανείς τα πρόσωπα των πρωταγωνιστών αρχίζει ήδη να χαμογελάει.

«Το δικό μας βαλς»

Σκηνοθεσία
Σάρα Πόλεϊ

Παίζουν
Μισέλ Ουίλιαμς, Σεθ Ρόγκεν, Σάρα Σίλβερμαν, Λιουκ Κίρμπι

Μετά το «Away from her» η νθοποιός Πόλεϊ σκηνοθετεί ξανά και καλό είναι να έχετε έτοιμα ανά χείρας τα χαρτομάντιλα. Ο απαγορευμένος έρωτας μιας νέας αλλά παντρεμένης γυναίκας για ένα γείτονα γίνεται στα χέρια της Πόλεϊ ένα υπέροχο πρελούδιο για μια ένταση που σιγά σιγά μετεωρίζεται μέχρι να βρει ή όχι τον προορισμό της. Έρωτας, συμβάσεις και επιλογές, μια ταινία ό,τι πρέπει για θερινό σινεμά και μοναχικές (ή... φυλακισμένες) ψυχές και θα κοιτάτε τον διπλανό σας με... άλλο μάτι.

«Killing Them Softly»

Σκηνοθεσία
Άντριου Ντόμινικ

Παίζουν
Μπραντ Πιτ, Ρέι Λιότα, Ρίτσαρντ Τζένκινς, Τζέιμς Γκαντολφίνι, Σαμ Σέπαρντ

«America is not a country. It's a business!»
Η φράση αυτή που ακούγεται στην ταινία, που προβλήθηκε στις περασμένες Κάννες, έχει ήδη γίνει κτήμα των σινεφίλ, όπως και η ατάκα που λέει ο Τζάκι Κόγκαν (Πιτ) κι έδωσε τον τίτλο στο φιλμ: «Εμένα μου αρέσει να σκοτώνω απαλά». Δεν υπάρχει τίποτα που δεν έχετε ξαναδεί (το πρωτοπαλίκαρο της μαφίας καλείται να εξιχνιάσει μια περίεργη ληστεία σε ένα στημένο παιχνίδι πόκερ), αλλά και δεν υπάρχει τίποτα που δε θέλετε να ξαναδείτε σε αυτήν την ταινία: γνήσια περιπέτεια με ίντριγκες, βλέμματα σκοτεινά αλλά γεμάτα νοήματα και η τέχνη της εξαπάτησης στον υπέρτατο βαθμό. It's not a film. It's a habit!

«7 Μέρες στην Αβάνα»

Σκηνοθεσία
Λοράν Καντέ, Μπενίτσιο Ντελ Τόρο, Χούλιο Μεντέμ, Γκασπάρ Νοέ, Ελία Σουλεϊμάν, Χουάν Κάρλος Τάμπιο, Πάμπλο Τραπέρο

Παίζουν
Τζος Χάτσερσον, Ντάνιελ Μπρουλ, Εμίρ Κουστουρίτσα, Ελία Σουλεϊμάν

Με οδηγό τον κουβανό συγγραφέα Λεονάρντο Παδούρα, που συμμετέχει σε όλα τα σενάρια των μικρών ιστοριών αυτής της σπονδυλωτής ταινίας, ένας Πορτορικανός, ένας Παλαιστίνιος, ένας Ισπανός, ένας Κουβανός, ένας Αργεντινός και δύο Γάλλοι αναζητούν τη γοητεία και το μυστήριο της Αβάνας. Επτά μικρές και απροσδόκητες ιστορίες που φανερώνουν τις αντιθέσεις, αλλά και τις ετερόκλητες εικόνες μιας πόλης και μιας χώρας που κρύβει μια ψυχή μοναδική.

«Brave»

Σκηνοθεσία
Μαρκ Άντριους, Μπρέντα Τσάπμαν

Με τις φωνές των
Κέλι ΜακΝτόναλντ, Μπίλι Κόνολι, Έμα Τόμσον, Τζούλι Γουόλτερς

Το νέο σχέδιο της Pixar έχει συντελεστές τους δημιουργούς του «Up», σχέδιο που θυμίζει κλασικό στιλ και χρονικό ορίζοντα αυτόν της εποχής των βασιλείων των Χάιλαντς. Η πριγκίπισσα Μερίντα, δεινή τοξοβόλος, αψηφά ένα πανάρχαιο έθιμο κι έρχεται αντιμέτωπη με το χάος: αυτό μας αρέσει στις ταινίες της Pixar, η επένδυση σε ό,τι ανεξάρτητη ψυχή κυκλοφορεί στο βασίλειο των κινουμένων σχεδίων κι ας είναι απέναντι σε ήθη, έθιμα και βολικές ευκολίες.

«Οι αναλώσιμοι 2»

Σκηνοθεσία
Σάιμον Γουέστ

Παίζουν
Σιλβέστερ Σταλόνε, Τζέισον Στέιθαμ, Μπρους Γουίλις, Τζετ Λι, Ντολφ Λούντγκρεν, Τσακ Νόρις, Άρνολντ Σβάρτζενεγκερ, Ζαν Κλοντ Βαν Νταμ

Μη στραβομουτσουνιάζετε! Το ξέρουμε ότι οι περισσότεροι εκ των μποντιμπιλντεράδων που παρελαύνουν σε αυτό το σίκουελ της πρώτης ταινίας που γύρισε ο Σταλόνε έχουν συνδεθεί με οικτρά κινηματογραφικά αποτελέσματα. Αλλά να βλέπεις δράση, ξύλο, ένταση και γαμωσταυρίδια από τους καλύτερους του είδους μαζεμένους είναι η πιο ένοχη κινηματογραφική απόλαυση που μπορεί κανείς να φανταστεί - έπειτα από τον Κιάνου Ριβς σε κωμωδία... Η υπόθεση; Ποια υπόθεση;

Τι είναι η Double Decker, τι πραγματεύεται και γιατί ιδρύθηκε; Η Double Decker είναι αυτό που θέλαμε να κάνουμε και δεν ξέραμε αν γίνεται (και ακόμα δεν ξέρουμε). Μια ομάδα επιμελητών που δε δουλεύει σε ένα μουσείο ή σε μια γκαλερί, αλλά που συνεργάζεται με τα μουσεία και τις γκαλερί. Επιμελούμαστε εκθέσεις, διαλέξεις, φεστιβάλ, εκδόσεις, χώρους. Το κεντρικό μας ενδιαφέρον κινείται γύρω από τις εφαρμοσμένες τέχνες: fashion design, αρχιτεκτονική, φωτογραφία, product design, φιλμ, graphic design και άλλα. Η Double Decker είναι, βέβαια, και μια δουλειά. Δεν έχει κάποια άλλη πιο περίεργη ιστορία. Η απόσταση της περιγραφής από την πραγματικότητα, βέβαια, της δίνει μια χροιά ευκολίας, σαν να γίνονται όλα αυτόματα, αλλά μπορώ να σου πω ότι δε γίνονται.

Δουλεύετε σε πολλές χώρες, με διαφορετικές κουλτούρες και διαφορετικές αντιλήψεις. Μεταλλάσσεστε εσείς ανάλογα με τις ανάγκες ή «επιβάλλετε» τη δική σας ταυτότητα σε κάθε δουλειά; Αυτό ξεκινάει μέσα από το γραφείο μας, γιατί ο καθένας είναι και από άλλο μέρος. Κάθε μέρα σκέφτεσαι γιατί κάποιος δε γέλασε με το πολύ ωραίο αστείο σου, γιατί πάλι μιλάς συνέχεια για τον καιρό, ενώ είναι λογικό να βρέχει, γιατί στο mail πρέπει να είσαι πολύ ευγενικός όταν το στέλνεις σε έναν Άγγλο, ενώ αυτό που μόλις έλαβες από έναν Γάλλο ήταν αγενές σχεδόν στα όρια της παρεξήγησης. Η απάντηση είναι γιατί έτσι είναι οι άλλοι. Αυτό που λες «διαφορετικές αντιλήψεις» και «άλλος τρόπος». Όταν δουλεύεις μεταξύ ανθρώπων πέντε διαφορετικών εθνικοτήτων και αυτό είναι η καθημερινότητά σου, ξέρεις ότι οι άλλοι είναι και ίδιοι με εσένα αλλά και αλλιώς. Μαθαίνεις να περνάς από χώρα σε χώρα και από συμπεριφορά σε συμπεριφορά και να ακολουθείς τα κλισέ, χωρίς όμως να τους δίνει σημασία. Όπως όταν περνάς τα σύνορα μιας χώρας οδηγώντας. Βρίσκεσαι σε μια άλλη χώρα από το ένα λεπτό στο άλλο, αλλά δεν έχει διαφορά. Στον ίδιο δρόμο είσαι. Το έδαφος είναι το ίδιο. Όπου και να δουλεύω, μου φαίνεται φυσιολογικό. Θεωρώ τη μετακίνηση φυσική για τον άνθρωπο και δε βλέπω τον λόγο γιατί οι άνθρωποι κινούνται σε τόσο περιορισμένο γεωγραφικό χώρο. Το ίδιο νιώθουμε και όταν δουλεύουμε ένα πρότζεκτ σε μια νέα χώρα. Περνάμε σε έναν άλλο χώρο φυσικά, ξεκινάμε με τα κλισέ και περιμένουμε την ανατροπή τους. Τώρα η ταυτότητά μας, όποια και αν είναι αυτή, δεν είναι αυτοσκοπός, φαντάζομαι προκύπτει. Επειδή έχουμε έναν ή μερικούς τέλος πάντων τρόπους προσέγγισης, κάποια γνώση, κάποιες προτιμήσεις, κάποιες απόψεις περί αισθητικής. Οπότε μια ταυτότητα επιβάλλεται, χωρίς αυτό να το κάνουμε εμείς.

Η τόση καθημερινή τριβή με την τέχνη, την έχει απλοποιήσει στα μάτια σας; Έχει εμπορευματοποιηθεί; Κι αν ναι, αυτό έχει σκοτώσει το όνειρό σας; Η τέχνη έχει κοινό παρελθόν με το εμπόριο. Φαντάζομαι και μέλλον. Το εμπόριο είναι ένα μέσο για να υλοποιείται η τέχνη. Πρέπει να αποσπάσουμε το κίνητρο από το μέσο και να μη φοβόμαστε. Δε νιώθω να απειλείται η τέχνη από το εμπόριο, γιατί έχουν κοινή πορεία. Δε νομίζω ότι η τριβή με την τέχνη την απλοποιεί στα μάτια κανενός. Μάλλον η τριβή την κάνει πιο πολύπλοκη, της δίνει περισσότερα επίπεδα και αναγνώσεις, ερμηνείες, χρήσεις, νοήματα, σημεία επαφής με τον θεατή ή με αυτόν που ασχολείται μαζί της, όπως θες πες το. Η τέχνη σε καθηλώνει περισσότερο, όταν τη μαθαίνεις καλύτερα. Όταν δεν έχεις τριβή μαζί της, σου είναι πιο εύκολο να την απλοποιείς και να στέκεσαι μακριά από εκείνη.

Πολλά χαρτιά, πτυχία, σπουδές σε τέχνες και design. Αν κάνατε έναν μίνι απολογισμό, τελικά χρειάστηκαν όλα για να φτάσετε σε αυτό το σημείο; Πιστεύω ότι η γνώση είναι πάντα χρήσιμη. Όσο πιο κοντά στην ουσία βρεθείς τόσο καλύτερα. Μπορεί το πανεπιστήμιο να έχει διαφορά χρόνου με την πραγματικότητα, αλλά αυτό δίνει και τη δυνατότητα σε εκείνον που σπουδάζει να διατηρεί την ψυχραιμία του σε σχέση με ό,τι συμβαίνει έξω από αυτό. Σε αυτή τη δουλειά συνεχίζεις να μαθαίνεις και πρέπει να συνεχίσεις να μαθαίνεις διαβάζοντας διαρκώς, κάθε φορά κάτι καινούργιο, θέλει πολλή έρευνα και αυτό δεν έχει τέλος. Νομίζω, λοιπόν, ότι οι σπουδές χρειάστηκαν και χρειάζονται. Δεν είναι και τόσες πολλές. Οι σπουδές είναι πάντα το κίνητρο για να μάθεις πώς να μαθαίνεις. Μετά πρέπει να συνεχίσεις μόνος σου.

Η τέχνη επιδρά στο άτομο λυτρωτικά. Συμβαίνει το ίδιο και με την οικονομία; Δηλαδή, είναι μια ανακούφιση για την οικονομία οι εκθέσεις, τα φεστιβάλ, οι διαλέξεις που γίνονται, τη βοηθούν; Όλα τα παραπάνω δημιουργούν κίνηση. Οπότε βοηθούν την οικονομία. Η τέχνη, ο πολιτισμός έχει πολλές απαντήσεις. Απλώς εμείς δεν τις ψάχνουμε ποτέ εκεί. Νομίζουμε ότι αυτός που ασχολείται με την τέχνη είναι κάπως περιθωριακός. Τέσσερις μαύρες καρέκλες σε μια θεατρική σκηνή. Κάτι που δεν καταλαβαίνουμε. Λίγο παλιότερα υπήρχε η έκφραση «κουλτουριάρης» και ήταν (σχεδόν) αρνητικός χαρακτηρισμός.

Ποια είναι τα επερχόμενα πρότζεκτ σας που ξεχωρίζετε; Δουλεύουμε για μια συνεργασία με το Design Museum στο Λονδίνο. Ετοιμάζουμε μια νέα έκδοση. Κάνουμε ένα πολύ ενδιαφέρον ξενοδοχείο στη Ρωσία, στη Μαύρη Θάλασσα, και ένα στην Αμερική, στη Νέα Αγγλία. Είναι και άλλα, αλλά είναι πολύ μεγάλα μυστικά που δεν μπορώ να αποκαλύψω. Υπάρχει μεγάλη μυστικοπάθεια σε αυτόν τον χώρο και ακόμα δεν έχω ανακαλύψει τους λόγους πίσω από αυτό.

Melita Skamnaki

Είναι η ελληνίδα συνιδρύτρια του arty duo Double Decker, με έδρα το Λονδίνο. Λίγο πριν την είσοδό της στο Design Museum, μιλά για το πνεύμα, τη δράση και το think tank της ομάδας. Συνέντευξη **Κωνσταντίνος Πλακώνας** Φωτογραφία **K.K**

i-d

Μερικοί το προτιμούν συλλεκτικό

50 χρόνια μετά τον θάνατό της, ο φωτογράφος Λόρενς Σίλερ αποφασίζει να διηγηθεί την ιστορία των διάσημων καρέ του με τη Μέριλιν, σε ένα συλλεκτικό άλμπουμ που έρχεται να ανατροφοδοτήσει τον μύθο. Κείμενο **Δημήτρης Αθανασιάδης** Φωτογραφία **Lawrence Schiller, «Marilyn & Me: A Memoir in Words & Photographs», Taschen**

Εκείνος 25χρονος Νεοϋορκέζος που εργάζεται ως φωτορεπόρτερ για τα έντυπα «Life», «Playboy» και «Time», φιλόδοξος πλην άπειρος που «ψάχνεται» για την «καλή» που θα απογειώσει την καριέρα του. Το περιοδικό «Paris Match» θα του αναθέσει να τη φωτογραφήσει στο περιθώριο των γυρισμάτων του φιλμ «Something's Got To Give».

Εκείνη διάσημη σταρ, εξοικειωμένη στο να ποζάρει και να εκθέτει τη θηλυκότητά της, λίγο πριν την τελική κατάρρευσή της που θα την οδηγήσει στον θάνατο. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι δυο τους θα ανταμώσουν. Τον Απρίλιο του 1960, παρκάροντας το αυτοκίνητό του στο στούντιο της 20th Century Fox στο Λος Άντζελες, ο Σίλερ έχει βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τη Μονρόε στα γυρίσματα του «Let's Make Love» και έχει χαζέψει με την ομορφιά της. Τώρα είναι 1962 και, έχοντας διαβάσει το σενάριο της ταινίας, δεν έχει καμιά αμφιβολία για το ποια σκηνή τον ενδιαφέρει να απαθανατιστεί. Η Μονρόε βουτά σε μια πισίνα υπό το βλέμμα του Ντιν Μάρτιν τον οποίο θέλει να σαγηνεύσει. Συζητώντας με το μυθικό sex symbol, ο Σίλερ θα της εκμυστηρευτεί: «Είσαι ήδη διάσημη, τώρα θα κάνεις διάσημο εμένα». Η Μέριλιν θα του απαντήσει αφοπλιστικά πως «οι φωτογράφοι εύκολα αντικαθίστανται, Λάρι» και θα προτείνει να πηδήξει στην πισίνα με το μπουρνούζι της και να βγει από αυτήν γυμνή.

Ο ατζέντης της, έντρομος, προσπαθεί να την αποτρέψει. Κλικ. Κλικ. Κλικ. Η ιστορία, όπως συνήθως, γράφεται αστραπιαία. Στις 5 Αυγούστου, η Μονρόε θα αφήσει την τελευταία της πνοή. Ο Σίλερ θα βρεθεί στο σπίτι της για να απαθανατίσει το καλυμμένο πτώμα συνειδητοποιώντας με πόση λάμψη και απόγνωση είχε κοιτάξει την τελευταία φορά τον φακό του. Η παραγωγή του «Something's Got To Give» θα εγκαταλειφθεί οριστικά.

Αυτό το καλοκαίρι ο 75χρονος παραγωγός, σκηνοθέτης και σεναριογράφος πλέον, Λόρενς Σίλερ, υπογράφει το άκρως συλλεκτικό άλμπουμ «Marilyn & Me: A Memoir in Words & Photographs», το οποίο κυκλοφορεί σε 1962 αριθμημένα αντίτυπα. 210 σελίδες με αρκετές αδημοσίευτες φωτογραφίες και λέξεις που ανατρέχουν στη συνεργασία που σφράγισε την επαγγελματική του πορεία. Μια πολυτελή έκδοση της Taschen που φέρει τη δέουσα επιμέλεια, ένα λεύκωμα που εξηγεί γιατί «μερικοί το προτιμούν καυτό».

Χριστόφορος ΠαπΑΝκαλιάτης

Θα θυμίζει το «Sliding Doors»; Θα τσιτάρει στίχους από το «If...» του Κίπλινγκ; Θα φωτίσει α λα Γουόν Καρβάι; Μέχρι τον Νοέμβριο, που η ταινία «Αν...» θα βγει στις αίθουσες, μία είναι η απάντηση: Ποιος να ξέρει στο βλέμμα του πίσω τι κρύβει ο θεός Χριστόφορος για μας;
Κείμενο **Βάγια Ματζάρογλου**

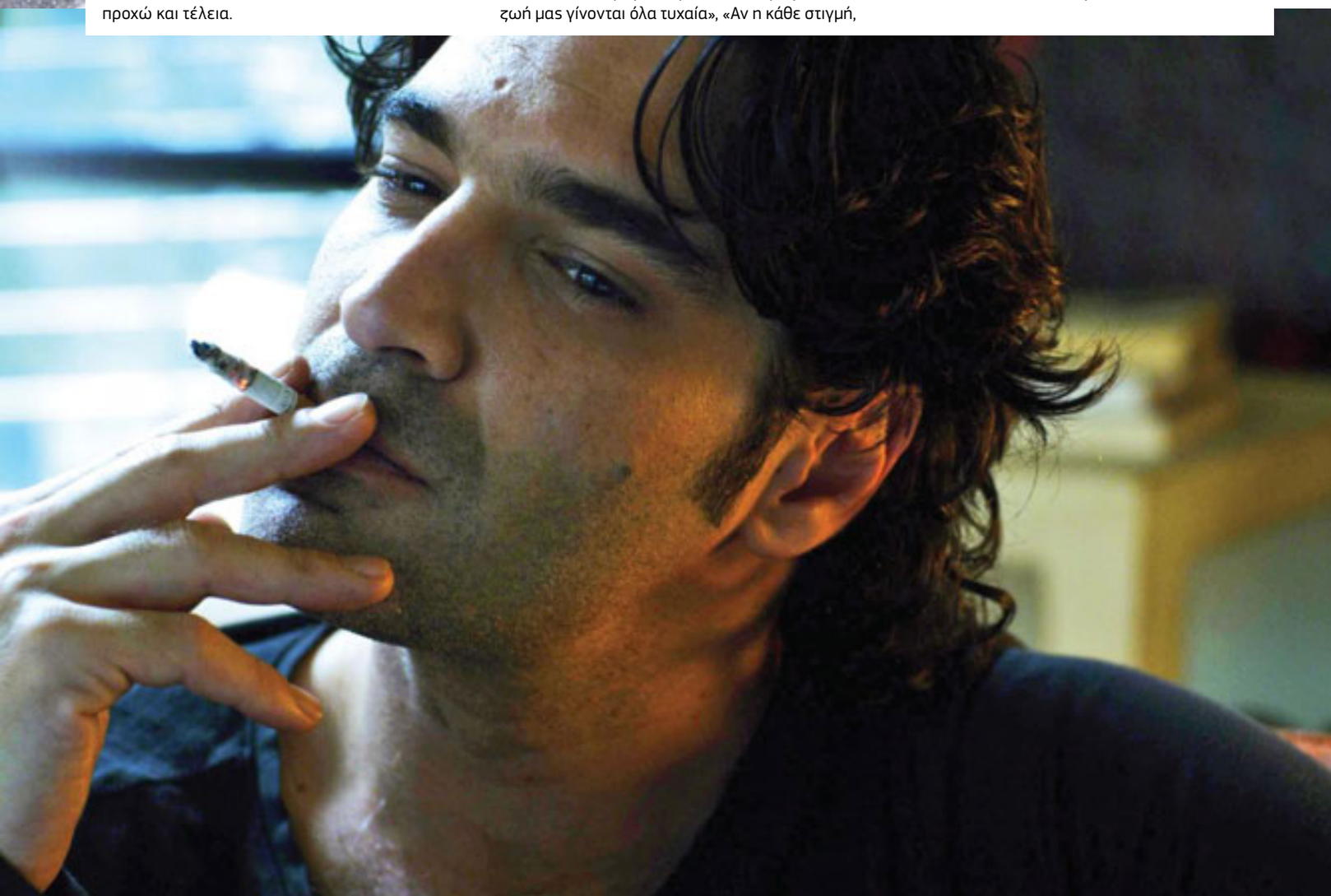
Ως δημιουργός είναι μια κατηγορία από μόνος του, γι' αυτό και παρά το νεαρόν της ηλικίας του τα τελευταία χρόνια είναι ανάρπαστος στην τηλεόραση. Στα σενάρια και στις σκηνοθεσίες του οι πρωταγωνιστές ούτε τσιρίζουν ούτε οδύρονται για να δείξουν την κωμική ή τη δραματική τους φλέβα. Στη χαρά τραγουδάνε το «It's a living thing» από ELO και στη λύπη το «No surprises» από Radiohead. Απλά πράματα. Κατά τα άλλα παίζουν ανθρώπινα, κανονικά, κοφτά. Ακόμα και οι γκέι χαρακτήρες, που υπάρχουν σε κάθε καλλιτεχνικό παπακαλιατέ προϊόν.

Το φετινό καλοκαίρι βρήκε τον Χριστόφορο στην αθηναϊκή Πλάκα, περικυκλωμένο από κάμερες, φώτα, ηθοποιούς. Η ταινία με τίτλο «Αν...», που φέρει την υπογραφή του σε σενάριο και σκηνοθεσία, θα βγει στις αίθουσες στις 29 Νοεμβρίου. Το καστ, κανονική dream team, η εικόνα αισθητικά προχώ και τέλεια.

Οι φωτογραφίες από τα γυρίσματα, που κυκλοφόρησαν, προϊδεάζουν για το τι πρόκειται να δούμε στην οθόνη τον χειμώνα. Όμορφα, υγρά, θλιμμένα, εκφραστικά μάτια. Ό,τι πρέπει δηλαδή για να γράφουν τέλεια στη μεγάλη οθόνη, καθώς χύνουν δάκρυα για έναν δύσκολο, απελπισμένο έρωτα. Ο Χριστόφορος θα ερωτευθεί παράφορα, θα καπνίσει, θα κυνηγηθεί και θα φιληθεί υπό βροχήν, θα πιει ποτά και θα φλερτάρει σε μπαράκια, θα χορέψει, θα κάνει παθιασμένο έρωτα σε τραπέζι κουζίνας ή σε τοίχο («όχι μέσα») και κυρίως θα βασανιστεί συναισθηματικά αναρωτώμενος: αν... Κλασικό παπακαλιάτειο σύμπαν

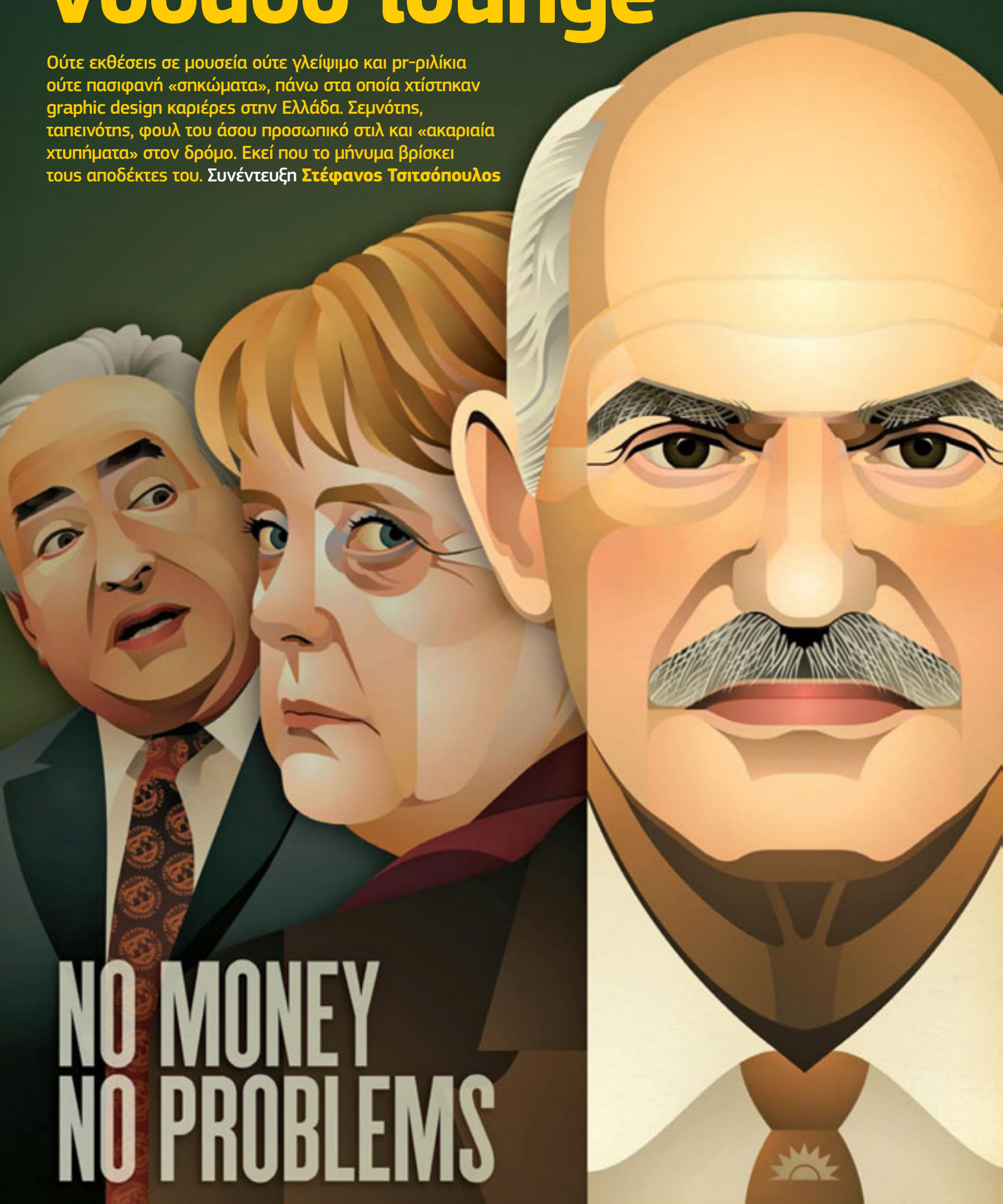
Στην ταινία, τα «αν» πέφτουν βροχή: «Αν σε γνώριζα, όλα θα ήταν αλλιώς. Αν με άντεχα, θα ήταν καλύτερα», «Πώς θα ήταν η ζωή μου, αν συναντούσα έναν μεγάλο έρωτα», «Σκέφτομαι αν στη ζωή μας γίνονται όλα τυχαία», «Αν η κάθε στιγμή, το κάθε λεπτό, η κάθε μικρή απόφαση μπορούσε να αλλάξει τη ζωή μας;», «Αν σ' αρνηθώ, αγάπη μου», «Τι φταίω εγώ αν έχω τσιγγάνα καρδιά», «Αν ξανακατεβείς, Χριστέ, στη γη μας», τέτοια πράματα.

Η ερωτική ιστορία δύο νέων της εποχής (δηλαδή ανέργων;), της Χριστίνας και του Δημήτρη, συμπλέκεται με τον 45χρονο έρωτα της Ελενίτσας και του Αντωνάκη Κοκοβίκου από τη γνωστή ταινία του Γιώργου Τζαβέλλα «Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα», σε ενα φίλμ που φιλοδοξεί να πει κάτι απλό: ο έρωτας και η μοναξιά είναι δύο από τα σημαντικότερα κεφάλαια στη ζωή κάθε ανθρώπου, ανεξαρτήτως ηλικιακής ή κοινωνικής τάξης. Αλλά όπως, μα τους χίλιους κανάγιες Πάουλους Κοέλιους, λέει και ο Χριστόφορος Παπακαλιάτης, «Η αλήθεια είναι πως το πιο απλό είναι και το πιο δύσκολο...». Ε, τι είπες τώρα!

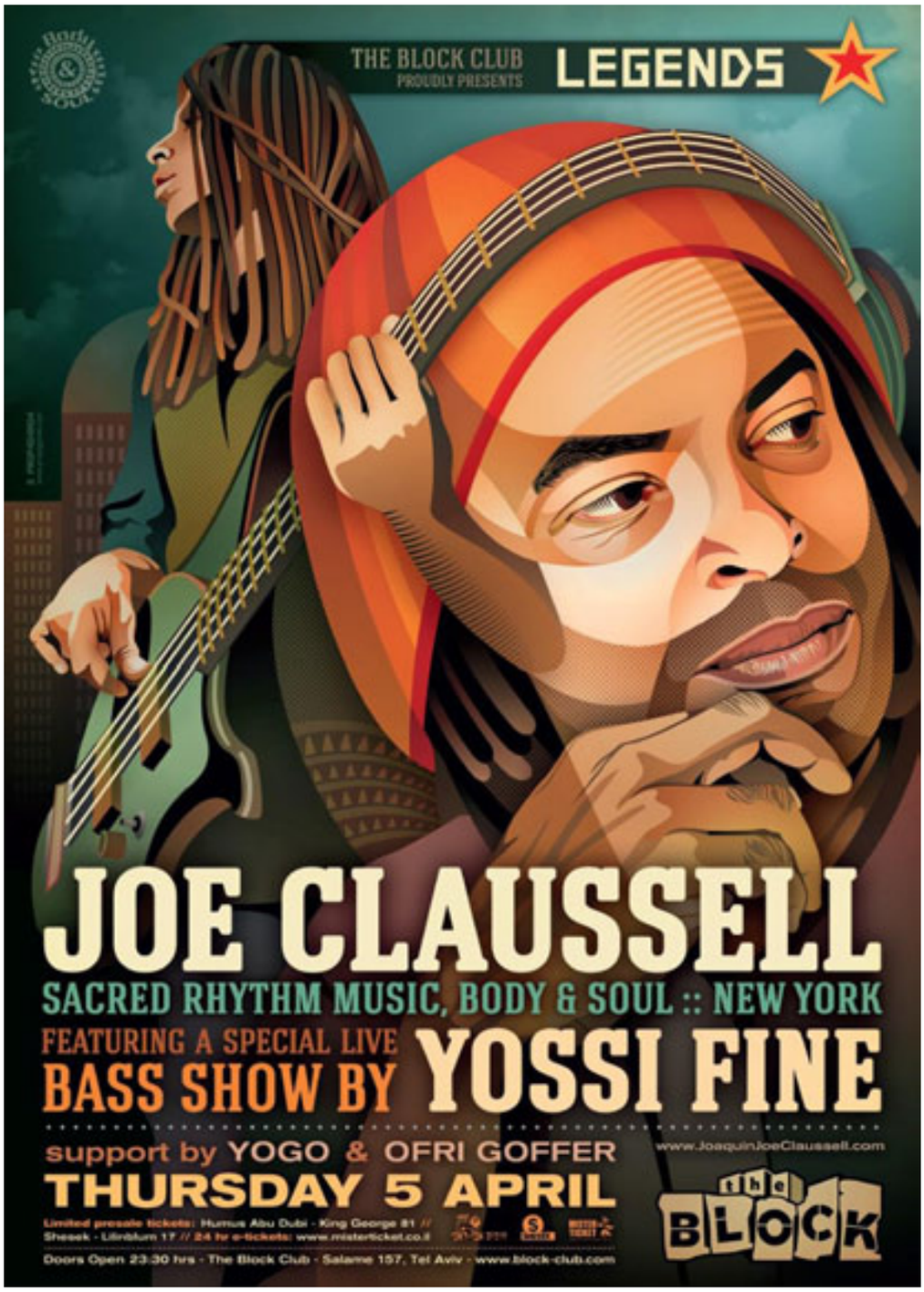

PROP4G4ND4
Voodoo lounge

Ούτε εκθέσεις σε μουσεία ούτε γλείψιμο και pr-ριλίκια ούτε πασιφανή «σηκώματα», πάνω στα οποία χτίστηκαν graphic design καριέρες στην Ελλάδα. Σεμνότης, ταπεινότης, φουλ του άσου προσωπικό στιλ και «ακαριαία χτυπήματα» στον δρόμο. Εκεί που το μήνυμα βρίσκει τους αποδέκτες του. Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος**

PROPAGANDA
Model
Serial Nr :
LAPTOP
CITY
14" COLOUR MONITOR

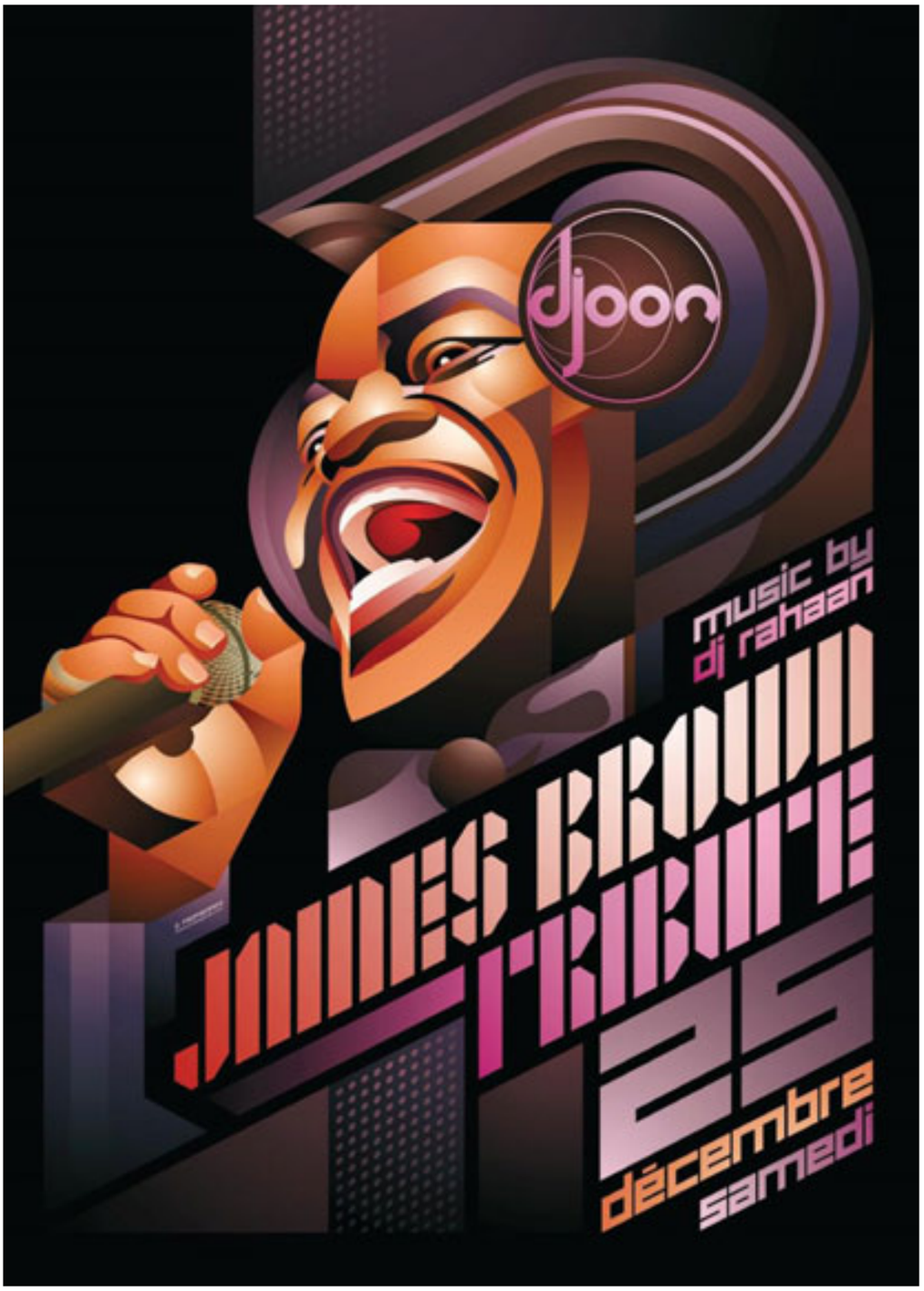

Σε αντίθεση με τις σούπερ μαξιμαλιστικές εικονογραφήσεις σου, όλες με μεγαλειώδη χρώματα και χαρά, το βιογραφικό σου, όπως το διαβάζουμε στον ιστότοπό σου, θα το αποκαλούσα μινιμαλιστικό. «Σπούδασε κάπου στο Μάντσεστερ... δουλεύει σαν freelancer... ταξιδεύει τακτικά». Και μετά σιωπή. Παρακαλώ, συστηθείτε, κύριε. Ηλικία, γειτονιά, αγαπημένα στέκια, πώς προέκυψε η πετριά με την οπτική επικοινωνία αλλά και το ΕΒΓΕ που σήκωσες... 32 και κάτι. Γεννήθηκα στην Αριστοτέλους, μεγάλωσα στην Ανάληψη, νοικιάζω δυάρι στο Ντεπό. Στέκια με την ειλικρινή έννοια δεν έχω πια. Ήταν κάποτε ο «Ίσαλος» και το «Soda», άντε και το παλιό «Elvis». Τώρα λίγα πράγματα. Στη Βαλαωρίτου πλέον ψάχνεις τη διασκέδαση σαν τους χρυσοθήρες του φαρ γουέστ, απελπιστικά λίγες οι πιθανότητες. Ίσως περνάω κλιμακτήριο, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να δεθώ με κανένα χώρο στην πόλη. Τι θέλεις να γίνεις όταν μεγαλώσεις; Αυτό που κάνω τυχαίνει να είναι το ίδιο με την απάντηση που έδινα πριν δυο δεκαετίες. Ήμουν από τα παιδιά που τους έλεγαν ότι σκετσάριζαν καλά, ζωγράφιζαν ωραία κτλ. Δεν έμπλεξα ποτέ με Πανελλήνιες και τέτοια, έκανα ένα foundation τεχνών και σχεδίου κι έφυγα Αγγλία. Επιστρέφοντας, πέρασαν ουκ ολίγα χρονάκια μέχρι να πάρω μπρος, φανταριλίκια, άλλες δουλειές... Τα ΕΒΓΕ και κάθε είδους αναγνώριση είναι ένα πολύ μικρό κομμάτι χαράς σε ένα επάγγελμα που τείνει να κοροϊδεύει τον εαυτό του. Παραδόξως, ο χώρος των σχεδιαστών οπτικής επικοινωνίας (=μη μας λέτε γραφίστες plz) συντηρεί μια υποτυπώδη γκλαμουριά γύρω του, που δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα. Για άλλους πάλι, η δουλειά μας μπορεί να γίνει κι από βοηθούς σε φωτοτυπείο...

Είναι προϊόν σύμπτωσης ή συνειδητή η επιλογή να εικονογραφείς κατά το πλείστον «προπαγανδιστικές» αφίσες για πάρτι και συναυλίες; Αν δε συμβαίνει το δεύτερο, πώς είναι δυνατόν να βιοποριστεί κάποιος μόνο από τη μουσική, καθώς ολοένα και περισσότερο λόγω κρίσης η φάση του πάρτι καταλάγιασε; Η αλήθεια βρίσκεται κάπου ανάμεσα. Έχω επιλέξει το freelancing για να είμαι αφεντικό του εαυτού μου, με ό,τι καλό ή κακό συνεπάγεται αυτό. Ένα από τα καλά είναι η δυνατότητα να επιλέγω τις δουλειές που αναλαμβάνω. Συχνά (αλλά όχι αποκλειστικά) αυτές αφορούν τον χώρο της μουσικής και της διασκέδασης. Δε θα εστίαζα στο αν η φάση του πάρτι έχει καταλαγιάσει ή όχι. Στον συγκεκριμένο χώρο, το κομμάτι της οπτικής επικοινωνίας αντιμετωπίζεται ανέκαθεν με απαξίωση, ακόμα και προ κρίσης. Απλά πλέον η επίκλησή της ισχυροποιεί τη στάση των τζαμπατζήδων ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζουν. Όλοι θέλουν παπάδες για πενταροδεκάρες. Δουλεύω πια ελάχιστα με εγχώριο πελατολόγιο, ευτυχώς κάποιοι συνεργάτες μου στο εξωτερικό έχουν διαφορετικές αντιλήψεις και νοοτροπίες.

Οι περισσότεροι γραφίστες (σόρι, μου ξέφυγε) της πόλης ελκύονται από λιτά σχήματα και «σκανδιναβίζουν» ή «βερολινάρουν» στη δουλειά τους, κοινώς μίνιμαλ, ψυχράδα και άγιος ο θεός. Εσύ; Μου βγάζεις ένα τρελό «ποπ

βουντού». Θέμα ιδιοσυγκρασίας; Όταν μια τέτοια έλξη οφείλεται σε μελετημένη επεξεργασία, γνώση και κατανόηση προς αυτή την κατεύθυνση, είναι υγιές. Επίσης, όταν τέτοιες τάσεις είναι προϊόν αρπακόλλας, είναι εμφανές. Και τα δύο παίζουν. Το αποτέλεσμα μόνο μετράει. Ο κάθε σχεδιαστής έχει τον δικό του τρόπο αντιμετώπισης στα projects που αναλαμβάνει. Προς το παρόν επιλέγω να αναπτύσσω το προσωπικό μου στιλ μέσα από τις περισσότερες δουλειές μου, πάντα σε συνάρτηση με τις απαιτήσεις των πελατών. Ασχολούμαι αρκετά με την αφίσα, το φυσικό της περιβάλλον είναι οι τοίχοι της πόλης. Ίσως το «τρελό ποπ βουντού» να είναι απλά ο δρόμος που βλέπω προς την εκπλήρωση του σκοπού της. Να μεταδίδει το μήνυμα με μια άλφα δόση αισθητικής, όσο κι αν αυτό είναι υποκειμενικό. Και να τραβάει το μάτι, που λένε.

Πάω στοίχημα πως όχι απλώς ακούς, αλλά παίζεις και μουσική. Λάθος μου; Ακούω μόνο. Δόξα τω θεώ έχουμε αρκετούς ντιτζέιδες. Πάρα πολλή μουσική, ζω με τη μουσική. Τη λατρεύω από μωρό. Κυρίως ηλεκτρονική και τζαζ. Αλλά αυτό μάλλον θα το μάντεψες από τις σχετικές αναφορές στη δουλειά μου.

Μίλησέ μου για τις αναφορές σου. Τα γραφεία και τους δημιουργούς που παρακολουθείς, την «οικογένεια» στην ουσία όπου κατατάσσεις τον εαυτό σου. Νομίζω πως δε συνοψίζονται εύκολα σε συγκεκριμένα πρόσωπα ή ρεύματα, είναι περισσότερο κράμα πολλών και διαφόρων επιρροών, εντυπώσεων και εμπειριών. Ειδικά τα τελευταία χρόνια, με την υπερπληροφόρηση μέσω διαδικτύου. Κρατάς κομμάτια από δω κι από κει, συλλέγεις ακόμη και υποσυνείδητα εικόνες, φράσεις ή καταστάσεις, πάνω στις οποίες χτίζεται το δικό σου μοτίβο έκφρασης. Μου αρέσουν ιδιαίτερα τεχνοτροπίες που αναπτύχθηκαν στις αρχές του 20ού αιώνα, κυρίως στην ανατολική Ευρώπη. Παρακολουθώ τη δουλειά ελλήνων και ξένων συναδέλφων, δεν κατατάσσω τον εαυτό μου σε κάποια οικογένεια...

Οι εμμονές σου: «Γκάλης, Ιππότης της Ασφάλτου και έλληνες πολιτικοί του βρόμικου '89». Για εμβάθυνε. Πρόκειται για θέματα που απασχόλησαν έντονα την παιδική μου ηλικία, σε ό,τι αφορά στο σχέδιο και τη ζωγραφική. Είμαι αρειανός από κούνια, πρόλαβα Γκάλη μέχρι το γυμνάσιο. Πιτσιρίκια μπαίναμε τζάμπα στο Παλέ, ως αθλητές του κολυμβητικού τμήματος του Άρη. Τον ζωγράφιζα μανιωδώς σε ενστανταν έ ελιγμών του, ξεκινώντας πάντα από τα πόδια (?). Με τον ΚΙΤΤ είχα μια παρόμοια ψύχωση, ντουζίνες μπλοκ γεμάτα από το καντράν του. Ντελίριο όταν είχαν φέρει τη συγκεκριμένη Pontiac στη Διεθνή Έκθεση, νομίζω η Express Service το είχε οργανώσει. Φυσικά, μπούκαρα μέσα. Για τους πολιτικούς του '89 δεν ξέρω τι είδους ανωμαλία με είχε πιάσει, ζωγράφιζα καρικατούρες τους, από Μητσοτάκη μέχρι Μαυρίκη με τις υποκλοπές κτλ. - Αν τα βρω στο πατρικό μου, θα σου τα στείλω!

www.prop4g4nd4.com

Μπριζίτ Μπαρντό

Το «πλέον εξαγώγιμο γαλλικό προϊόν μετά τη Ρενώ» ογδονταρίζει επιτυχώς, δίχως η αρχετυπική γυναίκα να έχει στερηθεί ούτε ρανίδα από τη θηλυκή αίγλη που τη μετέτρεψε από λάγνο pin up σε υπαρξιστικό icon. Ποιος αμφιβάλλει πως η Μπαρντό είναι το τελευταίο εν ζωή sex symbol του 20ού αιώνα; Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Sam Levin / Camera press / Apeiron**

Ως τα δεκαοχτώ της είχε ήδη παίξει σε δεκαέξι ταινίες, αλλά χρειάστηκε το καλοϋπολογισμένο πλασάρισμα ενός πυγμαλιωνικού συζύγου, του Ροζέ Βαντίμ, για να πάρει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα». Η ίδια δεν έκανε κανένα χατίρι στον εαυτό της, φροντίζοντας να τονίζει: «Ξεκίνησα σαν άχρηστη ηθοποιός και παρέμεινα έτσι», αλλά η πραγματικότητα επρόκειτο να τη διαψεύσει.

Το 1963 συστρατεύτηκε με τη νουβέλ βαγκ και μάλιστα με τον εμβληματικότερο εκπρόσωπό της, ερμηνεύοντας την Καμίλ στην «Περιφρόνηση» του Γκοντάρ, πλάι στον Μισέλ Πικολί και τον Τσακ Πάλανς. Δύο χρόνια αργότερα, συναντήθηκε επί της οθόνης με τη Ζαν Μορό και ήταν υποψήφια για βραβείο BAFTA, την υπέρτατη διάκριση της βρετανικής ακαδημίας κινηματογράφου για την παρουσία της στο «Viva María!» του Λουί Μαλ.
Έως τότε, είχε ήδη τραβήξει το ενδιαφέρον των γάλλων τιτάνων της διανόησης και αποτέλεσε ερευνητικό αντικείμενο για τη Σιμόν Ντε Μποβουάρ, η οποία τη χρησιμοποίησε σαν μοντέλο για το δοκίμιο «Το σύνδρομο της Λολίτας». Η Μπαρντό, σύμφωνα με τη συγγραφέα, ήταν «μια λοκομοτίβα της γυναικείας ιστορίας» και όφειλε να διακηρυχθεί σαν «η πρώτη απελευθερωμένη γυναίκα της μεταπολεμικής Γαλλίας».

Όλα αυτά δεν παρατίθενται για να εμβαπτίσουμε την Μπαρντό σε κάποια ανώτερη πνευματική κλάση. Ήταν πάντοτε πρωτίστως η γυναίκα που ξετρέλαινε τους άντρες, η πρώτη ευρωπαία Λολίτα, το πρώτο εφηβικό εξώφυλλο του «Elle», η μοναδική μη Αμερικανίδα που έκανε τον γύρο της υφηλίου σε γιγαντοαφίσες διαστάσεων Τζέιμς Ντιν και Έλβις. Όπως έγραψε ο κριτικός των «New York Times» για το πολυθρύλητο «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα», αυτό που ενέπνεε αρσενικό παροξυσμό γύρω από το άτομό της «δεν ήταν τα όσα έκανε στο κρεβάτι, αλλά αυτά που υποσχόταν στη φαντασία ότι μπορούσε να κάνει».

Μια γενιά αργότερα, διάλεξε να αποσυρθεί διακατεχόμενη από την ίδια σαγήνη. Το 1973, στην ηλικία των 39 και με 50 ταινίες στο παλμαρέ της, κλείστηκε ερμητικά στο αναχωρητήριό της στο Σαν Τροπέ, από όπου πλέον ξεπροβάλλει μονάχα για να υπερασπιστεί τα δικαιώματα των ζώων και να διατυπώσει περιστασιακά ατυχή σχόλια ακροδεξιού περιεχομένου για τους μετανάστες. Δεν έχει κάνει πλαστική ποτέ της.

Last_ _of _the famous

«Η δόξα μου χάρισε αφάνταστη δυστυχία»

«Είμαι εναντίον του γάμου, και χέστηκα για την κοινωνία»

«Είμαι ελεύθερη από σκέψεις, όταν κάνω έρωτα»

«Έδωσα τη νιότη και την ομορφιά μου στους άντρες. Θα προσφέρω τη σοφία και την εμπειρία μου στα ζώα».

«Είμαι εντάξει, όταν δουλεύω. Παύω να είμαι αχάριστη και επιφανειακή».

«Είμαι υποχρεωμένη να συμβιώσω με όλους του εαυτούς μου όσο καλύτερα μπορώ».

«Αφήνω πριν με αφήσουν. Έχω την πρωτοβουλία των αποφάσεων».

«Είναι οδυνηρό να γερνάς, αλλά ωραίο να ωριμάζεις».

«Οι άνθρωποι θα βρίσκουν πάντα κάτι ελαττωματικό επάνω σου».

Ανεξερεύνητο από Έλληνες, άρα παρθένα γη, χωρίς σκουπίδια, ρακεταράδες και «Γιαννάκη, όχι στα βαθιά, παιδί μου». Το διαμάντι των Βαλεαρίδων σε καλεί προς εξερεύνηση.

Κείμενο, Φωτογραφία **Άννα Παπαρίζου**

Μενόρκα Έχεις πάει;

Cala Mitjana: Στο τέλος ενός δάσους προστατευμένου από την Unesco, θρονιασμένη ανάμεσα σε δύο ψηλούς, λευκούς βράχους στολισμένους με πεύκα, με νερά γαλάζια και ρηχά χωρίς ίχνος πέτρας.

Μια από τις παραλίες κοντά στην **Pregonda,** στον βορρά.

Ανακάλυψα το νησί στο google earth, ψάχνοντας πού θα πάω για τα μπάνια μου. Νόμιζα ότι οι Βαλεαρίδες είναι μόνο η Μαγιόρκα και η Ίμπιζα. Όταν όμως είδα ένα κομμάτι γης πάνω από τη Μαγιόρκα, ζούμαρα κατευθείαν. Μου έκανε εντύπωση η ακτογραμμή του μικρού αυτού νησιού, μιας και συχνά η θάλασσα μπαίνει μέσα στη γη σχηματίζοντας κολπίσκους. Μου έκανε εντύπωση και το όνομά του, μιας και δείχνει ότι η Μενόρκα είναι το μικρό αδερφάκι της Μαγιόρκας (minor η μία, major η άλλη). Μετά από αυτά τα χαριτωμένα, ξεκίνησα την έρευνά μου. Έτσι, διάβασα ότι η Μενόρκα έχει περισσότερες παραλίες από την Ίμπιζα και τη Μαγιόρκα μαζί. Και ότι από τις 60 (και βάλε) παραλίες που έχει, οι μισές έχουν χρυσή αμμουδιά και οι άλλες μισές κόκκινη.

Τις επόμενες τρεις ώρες είχα ήδη κλείσει εισιτήρια και διαμονή. Κάπως έτσι, βρήκα ότι ο πιο εύκολος τρόπος να φτάσεις στη Μενόρκα από την Αθήνα είναι με τη Vueling, μέσω Βαρκελώνης. Από εκεί, το νησί απέχει λιγότερο από μία ώρα. Για διαμονή είναι καλό και το Cala en Porter και η πρωτεύουσα, η Mao, αφού βρίσκονται κοντά στο αεροδρόμιο. Οι περισσότεροι, βέβαια, προτιμούν την παλιά πρωτεύουσα, τη Ciutadella, και για τα φτηνά της καταλύματα αλλά και επειδή είναι τόσο γραφική, που «μυρίζει» νησί. Το λιμανάκι της είναι τέλειο για βόλτα και τάπας με σανγκρία στο ηλιοβασίλεμα. Εκεί είναι κρυμμένα κι ένα σωρό μπαράκια, τα καλύτερα του νησιού. Τα σοκάκια της, με τις υπαίθριες αγορές και τους γέρους που κάθονται και βλέπουν τα χρόνια να περνάνε, σε ταξιδεύουν σε άλλη εποχή. Ο διάσημος Catedral της βρίσκεται σε ένα από αυτά, μέσα σε πλακόστρωτους στενούς δρόμους.

Το Cala en Porter, από την άλλη, έχει άλλες ομορφιές. Είναι χτισμένο πάνω σε έναν επιβλητικό βράχο που σχηματίζει σπηλιές πάνω στη θάλασσα. Μια από αυτές είναι η Cova d'en Xoroi. Εκεί, μέσα στη σπηλιά, σε έναν βράχο που πέφτει απότομα στο μπλε της Μεσογείου, είναι το ομώνυμο μπαρ, από τα πιο διάσημα στις Βαλεαρίδες. Μαζεύει κάθε απόγευμα κόσμο που χαζεύει το ηλιοβασίλεμα και σερβίρει εκπληκτικά, φτηνά κοκτέιλ. Λίγα χιλιόμετρα ανατολικότερα, είναι η σπηλιά Cales Coves. Πόλος έλξης ισπανών χίπηδων εδώ και πολλά χρόνια, είναι ωραία επιλογή για πεζοπορία και βουτιές από τα βράχια.

Κοντά στο Cala en Porter θα βρεις το Es Castell, μια μικρή πόλη γεμάτη όμορφες βίλες κι ένα χαριτωμένο λιμανάκι με ψαροταβέρνες. Τέλεια επιλογή για να γευτείς μια αυθεντική παέγια με θαλασσινά ή μια caldereta de langosta, το παραδοσιακό μενορκέζικο πιάτο: κοκκινιστή ψαρόσουπα με βάση τον αστακό. Η πρωτεύουσα Mao είναι κι αυτή εκεί κοντά. Ενδείκνυται για περίπατο στο λιμάνι και ψώνια στην παλιά πόλη. Είναι όμως αρκετά αστική και θα σε βγάλει από το κλίμα του νησιού.

Η Μενόρκα προσελκύει τουρίστες κυρίως από την πειρωτική Ισπανία και την Αγγλία. Είναι εναλ-

Η παλιά πρωτεύουσα, **Ciutadella,** προσφέρει φτηνά καταλύματα και «νησιώτικη» γραφικότητα.

Το μπαρ «Cova d'en Xoroi», στο **Cala en Porter**, μαζεύει κάθε απόγευμα κόσμο που χαζεύει το ηλιοβασίλεμα.

λακτικός προορισμός για νέους και backpackers, αλλά ταυτόχρονα είναι φιλικό νησί και για οικογένειες. Είναι δημοφιλής προορισμός για το ισπανικό jet set αλλά και για όσους θέλουν οικονομικές διακοπές μες στη φύση ή αγροτουρισμό. Για όλους έχει ο μπαξές. Πάντως, είτε είσαι camper είτε jetsetter είτε Ελληνίδα σαν εμένα, που απλώς θέλει να κάνει τα μπάνια της, η Μενόρκα θα σε τραβήξει για τη θάλασσά της. Για τις συγκλονιστικές, πεντακάθαρες παραλίες της και τα γαλαζοπράσινα νερά της.

Κρυστάλλινα μακροβούτια

Η Μενόρκα είναι σχετικά μεγάλο και επίπεδο νησί. Ίση με τη Χίο περίπου. Μία κεντρική οδική αρτηρία διασχίζει ολόκληρο το νησί, χωρίζοντάς το σε βορρά και νότο. Και οι παραλίες που βρίσκονται στον βορρά είναι τελείως διαφορετικές από αυτές του νότου. Ένα κοινό έχουν όμως όλες: είναι μακριά από τον πολιτισμό. Ο κεντρικός δρόμος δεν πλησιάζει καν τις παραλίες του νησιού, οι οποίες είναι προσβάσιμες είτε από επαρχιακούς δρόμους και χωματόδρομους είτε με τα πόδια, μετά από αρκετό περπάτημα. Παρ' όλα αυτά, τον Αύγουστο, ακόμα κι αν πας στην πιο δύσβατη παραλία, μόνος σου δε θα είσαι.

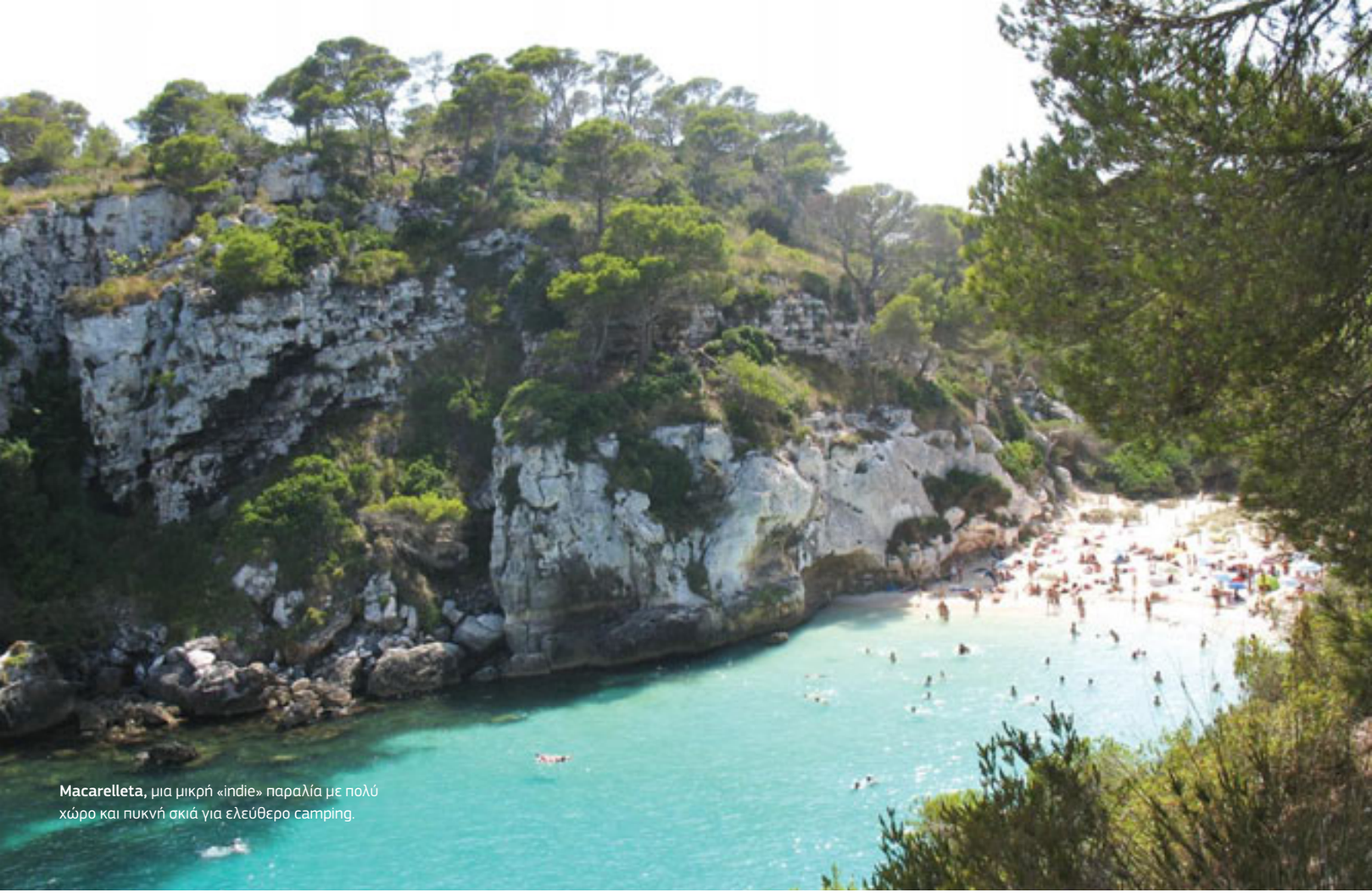
Ο βορράς της Μενόρκας είναι άγριος, με παραλίες με κόκκινη αμμουδιά, βράχια και εκτάσεις με ξερόχορτα. Ο νότος της, από την άλλη, είναι γεμάτος πεύκα, ειδικά κοντά στις παραλίες, οι οποίες στη συντριπτική τους πλειοψηφία έχουν ψιλή ξανθιά άμμο. Από αυτές, πιο φημισμένη είναι η Cala Mitjana. Στο τέλος ενός δάσους προστατευμένου από την Unesco, κάποια χιλιόμετρα μακριά από την κοντινότερη κωμόπολη, βρίσκεται αυτή η μακρόστενη παραλία, θρονιασμένη ανάμεσα σε δύο ψηλούς, λευκούς βράχους στολισμένους με πεύκα. Όπως σε κάθε παραλία της Μενόρκα, έτσι και στη Mitjana, τα νερά είναι γαλάζια και ρηχά, και δεν υπάρχει ίχνος πέτρας στη θάλασσα.

Στα αριστερά της, είναι η Cala Mitjaneta, η μικρή της αδερφή. Παρόμοιας ομορφιάς, αλλά σαφώς μικρότερη, γεμίζει από μία και μόνο παρέα. Τυχερή παρέα... Ενώ στα δεξιά της, και μετά από μισή ώρα πεζοπορία μέσα στο πευκοδάσος, βρίσκεται η Trebaluger, η μαγική. Στα γαλαζοπράσινα νερά της εκβάλλει ένα ποταμάκι, από όπου μπορεί κανείς να φτάσει στην παραλία με κανό. Άφθονη σκιά και δροσιά προσφέρει μια σπηλιά που προσελκύει κατασκηνωτές και μποέμ τύπους. Και η χρυσή άμμος της είναι γεμάτη κοχύλια. Θυμίζει αρκετά την Πρέβελη στο Ρέθυμνο, αλλά μαζεύει λιγότερο κόσμο - άλλωστε, είναι μια από τις λιγοστές ήσυχες παραλίες της Μενόρκας.

Στον νότο αξίζει επίσης να κολυμπήσεις στην Cala Turqueta και στη Macarelleta. Μια μικρή παραλία με πολύ χώρο και πυκνή σκιά για ελεύθερο camping,

Macarella, μια ευρύχωρη παραλία στον νότο.

Macarelleta, μια μικρή «indie» παραλία με πολύ χώρο και πυκνή σκιά για ελεύθερο camping.

Η **Cales Coves** είναι ωραία επιλογή για πεζοπορία και βουτιές από τα βράχια.

Τυρκουάζ νερά και σκάφη στη **Macarella**.

στην οποία φτάνει κανείς με τα πόδια από τη μεγάλη παραλία, τη Macarella. Τα νερά της είναι κρυστάλλινα και ο κόσμος που μαζεύει είναι πιο εναλλακτικός.

Αλλά όχι πιο εναλλακτικός από αυτόν που προσελκύουν οι παραλίες του βορρά. Αυτές είναι πιο άγριες και αφιλόξενες. Σκιά θα βρει κανείς μόνο κάτω από τους μαύρους βράχους τους. Και είναι ακόμα πιο δύσκολα προσβάσιμες από αυτές του νότου, μιας και το περπάτημα που θα ρίξεις για να κολυμπήσεις στον βορρά δε γίνεται κάτω από τη σκιά των πεύκων, αλλά κάτω από τον καυτό ήλιο της Μεσογείου. Όταν φτάσεις ιδρωμένος και κατάκοπος στις βορινές ακτές, σε περιμένει η εμπειρία της κόκκινης άμμου με τις θεραπευτικές ιδιότητες της Cavelleria και το αραλίκι κάτω από τον ήλιο στις παραλίες κοντά στην Pregonda. Εκεί, ηλιοκαμένοι ισπανόφωνοι χίππηδες πουλάνε αυτοσχέδια κοσμήματα με χάντρες. Τα σουτιέν οι γυναίκες τα άφησαν σπίτια τους. Και τα παιδιά παίζουν με αστερίες και κοχύλια.

Στη Μενόρκα όλη μέρα θα είσαι δίπλα στη θάλασσα - τα πρωινά για μπάνιο και τα απογεύματα για εξερεύνηση. Θυμίζει αρκετά τα ελληνικά νησιά. Ψαροταβέρνες, γραφικά μικρά λιμανάκια, ονειρεμένες παραλίες με πεύκα ή βράχια είναι τα συστατικά που μαγεύουν τον επισκέπτη σε όλη τη Μεσόγειο. Η διαφορά της Μενόρκας από τους ελληνικούς παραθαλάσσιους προορισμούς είναι η καθαριότητα, η οργάνωση κι ο σεβασμός στο περιβάλλον. Η Μενόρκα είναι δημοφιλές νησί που σφύζει από κόσμο, με παραλίες γεμάτες μέχρι το βράδυ. Κι όμως, όταν κολυμπάς, στην παραλία πίσω σου δε βλέπεις ούτε ένα αυτοκίνητο. Η άμμος είναι πεντακάθαρη, χωρίς ίχνος σκουπιδιού. Οι ταβέρνες και οι καφετέριες είναι στα λιμανάκια και όχι πάνω στην αμμουδιά. Ελάχιστες παραλίες είναι οργανωμένες, αλλά ακόμα και σε αυτές μπορείς να λιαστείς χωρίς να πληρώσεις.

Η Μενόρκα είναι τέλειος προορισμός για τον έλληνα ταξιδιώτη. Γιατί εμείς ξέρουμε πώς να απολαύσουμε διακοπές στη θάλασσα. Είναι επίσης ωραία η εμπειρία μακριά από ελληνικό νησί. Ειδικά όταν αυτό μοιάζει τόσο πολύ με τα δικά μας. Η Μενόρκα έχει παραλίες σαν της Χαλκιδικής αλλά και σαν της Σαντορίνης. Στη Μενόρκα θα βρεις τον Μπάλο και το Ναυάγιο πλάι πλάι με τη Σάρτη και τη Βουρβουρού. Τις φτηνές επιλογές της Ικαρίας αλλά και την πολυτέλεια της Μυκόνου. Κόσμο σαν αυτόν που μαζεύει η Σκόπελος αλλά και η Αστυπάλαια. Και όλ' αυτά, σε ένα νησί μόλις πέντε ώρες μακριά από την Αθήνα.

Το λιμανάκι της **Ciutadella** είναι τέλειο για βόλτα και τάπας με σανγκρία στο ηλιοβασίλεμα.

Krizia Rubustella
Σου πηγαίνουνε τρέλα!

«Με λένε Krizia Rubustella. Επειδή δε γνωριζόμαστε και τώρα μάλλον σκέφτεσαι πως πρέπει να ακουστεί μια φράση που θα σπάσει τον πάγο ανάμεσά μας, θέλω να σου πω πως δε χρειάζεται να πεις κάτι όπως: "Βλέπω φρεσκάδα και αθωότητα στη δουλειά σου". Είμαι αρκετά νέα, για να ακούω κουρασμένες παπαριές. Μου αρέσουν το ροζ και το κίτρινο. Φαντάζομαι πως είμαι παντελώς άγνωστη στην Ελλάδα. Πώς με βρήκες;» Συνέντευξη **Γιάννης Παναγόπουλος**

»Πάντα μου άρεσε το σχέδιο. Όταν ήμουν 18 ετών, δεν είχα ιδέα πως θα μπορούσα να γίνω σχεδιάστρια ρούχων. Όσα θα μπορούσα να κάνω στη ζωή μου άρχισαν να παίρνουν μορφή πριν δέκα χρόνια. Όταν ένα μεσημέρι στην Πλάθα Εσπάνια, στη διάρκεια ενός "πανηγυριού" που είχε σκοπό τον επαγγελματικό προσανατολισμό πιτσιρικιών σαν και μένα, ένας καταλανός γκουρού του design είπε πως έπρεπε να ασχοληθώ με τη μόδα. Το έκανα. Αποφοίτησα, με έπαινο, από τη σχολή μόδας της Βαρκελώνης. Αυτό σήμαινε πως έπρεπε να πάω στη Μαδρίτη για να πάρω μέρος στη Cibeles. Πως για πρώτη φορά έπρεπε να σχεδιάσω μια αληθινή σειρά ρούχων και μάλιστα για τη σημαντικότερη εβδομάδα μόδας της Ισπανίας. Πως για πρώτη φορά θα έντυνα πραγματικά μοντέλα. Πως για πρώτη φορά στη ζωή μου έπρεπε να έχω άγχος. Από τότε, κάθε φορά που οργανώνω επίδειξη μόδας, κάτι που πλέον συμβαίνει κάθε έξι μήνες, με πιάνουν πόνοι στο στομάχι. Είναι φορές που η πίεση σε αυτή τη δουλειά είναι αφόρητη».

Είναι πολύ εύκολο να βρεις την Krizia. Οι γκέι της Βαρκελώνης λατρεύουν τη δουλειά της. Τη φωτογραφίζουν σε εντιτόριαλ μόδας των περιοδικών τους. Αγοράζουν ρούχα από το μαγαζί της. Το ίδιο κάνουν και οι hipsters με χαρτζιλίκι που αντέχει να αγοράσει τζούρες indie prêt-à-porter. Όλα αυτά είναι ό,τι καλύτερο θα μπορούσαν να συμβούν στη διάδοση του ονόματός της. Η Krizia στην μπουτίκ της, Calle Montsió 6 (απέναντι από το διάσημο καφέ «4 Cats»), συχνά οργανώνει επιδείξεις μόδας ή πάρτι με djs που η μουσική τους δε χωρά στα αντισηπτικά τουριστομπάρ της πόλης. Αυτή η κοπέλα, που γελά εύκολα και έχει μακριά καστανά μαλλιά με αφέλεια που φτάνει ώς τα μάτια, ελέγχει το στιλ συνομηλίκων της. Η σειρά ρούχων της Sport Deluxe, εκτός από την Ισπανία και τη Γαλλία, πωλείται σε χώρες όπως η Ιαπωνία και η Ταϊβάν.

«Φαντάσου με σαν το τελευταίο αμάξι μιας κουλτουροκαραμπόλας. Γεννήθηκα στο Άμστερνταμ. Μαμά και μπαμπάς είναι από την Αργεντινή. Ο πατέρας του πατέρα μου ήταν Ιταλός. Της μάνας μου, Ολλανδός. Γύρω στα μέσα της δεκαετίας του '80 οι γονείς μου αποφάσισαν να ζήσουμε στην Ισπανία. Διαλέξαμε το Σίτσες. Μόνο εκείνο μπορούσε να μας αντέξει. Είναι το γκέι προτεκτοράτο της Καταλονίας. Είναι, επίσης, ένα πανέμορφο παραλιακό χωριό που απέχει μόνο μία ώρα από τη Βαρκελώνη, την πόλη που εργάζομαι. Είμαι 27 χρονών».

Τα ρούχα της Krizia ταυτόχρονα θυμίζουν κάτι από την αισθητική του acid house και της φόρμας που φορούσε ο κόμικς ήρωας Οβελίξ. Στην μπουτίκ της νομίζεις πως πίσω από τις κρεμάστρες με τις κιτρινόασπρες ριγέ φόρμες μπορεί να ξεπεταχτούν οι Beatmasters ή ο Μαρκ Μουρ την εποχή που σκεφτόταν πως κλέβοντας την τάξη του Κέρτις Μέιφιλντ θα μπορούσε να φτιάξει το track «Theme from S' Express». Τον Φεβρουάριο του 2011 η Krizia και τα πολύχρωμα ρούχα της πήραν το πρώτο βραβείο στην «έκθεση» 080 (Εβδομάδα Μόδας της Βαρκελώνης). Στην ερώτηση: «Τι σήμαινε αυτή η πρωτιά για σένα;», η Krizia χωρίς χρονοτριβή λέει: «Κυρίως συνεντεύξεις σε περιοδικά που διαβάζουν γυναίκες συνομήλικες της μητέρας μου. Μου έδωσαν, επίσης, είκοσι χιλιάρικα. Τα "κάψαμε" με τον φίλο μου κάνοντας τρέλες. Καλά ήταν. Το καλύτερο όμως ήταν πως η φιλοσοφία μου γύρω από το ρούχο και τον τρόπο που μπορεί να φορεθεί συγκίνησε ανθρώπους με εμπειρία στον χώρο της μόδας. Μου αρέσουν τα άνετα ρούχα. Και πάντα μου άρεσε η λογική πως το σπορ ντύσιμο μπορεί να μπει παντού. Από το γυμναστήριο έως τη συναυλία ή ένα πάρτι».

Τα ηχεία στην μπουτίκ της Krizia παίζουν Double Trouble & The Rebel MC. Δεν της ζητώ να σχολιάσει το γεγονός. Τη σέβομαι. Μοιάζει να απολαμβάνει το βρετανικό χιπ-χοπ μιας άλλης εποχής. Η ώρα μαζί της περνά γρήγορα. Όταν τη ρωτώ πού θα πάει διακοπές, απαντά πως της αρέσει η Ίμπιζα. Σχολίασε την επιλογή της λέγοντας: «Το νησί είναι τέλειο. Εκτός από μέρη σαν το Sant Antoni. Δεν μπορώ να φανταστώ πως για κάποιους είναι παράδεισος να βλέπουν ένα ηλιοβασίλεμα την ίδια στιγμή που δίπλα τους υπάρχουν προκάτ κλαμπ και τουρίστες κατηγορίας all inclusive».

www.kriziarobustella.com

Πέννυ Κολιοπούλου

Αυτή και Αυτά!

Η Πέννυ βαριέται.
Κι όταν η Πέννυ βαριέται, φοβερά πράγματα συμβαίνουν. Κορίτσια ερωτεύονται αγόρια που αγαπούν αγόρια. Φορούν μουστάκια και κλέβουν τα παντελόνια τους, την τεστοστερόνη τους, τις φαρδιές τους πλάτες και τη στενή τους μέση. Και η Πέννυ τα φωτογραφίζει. Κείμενο **Βιβιάνα Μηλιαρέση, Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη** Φωτογραφία **Πέννυ Κολιοπούλου**

Στο κομοδίνο της θα βρεις ένα πλαστικό στέμμα, ένα ψεύτικο φίδι, ένα γιαγιαδίστικο σκουφάκι θαλάσσης και ένα ζευγάρι γάντια του μποξ. Αν είχε κάποιον ήρωα, θα ήταν κάτι μεταξύ του Ρομπέν των Δασών και του Τσαρλς Μπουκόφσκι. Δεν μπορεί να ζήσει χωρίς να γκρινιάζει, χωρίς πολλά αγόρια και μπόλικη σπανακόπιτα. Το πρότζεκτ που έκανε για τη μεταπτυχιακή της διπλωματική κέρδισε τον διαγωνισμό London's Next Great Artistic Talent του blog Completely London (completelylondon.co.uk).

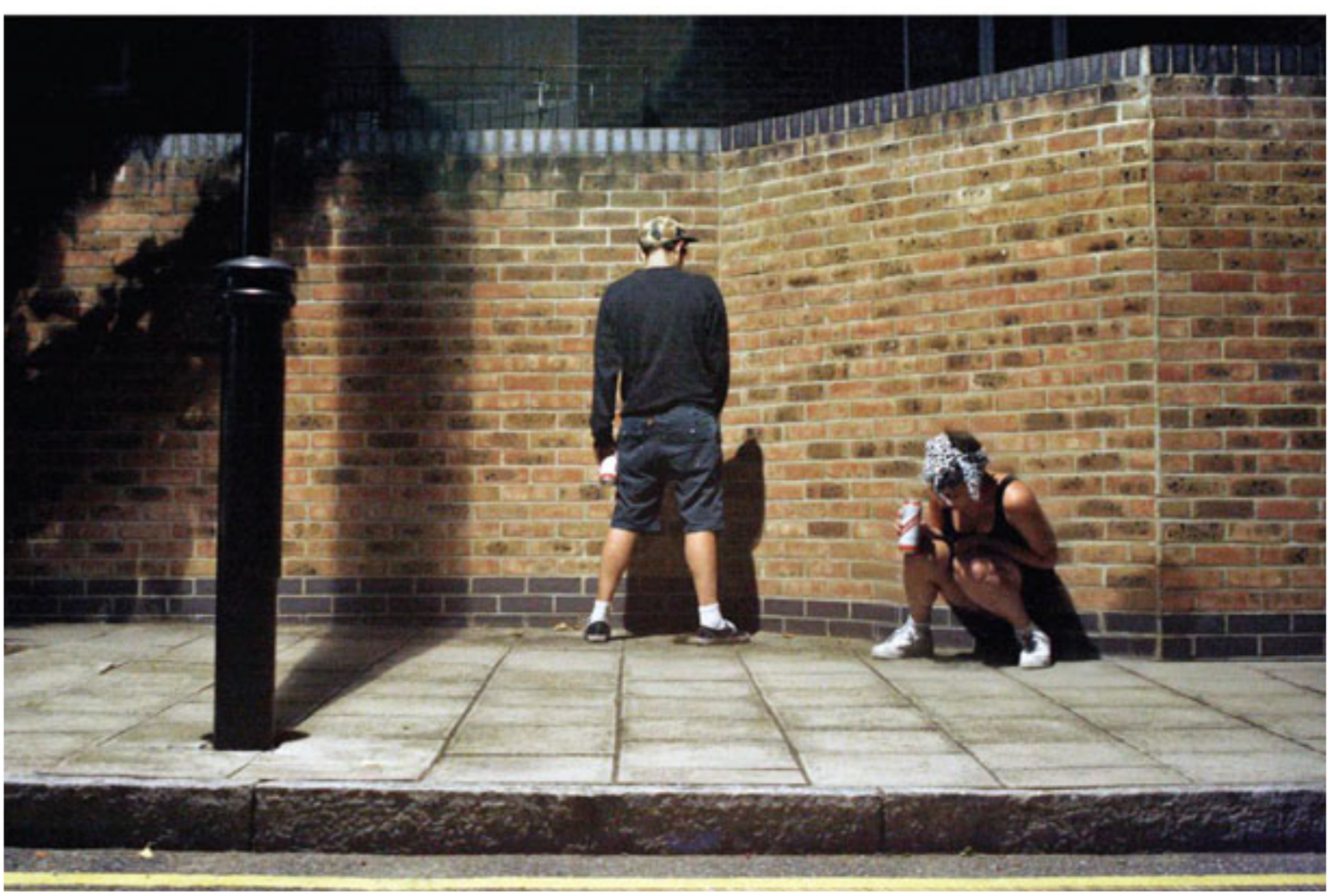
Ρουφάει εικόνες και στιγμές στα χαοτικά «everything-is-permitted» πάρτι του Λονδίνου: μια underground, λάγνα, φανταχτερά αφανή, λονδρέζικη σκηνή πάρτι, όπου η Πέννυ στάζει ιδρώτα, ραίνεται με γκλίτερ και χορεύει μεταμφιεσμένη σε χιλιάδες περσόνες πάνω σε Jeffrey Campbell τακούνια.

«Δεν είμαι φωτογράφος. Μου αρέσει να δημιουργώ χαρακτήρες και να λέω ιστορίες. Απλώς, η φωτογραφία βολεύει. Είναι ένας τρόπος να κρατάω ημερολόγιο, ένα άμεσο μέσο». Τελείωσε το Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών Υλικών της Τέχνης στα Γιάννενα και το μάστερ της Fashion and Film στο London College of Fashion. Αντλεί έμπνευση από τους ανθρώπους που την περιβάλλουν και από το πολυπολιτισμικό, πολύχρωμο, πολυφυλετικό ανθρώπινο χάος που συμβαίνει στους δρόμους του Λονδίνου. Την ενδιαφέρει η διάσταση που προκύπτει από την εικόνα που έχουν όσοι την περιτριγυρίζουν για τον εαυτό τους και την κατηγορία που θα τους κατέτασσε η ίδια.

Η Πέννυ σκηνοθετεί ζευγάρια μες στο κεφάλι της. Αφού στήσει το σκηνικό της, αυτοφωτογραφίζεται μία φορά μεταμφιεσμένη ως το αγόρι του ζευγαριού και άλλη μία ως το κορίτσι. Εν συνεχεία ενώνει τις φωτογραφίες-παζλ στο Photoshop και, βουαλά, 22 διαφορετικά ζευγάρια φτιαγμένα από το ίδιο «υλικό» ξεπετάγονται από το κεφάλι της και αποτυπώνονται σε φιλμ. Τα ζευγάρια-αυτοπορτρέτα της μοιράζονται τη συνενοχή και την ελευθερία των «διαφορών» τους. Ισορροπούν μεταξύ στημένου και ανεπιτήδευτου και ξερνούν τις μικρές, ανισόρροπές μας καθημερινότητες. Προσεγγίζουν με αφοπλιστική εγρήγορση την αναζήτηση, τη σεξουαλικότητα, τα «κλισέ» και φωτίζουν «τη στιγμή» προσδίδοντάς της αποκαλυπτικές διαστάσεις. Για την Πέννυ, η λέξη «φύλο» διαχωρίζεται σε «sex» και «gender». Πιστεύει πως κάθε άνθρωπος φέρει και θηλυκά και αρσενικά στοιχεία, ενώ το μόνο χαρακτηριστικό που ορίζει σε ποιο φύλο ανήκουμε είναι αυτό που έχουμε μες στο βρακί μας. Όλα τα άλλα είναι αναστρέψιμα κοινωνικά κατασκευάσματα.

Μεγαλωμένη στην Αθήνα, αλλά ερωτευμένη με τη Θεσσαλονίκη. Πλέον, θα τη βρεις κάθε πρωί να χτυπιέται στο λόκαλ γυμναστήριό της στο ανατολικό Λονδίνο και να αναρωτιέται τι να κάνει με τη ζωή της. Στην οποία, όπως ακριβώς και στο δωμάτιό της, όλα είναι «φάτσα φόρα»: από τα δάκρυα μέχρι τις περούκες της και από τα τούλια μέχρι τις ενοχές της. Έχει εμμονική σχέση με τα ρούχα, τις υφές και τα υφάσματα. Θέλει να τα χαίρεται, να τα βλέπει, να τα αγαπά. Για το (λονδρέζικο) καλοκαίρι, ανοίγει τα μάτια διάπλατα κι εύχεται «λίγο περισσότερο ήλιο, ρε παιδιά!» και μετά χαμηλώνει το βλέμμα και κλείνεται στον αυτο-αναιρούμενο και αισθαντικό, φετιχιστικό και ηδυπαθή κόσμο της.

completelylondon.co.uk/londons-got-talent
365daysofpenniekey.tumblr.com

Αριάδνη Καπελιώτη

What's up, SuperLora?

Στιλάτα, εφευρετικά, χειροποίητα, αποκλειστικά, eco-friendly. Εκτός μαζικής παραγωγής και αλλεργικά στο χονδρικό εμπόριο, τα κοσμήματα SuperLora ξεχειλίζουν προσωπικότητα. Φτιάχνονται επίσης από μια μετρ του DIY την οποία επισκεπτόμαστε στο ατελιέ για να δούμε τι ακριβώς σκαρώνει. Κείμενο, Φωτογραφία **Δημήτρης Καραθάνος**

Μπαίνοντας στο εργαστήριό της, νιώθεις σαν βετεράνος πολυετούς πολέμου. Τέτοια είναι η αντίθεση με το πνιγηρό περιβάλλον της πόλης, όταν αυτοί που έχουν μείνει πίσω είναι μόνο όσοι έχουν τρομερή ανεκτικότητα στο καυσαέριο και τον καύσωνα, και τόσο γρήγορα ξεφλουδίζονται από πάνω σου οι παρενέργειες της έντονης δραστηριότητας στη διάρκεια μιας βουτηγμένης στην κουφόβραση καθημερινής. Καταμεσής της Θεσσαλονίκης, σε έναν παράδρομο πίσω από τη στοά Λεβή στη Βενιζέλου, το ατελιέ της Αριάδνης Καπελιώτη είναι μια χώρα του αγνώστου, όπου η επιθυμία για διάκοσμο ποπ αρτ εκπληρώνεται μέσω ενός δαπέδου στρωμένου με παλιά φύλλα της «Athens Voice», μεταλλικά ράφια κατάφορτα με Βίβλους του ντιζάιν, κιτς μικροαντικείμενα σκόρπια παντού, φυτά εσωτερικού χώρου αραδιασμένα δίπλα σε ηλεκτρικές συσκευές, χαρτόκουτα με υλικά ατάκτως ερριμμένα πλησίον ενός καλοφτιαγμένου καναπέ.

Πρόκειται για ένα γλυκό, ευάερο και ευήλιο χάος, εντός του οποίου δεσπόζουν ένας μεγάλος πάγκος εργασίας, ένα Mac Book, μια vintage προθήκη που φιλοξενεί όσα προϊόντα της δημιουργού δεν είναι αποθηκευμένα σε κουτιά.

Φυσικά, το να φτιάχνεις κοσμήματα στο χέρι χρησιμοποιώντας ως επί το πλείστον ανακυκλώσιμα υλικά, τη μορφή των οποίων έχεις προηγουμένως συλλάβει μονάχα στη φαντασία σου, δεν είναι βόλτα με τρενάκι, και κάπως έτσι εξηγείται η περιορισμένη ποικιλία ολοκληρωμένων προϊόντων, δεν είμαστε άλλωστε σε αξεσουαράδικο και δεν μπορεί παρά κάποιον υπόρρητο ρόλο να παίζει το σάουντρακ του ατελιέ, επιμελημένο στην αρχή με τραγούδια της PJ Harvey, έπειτα της Beth Gibbons, φτιαγμένο δηλαδή από ακριβολόγα, ανεπιτήδευτα κορίτσια που μιλάνε μόνο όταν έχουν κάτι να πουν.

Στην πρώιμη μορφή του, το label SuperLora ξεκίνησε στο μυαλό της Αριάδνης σαν ένα ονλάιν κατάστημα που θα εφοδίαζε τους επισκέπτες του μέσω του ομώνυμου cyber store. Τελικά, με τα όρια ανάμεσα σε εργαστήριο και κατάστημα να είναι δυσδιάκριτα, αποφασίστηκε να επικρατήσει η πρακτικότητα, ώστε να συστεγαστούν σε αυτό τον χώρο οι δουλειές της δημιουργού.

Έχοντας σπουδάσει φυσική και ακολουθώντας κατόπιν τη δεύτερη κλίση της, ολοκλήρωσε τα απαραίτητα courses μόδας και ντιζάιν στο Central Saint Martins, ενώ ταξιδεύει τακτικά για να παρακολουθήσει διεθνή σεμινάρια που άπτονται του επαγγέλματός της. Αν κάποιος εκφράσει απορία για τη διαμάχη ανάμεσα στον κόσμο των επιστημών και των εφαρμοσμένων τεχνών, θα λάβει πληρωμένη απάντηση: «Έχουν θεμελιώδεις ομοιότητες. Απαιτούν δημιουργικότητα, έμπνευση, διάθεση για πειραματισμό και σκληρή δουλειά. Η επιστήμη κυβερνά το μυαλό μου, η τέχνη κάνει την καρδιά μου να χτυπά!».

Το αποτέλεσμα της διττής ταυτότητας είναι η ταμπέλα SuperLora, η οποία γνέφει στις κλασικές μεθόδους παραγωγής κοσμημάτων, φροντίζοντας παράλληλα να διευρύνει την γκάμα των υλικών που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να φτιαχτεί κάτι πολύτιμο, δίνοντας μάλιστα έμφαση στο απλό ή το φαινομενικά ευτελές. Ύφασμα, τούλι, πλαστικό, γυαλί, φελλός, πετονιά, κλωστή, τενεκεδάκια αναψυκτικών, φέρτε στον νου οτιδήποτε μπορεί να γίνει αντικείμενο κατεργασίας στο χέρι και με τον περίπλοκο, υπομονετικό τρόπο της η Αριάδνη θα το μετατρέψει σε ξεχωριστό αξεσουάρ.

Η δουλειά της φέρει αρκετά στοιχεία από την κουλτούρα του upcycling, της επανάχρησης υλικών με τρόπο δημιουργικό, κάτι που τη φέρνει σε αρμονία με την πανευρωπαϊκά φθίνουσα οικονομία, που μπορεί να υποχρεώνει σε σφίξιμο της ζώνης αλλά σε καμία περίπτωση δεν καταπιέζει τον γυναικείο καλλωπισμό, τίποτα δε θα μπορούσε να πετύχει κάτι τέτοιο άλλωστε, άπαξ και κυκλοφόρησε το πρώτο φύλλο συκής.

Αισθητικός ισοσταθμιστής μιας σχεδιαστικής έκφρασης που ψάχνει τον βηματισμό της ανάμεσα στο ποπ και το κλασικό, το ιδιαίτερο και το προσιτό, τα SuperLora θα βρουν τον δρόμο τους προς όσους αντιμετωπίζουν το ντύσιμο σαν αυτοέκφραση και ατέρμονη εξερεύνηση μοναδικού στιλ.

superlora.com

Thelma Blankenship

Στα Τρίκαλα σφαζουνε... synths!

Electropop από τα Τρίκαλα, με μια υπενθύμιση: Ποτέ μην υποτιμάς τα όσα συμβαίνουν στην ελληνική περιφέρεια. Γιατί σε αντίθεση με τη δηθενιά και το εκ του ασφαλούς χιπστεριλίκι της μητρόπολης, εκεί θέλει πείσμα, τρέλα και ψυχή για να αποδεικνύεις κάθε μέρα ποιος είσαι.

Συνέντευξη **Θανάσης Βικόπουλος**
Φωτογραφία **Κώστας Παπαμάνος**

Τρίκαλα: Η παγωμένη υγρασία που ξερνά τους χειμώνες ο μελαγχολικός Ληθαίος ποταμός από τα σπλάχνα του τρυπά με λύσσα τα κορμιά. Χαράσσει αμείλικτα τις ψυχές. Τα καλοκαίρια καίει τα σωθικά, κολλά στο σώμα, ερωτοτροπεί με τον ιδρώτα. Παιδιά, αυτόν τον αγέρα ανέπνευσαν. Εφιάλτης, ενοχή, πηγή έμπνευσης, βατήρας προς το αύριο. Έφηβοι, αναμετρήθηκαν με τη μεγάλη σκιά του παλιού ρολογιού της πόλης. Κοίταξαν δεξιά, αριστερά, ανέβηκαν μια τελευταία φορά στον βατήρα. Στις πρώτες ταλαντώσεις συνειδητοποίησαν πως το αύριο στέκεται μόνο εκεί όπου ο ουρανός ανταμώνει τη θάλασσα.

Θεσσαλονίκη: Σπουδές ή απόδραση; Τους φαντάζομαι ακίνητους στην παραλία να κοιτούν το σημείο φυγής. Εκτός κι αν θέλουν να με προσγειώσουν με έναν καφέ στη Ναυαρίνου, στα ατελείωτα α-μπε-μπα-μπλομ για το ποιος θα τολμήσει να φλερτάρει την όμορφη σερβιτόρα.

Οι Νίκος Βάλλας, Γιώργος Γοργογέτας και Βασίλης Αποστολακούλης είναι οι Thelma Blankenship. Υπήρχε και τέταρτος στην παρέα, ο Γιώργος Λινάς. Τώρα πια με αγάπη οι υπόλοιποι τον αποκαλούν μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου. Στο βιογραφικό τους βρίσκω: πάντρεμα μελωδιών της ποπ με ηλεκτρονικούς ήχους και ρυθμούς. Κομμάτια με samples, λούπες, φωνητικά. Οι live εμφανίσεις τους έχουν πιο δυναμικό χαρακτήρα: κιθάρες, λάπτοπ, μπάσο, synths ενώνουν new wave αισθητική και χορευτικό ήχο.

Ρίχνω σκόνη φαντασίας: Στα τραγούδια τους η αίσθηση του ανοιχτού παράθυρου, ακόμη κι αν σε περάσουν μέσα από μελαγχολικά δωμάτια. Βάζουν τρικλοποδιές από τη μια συγχορδία στην άλλη και εκπλήσσουν, κυρίως όμως καταφέρνουν να βρίσκονται σε συνεχή διάλογο με εποχές και τόπους στους οποίους βρέθηκαν. Στο ενεργητικό τους έχουν ένα single και ένα EP, μέρος της τριπλής συλλογής «City Campers» (The Sound Of Everything) και συμμετοχές σε άλλες συλλογές (Radio Lunatica - «The Space Cadet Z1», Postwave.gr - «Audiobook 5», «Believe In Sound» - Sonik Magazine). Διακρίθηκαν στη δεκάδα του Coca Cola Soundwave Vol. 3 με το «Running On», κερδίζοντας παράλληλα τις εντυπώσεις με το live στη Θεσσαλονίκη, όπου γεννήθηκε το γκρουπ.

Ξεκινούν γράφοντας στίχους για γλυκόπικρες ιστορίες αγάπης και απλές μελωδίες πάνω σε διάφορα ηλεκτρονικά μοτίβα. Η ένταξη του Νίκου, παλιού φίλου του Γιώργου, φέρνει αλλαγές στον ήχο με την προσθήκη κιθάρας. Πρώτη εμφάνιση: «Σέρρες, χειμώνας του 2008, ένα μπαράκι και ο Monsieur Minimal. Ήταν λίγο αμήχανα, καθώς ήμασταν απλώς ένα ντουέτο, μικρόφωνο και πλήκτρα/laptop, αλλά ήταν ωραία βραδιά». Σπέρνω διχόνοια ανάμεσα σε Θεσσαλονίκη και Τρίκαλα για την πατρότητα του συγκροτήματος. Απαντούν με Tom Waits: «"But anywhere I'm gonna lay my head, boys, I will call my home". Η κιθαριστική ηλεκτρονική ποπ είναι παγκόσμια. Το ότι αλλάζουμε μέρη δεν επηρεάζει και πολύ κάτι, αντιθέτως μας γεμίζει με περισσότερες εικόνες». Ο Γιώργος δηλώνει πως όλα τα μέρη και οι άνθρωποι που συναντά στα ταξίδια του περνάνε στα κομμάτια, υπό το ελληνικό πρίσμα βέβαια. Σκάει τη βόμβα του, ωστόσο: «Αν και όλα τα "προκάλεσαν" Ελληνίδες, το αγαπημένο μου "Molletone" ήταν για μια Ιταλιδούλα».

Μπαίνω στη σελίδα του στο facebook, μήπως βρω φωτογραφία της. Πέφτω αλλού. Διαβάζω: «Ξεραΐλα του κάμπου, καύσωνας, τα ηχεία και ο καθρέφτης του αυτοκινήτου τρίζουν στα μπάσα. Welcome to Thessaly Valley». Πόση δόση από την πόλη τους κουβαλάνε τα τραγούδια τους; «Μάλλον καθόλου», απαντά. «Όλοι περάσαμε στη Θεσσαλονίκη την κρίσιμη δεκαετία που διαμόρφωσε το ποιοι είμαστε. Το παραπάνω το έγραψα γιατί άκουγα στο αυτοκίνητο το "Sky Valley" των Kyuss, που γράφτηκε στην αμερικάνικη έρημο, εξ ου και ο παραλληλισμός με τη θεσσαλική έρημο».

Καλύπτουν με πέπλο μυστηρίου το όνομα του συγκροτήματος, αλλά είμαι πολύ παλιός για να με ξεγελάσουν τρία τρικαλινά «γατάκια». Πετάω το όνομα στο τραπέζι. Όποιος κοκκινίσει θα είναι αυτός που την «πάτησε» πριν χρόνια. Η φάτσα του Γιώργου γίνεται σαν τη φανέλα της Liverpool, ο Νίκος χασκογελά, ο Βασίλης παριστάνει τον Βούδα πίσω από το λάπτοπ. «Πρωτοφτιάξαμε σελίδα στο MySpace ως Scarlett's. Τελικά, το γυναικείο όνομα δε θα το αποφεύγαμε. Πριν αρκετά καλοκαίρια, υπήρξαν δύο άγνωστες κοπέλες που τις ονομάσαμε Thelma και Louise (είχαν εκείνη τη μοιραία σχέση) και, όταν γνωριστήκαμε, τη μία συνεχίσαμε να την αποκαλούμε "Thelma". Εν καιρώ θα βγουν κάποια τραγούδια για εκείνες τις μέρες και θα λυθούν οριστικά οι απορίες. Η τύχη και των δύο αγνοείται. Μετά ήρθε ένα "σημάδι" από το διαδίκτυο: Μια Thelma Blankenship μας έστειλε spam email για Viagra. (Έχει χιούμορ η Thelma)».

Στο νου μου λόγια της πιο φανατικής τους γκρούπι: «...είναι αυτά τα βουνά που σε περιβάλλουν και νιώθεις ότι πνίγεσαι, ότι δε θα φύγεις ποτέ». Να δω τι τους ενοχλεί στα Τρίκαλα. Κοφτή η απάντηση: «Η μικρή κοινωνία, που σε πνίγει μερικές φορές, οι περιορισμένες επιλογές, η έλλειψη θάλασσας. Η νοοτροπία που πολλοί κουβαλάνε».

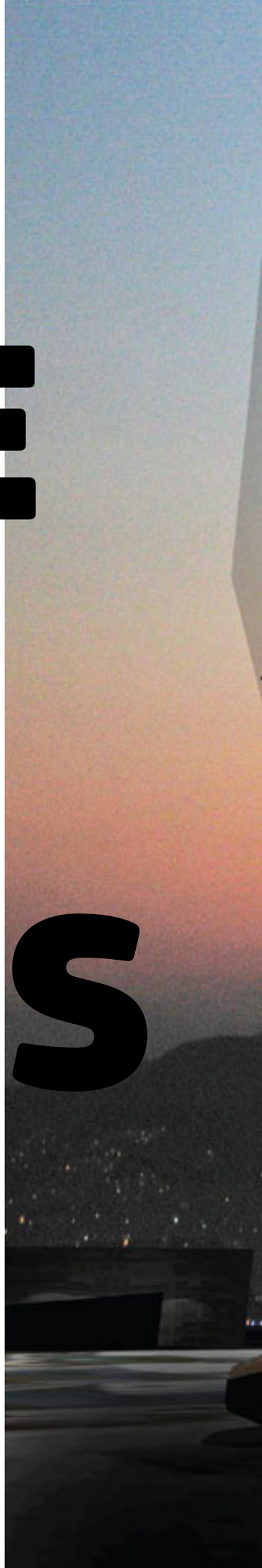
Στις ζέστες αράζουν με μπίρα και τοστ στον «Μύλο» του Ματσόπουλου, εδώ και χρόνια υπέροχο πολιτιστικό χώρο. Ας μάθω πού κάνουν πρόβες: «Τηρούμε τα στερεότυπα: Προβάρουμε σε υπόγειο, λίγο έξω από την πόλη, στο σπίτι των γονιών του Νίκου. Στα διαλείμματα, αν έχει καθαρή ατμόσφαιρα, χαζεύουμε τα Μετέωρα στο βάθος, δίπλα από εκεί που πέφτει ο ήλιος στα βουνά».

Οι αρχιτέκτονες Πάνος Δραγώνας και Άννα Σκιαδά επιμελούνται το ελληνικό περίπτερο-συμμετοχή στη 13η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής στη Βενετία. Μια πολυεπίπεδη αφήγηση της ιδιότυπης αθηναϊκής αστικότητας με τη χαρτογράφηση του νέου κοινού εδάφους μέσω της τυπολογίας της αθηναϊκής πολυκατοικίας και της κρίσης του δημόσιου χώρου.

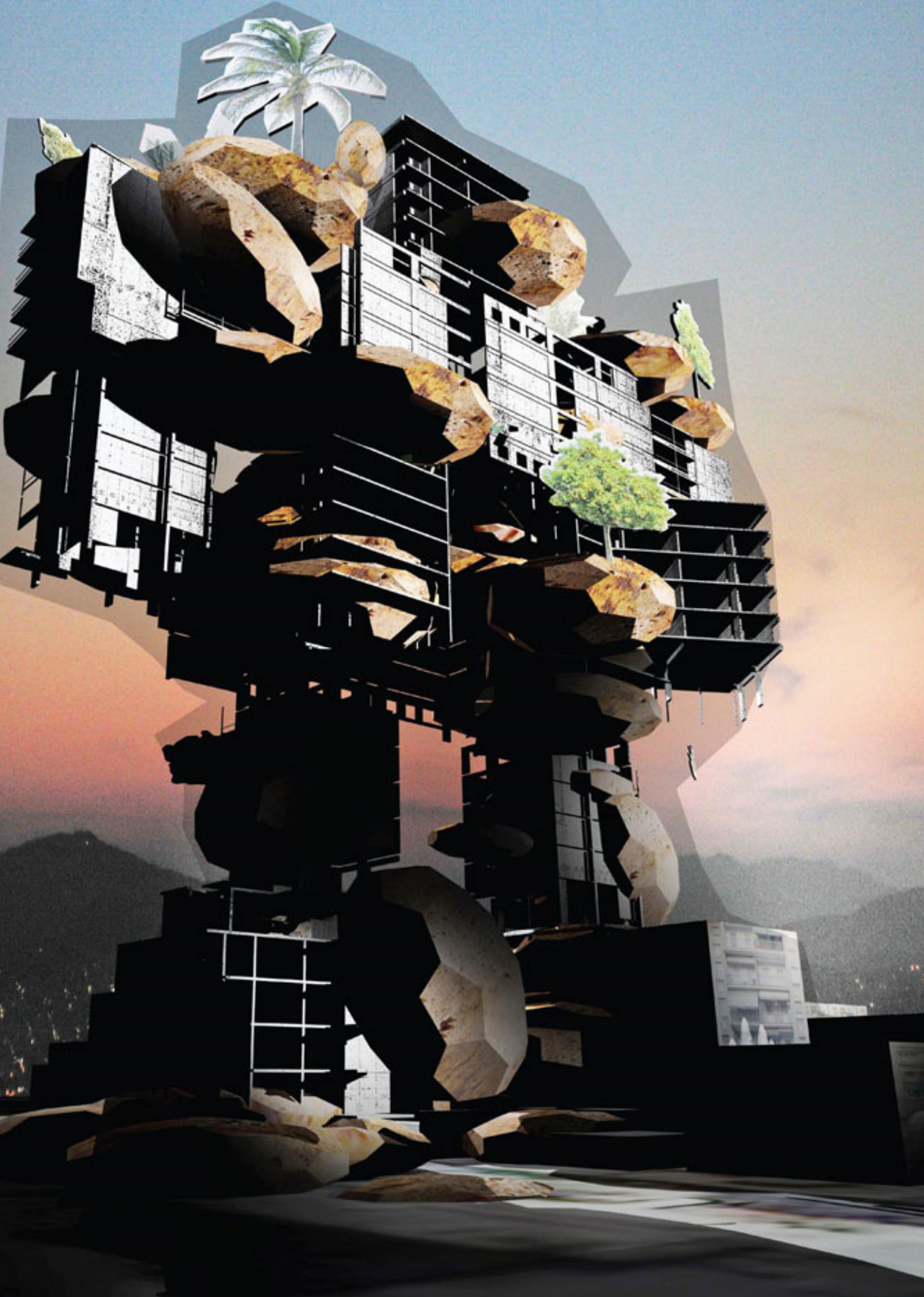
Συνέντευξη **Τζίνα Σωτηροπούλου**

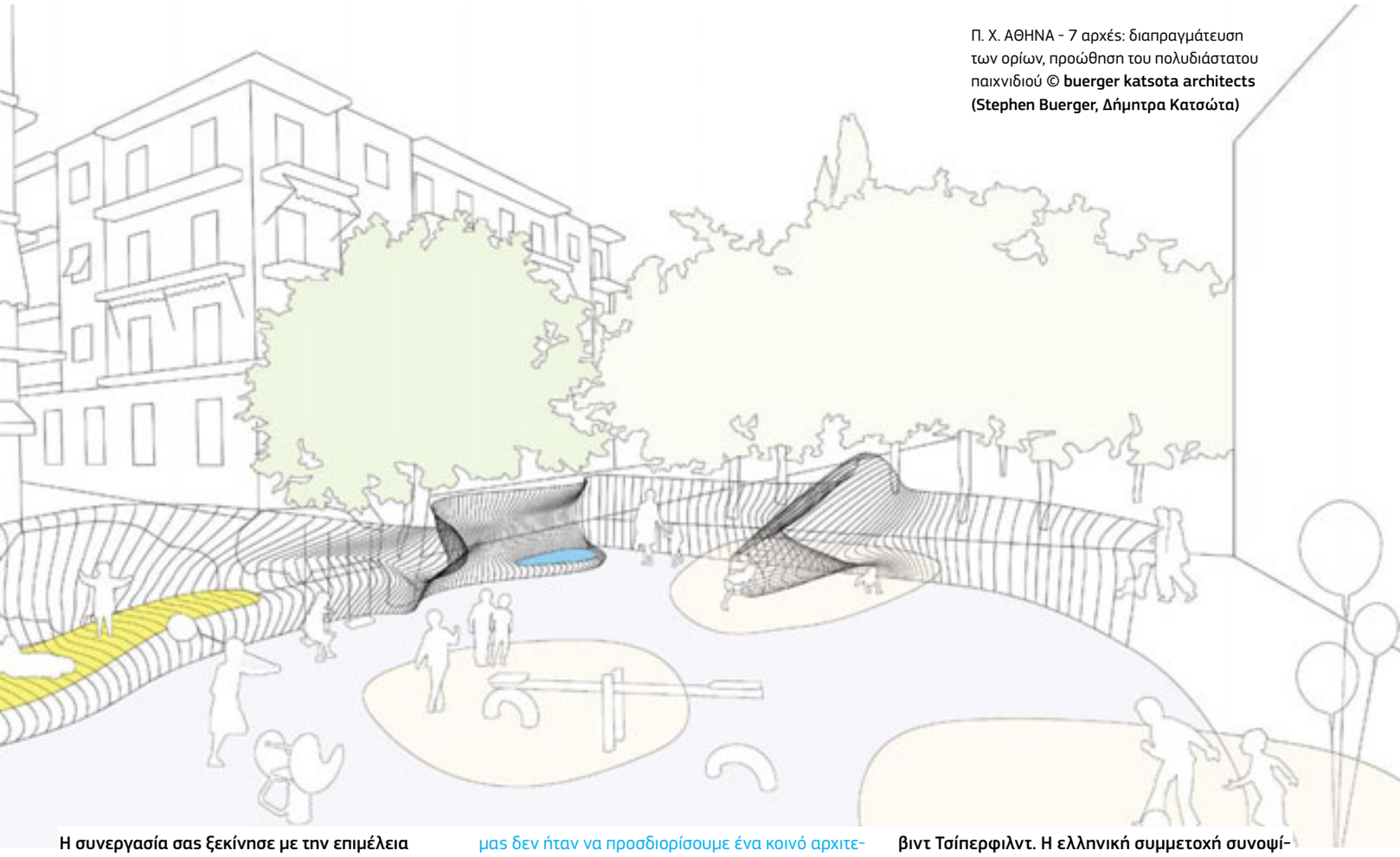
MADE IN ATHENS

Πάνος Δραγώνας & Άννα Σκιαδά

Troll Casino © **Ανδρέας Αγγελιδάκης, Σωτήρης Βασιλείου**

Π. Χ. ΑΘΗΝΑ - 7 αρχές: διαπραγμάτευση των ορίων, προώθηση του πολυδιάστατου παιχνιδιού © **buerger katsota architects (Stephen Buerger, Δήμητρα Κατσώτα)**

Η συνεργασία σας ξεκίνησε με την επιμέλεια της πρόσφατης έκθεσης «14F/21GR» στο Μουσείο Μπενάκη, που στόχο είχε την ανάδειξη της κοινής προβληματικής αλλά και των επιμέρους διαφορών στη σύγχρονη αρχιτεκτονική πρακτική μεταξύ 14 γάλλων και 21 ελλήνων αρχιτεκτόνων. Μια εξαιρετική ιδέα και μια πολύ καλά στημένη έκθεση με πλήθος αρχιτεκτονικών σχεδίων, μακετών, ψηφιακών προβολών και φωτογραφιών, η οποία όμως δεν κατάφερε να συνδιαλλαγεί με τέτοιο τρόπο που να επιτρέψει στο κοινό να αναλογιστεί τον «κοινό τόπο» μεταξύ της γαλλικής και της ελληνικής αρχιτεκτονικής κουλτούρας, αλλά εστίασε κυρίως στην ελληνική πραγματικότητα αναδεικνύοντας νέες αρχιτεκτονικές ομάδες και τρόπους σκέψης. Ποια είναι τα δικά σας συμπεράσματα από αυτή τη συνεύρεση Γάλλων και Ελλήνων; Πιστεύετε ότι υπάρχει κοινό αρχιτεκτονικό λεξιλόγιο μεταξύ των δύο χωρών;

Π.Δ. Η βασική ιδέα της έκθεσης «14F/21GR» αφορούσε στον διεθνή προσανατολισμό των νέων αρχιτεκτόνων στην Ελλάδα και τη Γαλλία. Στόχος μας δεν ήταν να προσδιορίσουμε ένα κοινό αρχιτεκτονικό λεξιλόγιο μεταξύ των δύο χωρών, αλλά να αναδείξουμε τις κοινές επιδράσεις που δέχονται οι δημιουργοί διαφορετικών χωρών από το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης. Μας ενδιέφεραν, λοιπόν, περισσότερο οι δημιουργοί από το ίδιο το έργο τους.

Α.Σ. Δεν είναι τυχαίο ότι οι περισσότεροι από τους αρχιτέκτονες που συμμετείχαν στο «14F/21GR» είχαν ένα μεγάλο εύρος διεθνών ακαδημαϊκών και επαγγελματικών εμπειριών, το οποίο δε θα συναντούσαμε σε καμία από τις δύο χώρες πριν από 20 χρόνια. Επίσης, η δυνατότητα αξιοποίησης των νέων ψηφιακών τεχνολογιών αποτελεί μια ακόμη κοινή αναφορά, καθώς επαυξάνει τις δυνατότητες σχεδιασμού και προσφέρει πρόσθετες δυνατότητες κοινωνικής δικτύωσης.

Φέτος θα είστε οι Εθνικοί Επίτροποι του Ελληνικού Περιπτέρου στη 13η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής που θα πραγματοποιηθεί από τις 29/8 ώς τις 29/11 στη Βενετία, με τον γενικό τίτλο «Common Ground» υπό τη διεύθυνση του αρχιτέκτονα Ντέιβιντ Τσίπερφιλντ. Η ελληνική συμμετοχή συνοψίζεται στον τίτλο «Made in Athens». Η έμπνευση, λοιπόν, έρχεται από την Αθήνα. Ποια είναι η ταυτότητα του σύγχρονου «αττικού αστικού τοπίου»;

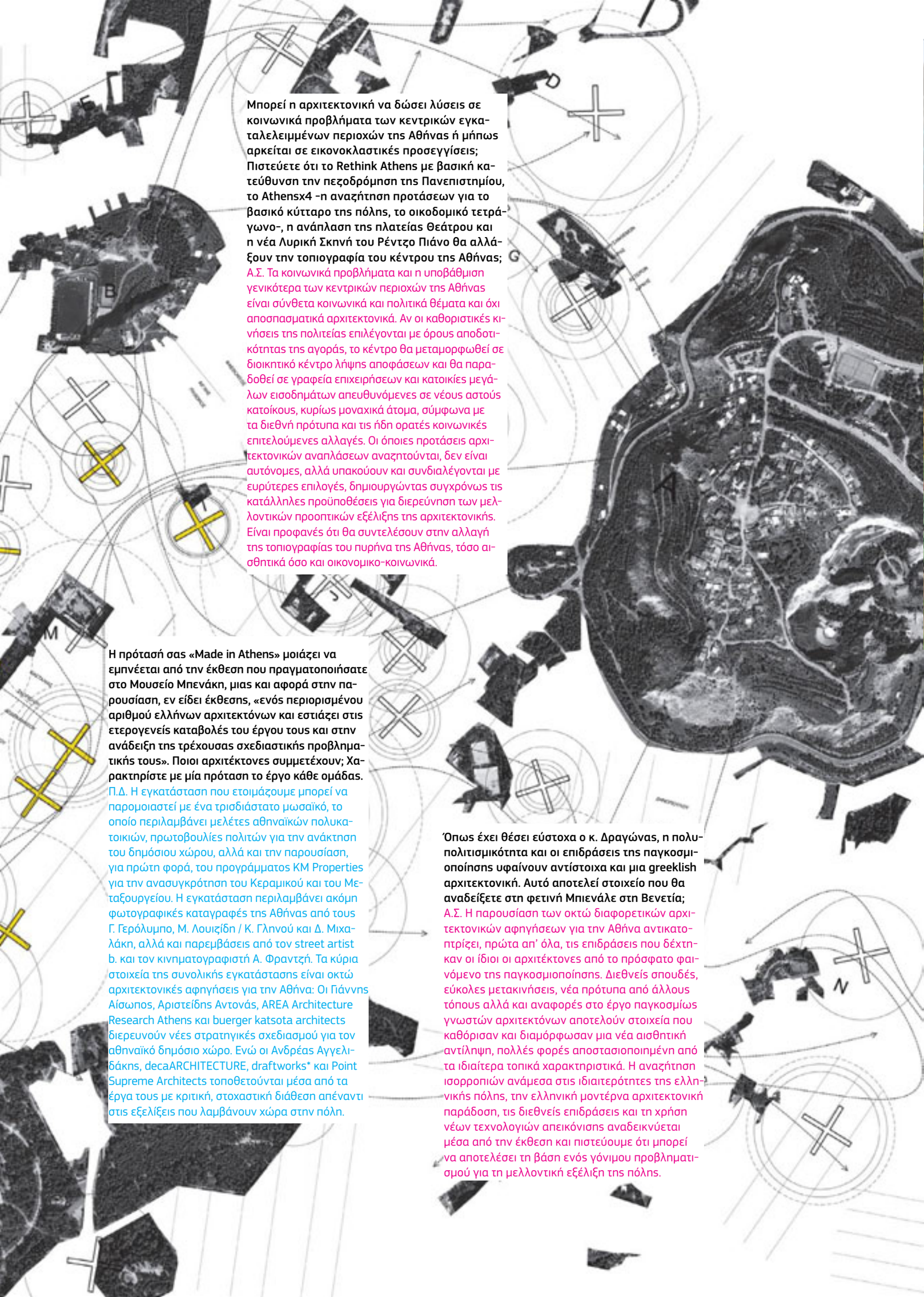
Π.Δ. Στην εγκατάσταση που ετοιμάζουμε για τη Βενετία δίνουμε έμφαση σε δύο χαρακτηριστικά του σύγχρονου αθηναϊκού περιβάλλοντος: Το πρώτο αφορά στην ταυτότητα της πόλης όπως διαμορφώθηκε στα χρόνια της μεταπολεμικής ανοικοδόμησης και εστιάζεται κυρίως στην τυπολογία της αθηναϊκής πολυκατοικίας. Το δεύτερο χαρακτηριστικό αφορά στην κρίση που διέρχεται ο αθηναϊκός δημόσιος χώρος σήμερα. Ουσιαστικά πρόκειται για δύο συμπληρωματικές παρουσιάσεις: μια ιστορική επισκόπηση της αθηναϊκής πολυκατοικίας, η οποία δίνει έμφαση στις σύγχρονες τάσεις σχεδιασμού, και μια πολιτική προσέγγιση του προβλήματος του αθηναϊκού δημόσιου χώρου, η οποία επικεντρώνεται στον κατακερματισμό και τη διεκδίκησή του. Οι δύο παραπάνω θεματικές συγκροτούν το υπόβαθρο για την παρουσίαση οκτώ αρχιτεκτονικών αφηγήσεων για την Αθήνα από ισάριθμους αρχιτέκτονες και ομάδες.

Athens Charting / ΑΘΗΝΑx4 © **AREA (Στυλιανή Δαούτη, Γιώργος Μητρούλιας, Μιχάλης Ραυτόπουλος)**

Προτάσεις για την Αθήνα: Η Αθήνα-νησί
© Point Supreme Architects (Μαριάννα Ρέντζου, Κωνσταντίνος Πανταζής)

Μπορεί η αρχιτεκτονική να δώσει λύσεις σε κοινωνικά προβλήματα των κεντρικών εγκαταλελειμμένων περιοχών της Αθήνας ή μήπως αρκείται σε εικονοκλαστικές προσεγγίσεις; Πιστεύετε ότι το Rethink Athens με βασική κατεύθυνση την πεζοδρόμηση της Πανεπιστημίου, το Athensx4 -η αναζήτηση προτάσεων για το βασικό κύτταρο της πόλης, το οικοδομικό τετράγωνο-, η ανάπλαση της πλατείας Θεάτρου και η νέα Λυρική Σκηνή του Ρέντζο Πιάνο θα αλλάξουν την τοπιογραφία του κέντρου της Αθήνας;

Α.Σ. Τα κοινωνικά προβλήματα και η υποβάθμιση γενικότερα των κεντρικών περιοχών της Αθήνας είναι σύνθετα κοινωνικά και πολιτικά θέματα και όχι αποσπασματικά αρχιτεκτονικά. Αν οι καθοριστικές κινήσεις της πολιτείας επιλέγονται με όρους αποδοτικότητας της αγοράς, το κέντρο θα μεταμορφωθεί σε διοικητικό κέντρο λήψης αποφάσεων και θα παραδοθεί σε γραφεία επιχειρήσεων και κατοικίες μεγάλων εισοδημάτων απευθυνόμενες σε νέους αστούς κατοίκους, κυρίως μοναχικά άτομα, σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα και τις ήδη ορατές κοινωνικές επιτελούμενες αλλαγές. Οι όποιες προτάσεις αρχιτεκτονικών αναπλάσεων αναζητούνται, δεν είναι αυτόνομες, αλλά υπακούουν και συνδιαλέγονται με ευρύτερες επιλογές, δημιουργώντας συγχρόνως τις κατάλληλες προϋποθέσεις για διερεύνηση των μελλοντικών προοπτικών εξέλιξης της αρχιτεκτονικής. Είναι προφανές ότι θα συντελέσουν στην αλλαγή της τοπιογραφίας του πυρήνα της Αθήνας, τόσο αισθητικά όσο και οικονομικο-κοινωνικά.

Η πρότασή σας «Made in Athens» μοιάζει να εμπνέεται από την έκθεση που πραγματοποιήσατε στο Μουσείο Μπενάκη, μιας και αφορά στην παρουσίαση, εν είδει έκθεσης, «ενός περιορισμένου αριθμού ελλήνων αρχιτεκτόνων και εστιάζει στις ετερογενείς καταβολές του έργου τους και στην ανάδειξη της τρέχουσας σχεδιαστικής προβληματικής τους». Ποιοι αρχιτέκτονες συμμετέχουν; Χαρακτηρίστε με μία πρόταση το έργο κάθε ομάδας.

Π.Δ. Η εγκατάσταση που ετοιμάζουμε μπορεί να παρομοιαστεί με ένα τρισδιάστατο μωσαϊκό, το οποίο περιλαμβάνει μελέτες αθηναϊκών πολυκατοικιών, πρωτοβουλίες πολιτών για την ανάκτηση του δημόσιου χώρου, αλλά και την παρουσίαση, για πρώτη φορά, του προγράμματος KM Properties για την ανασυγκρότηση του Κεραμικού και του Μεταξουργείου. Η εγκατάσταση περιλαμβάνει ακόμη φωτογραφικές καταγραφές της Αθήνας από τους Γ. Γερόλυμπο, Μ. Λουιζίδη / Κ. Γληνού και Δ. Μιχαλάκη, αλλά και παρεμβάσεις από τον street artist b. και τον κινηματογραφιστή Α. Φραντζή. Τα κύρια στοιχεία της συνολικής εγκατάστασης είναι οκτώ αρχιτεκτονικές αφηγήσεις για την Αθήνα: Οι Γιάννης Αίσωπος, Αριστείδης Αντονάς, AREA Architecture Research Athens και buerger katsota architects διερευνούν νέες στρατηγικές σχεδιασμού για τον αθηναϊκό δημόσιο χώρο. Ενώ οι Ανδρέας Αγγελιδάκης, decaARCHITECTURE, draftworks* και Point Supreme Architects τοποθετούνται μέσα από τα έργα τους με κριτική, στοχαστική διάθεση απέναντι στις εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα στην πόλη.

Όπως έχει θέσει εύστοχα ο κ. Δραγώνας, η πολυπολιτισμικότητα και οι επιδράσεις της παγκοσμιοποίησης υφαίνουν αντίστοιχα και μια greeklish αρχιτεκτονική. Αυτό αποτελεί στοιχείο που θα αναδείξετε στη φετινή Μπιενάλε στη Βενετία;

Α.Σ. Η παρουσίαση των οκτώ διαφορετικών αρχιτεκτονικών αφηγήσεων για την Αθήνα αντικατοπτρίζει, πρώτα απ' όλα, τις επιδράσεις που δέχτηκαν οι ίδιοι οι αρχιτέκτονες από το πρόσφατο φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης. Διεθνείς σπουδές, εύκολες μετακινήσεις, νέα πρότυπα από άλλους τόπους αλλά και αναφορές στο έργο παγκοσμίως γνωστών αρχιτεκτόνων αποτελούν στοιχεία που καθόρισαν και διαμόρφωσαν μια νέα αισθητική αντίληψη, πολλές φορές αποστασιοποιημένη από τα ιδιαίτερα τοπικά χαρακτηριστικά. Η αναζήτηση ισορροπιών ανάμεσα στις ιδιαιτερότητες της ελληνικής πόλης, την ελληνική μοντέρνα αρχιτεκτονική παράδοση, τις διεθνείς επιδράσεις και τη χρήση νέων τεχνολογιών απεικόνισης αναδεικνύεται μέσα από την έκθεση και πιστεύουμε ότι μπορεί να αποτελέσει τη βάση ενός γόνιμου προβληματισμού για τη μελλοντική εξέλιξη της πόλης.

Υπάρχει μια ενιαία ταυτότητα, κάποια κοινά στοιχεία στον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό που να μας επιτρέπουν να χρησιμοποιούμε τον όρο «σύγχρονη ελληνική αρχιτεκτονική»; Ποιο είναι το «κοινό έδαφος» των αρχιτεκτονικών ομάδων που εκπροσωπούν την Ελλάδα στη 13η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής; Π.Δ. Αν εξετάσουμε την πλούσια αρχιτεκτονική παραγωγή της περασμένης δεκαετίας στον ελληνικό χώρο, θα εντοπίσουμε έναν μεγάλο αριθμό έργων με κοινές μορφολογικές αναφορές. Η αρχιτεκτονική αυτή αφορά όμως, κατά κύριο λόγο, σε έργα ατομικής κατοικίας, που συνήθως βρίσκονται στα προάστια και απευθύνονται σε οικογένειες υψηλών εισοδημάτων. Στη συγκεκριμένη έκθεση προτιμήσαμε να στρέψουμε την προσοχή μας στις πιο πρόσφατες εξελίξεις. Θεωρούμε ότι η σύγχρονη Αθήνα αποτελεί το κατάλληλο μέρος ώστε να μιλήσει κανείς για την αρχιτεκτονική κατά τη διάρκεια της κρίσης αλλά και μετά από αυτή. Στην εγκατάσταση που σχεδιάζουμε, το «κοινό έδαφος» δεν είναι άλλο από την ίδια την Αθήνα των πολυκατοικιών και των κατακερματισμένων δημόσιων χώρων. Στόχος μας είναι να χαρτογραφήσουμε τις θετικές δυνάμεις που αναδύονται μέσα από την Αθήνα της κρίσης και να σκιαγραφήσουμε ένα καλύτερο μέλλον για την πόλη και την αρχιτεκτονική της.

αριστερά
Αθήνα, Βορειοδυτικό Πέρασμα: Το αθηναϊκό αρχιπέλαγος
© draftworks* (Χριστιάνα Ιωάννου, Χρίστος Παπαστεργίου)

δεξιά πάνω
Peripheral Centralities **© Γιάννης Αίσωπος**

δεξιά κάτω
Πληθυσμοί αποσπασμάτων / Πρόταση για την πλατεία Θεάτρου **© Αριστείδης Αντονάς**

Ένα διήγημα του Αύγουστου Κορτώ από τη συλλογή «Ο άνθρωπος που έτρωγε πολλά», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Καστανιώτη.

Είμαι ερωτευμένος με τα ράφια σου

Υπάρχουν άνθρωποι που οργάζουν όταν δουν ένα ξευγάρι παπούτσια στη βιτρίνα, νιώθοντας πως το δαμάλι που 'γινε Nappa, πριν παραδώσει το πνεύμα, είχε την εικόνα τους χαραγμένη στο μοσχαρίσιο του μυαλό. Άλλοι και άλλες σκληραίνουν και υγραίνονται με ρούχα –ασχέτως του αν θα τα φορέσουν ποτέ– ή με αυτοκίνητα των διακοσίων χιλιάδων ευρώ, που καίνε δύο εμιράτα βενζίνη το χιλιόμετρο, και για να βρεις να παρκάρεις, πρέπει να 'χεις βύσμα στο δήμο και να βάλεις να σου γκρεμίσουν μισό οικοδομικό τετράγωνο. Και φυσικά, να μην ξεχνάμε τους γκατζετάκηδες, που ξεροσταλιάζουν μπρος στην ψηφιακή ταμπλέτα όπως ο χαπάκιας μπρος στην ταμπλέτα του Στεντόν, άλλο που μπορεί να τη χρησιμοποιούν μόνο για να παίζουν «Angry Birds» ή για να βλέπουν τσόντες (που θέλει και προσοχή, διότι, αν πάνω στην κόρωσή σου τ' αμολήσεις στην οθόνη και βραχυκυκλώσει, άντε μετά να εξηγείς στο κομπιουτεράδικο πώς, εκεί που καθόσουν αμέριμνος στο μετρό, ένας επιδειξίας ήρθε και σου γονιμοποίησε τα θυμωμένα πουλιά).

Εγώ, ωστόσο, ως άνθρωπος αθεράπευτα κοιλιόδουλος και πρόθυμο θύμα κάθε πρωτόγνωρου εδώδιμου που δεν έχει διαβεί τον καταπιόνα μου, παθαίνω αυτόν ακριβώς τον ντουβρουτζά όταν βρίσκομαι σε μεγάλο σουπερμάρκετ: θολώνει το μάτι μου, μπανίζω τα τυριά και τ' αλλαντικά σαν καψωμένος κωλομπαράς, τα θέλω όλα, πασχίζω να εκλογικεύσω –Μα είναι υπερτιμημένα! Τριάμισι ευρώ τα γκουρμέ πατατάκια, μη χέσω;– κι αποτυγχάνω παταγωδώς, και τελικώς καταλήγω στο ταμείο με εκατόν ογδόντα σφύξεις, αφενός, διότι κοιτάζω τα καλούδια και φχεραίνω (που λένε και στην Κρήτη), κι αφετέρου, διότι δεν ξέρω αν θα μου φτάσει το κατοστάρικο ή αν η κάρτα είναι τιγκαρισμένη και πρέπει μετά να εγκαταλείψω τα μονάκριβα φαγώσιμα στα ράφια τους, που η ιδέα και μόνο μού προκαλεί σπαραγμό αντίστοιχο με των ηρωίδων στην «Εκλογή της Σόφι» και στο «Ποτέ χωρίς την κόρη μου».

Όμως, ας ξετυλίξουμε το μίτο αυτού του παθολογικού υπερκαταναλωτισμού, που ξεκινά, όπως όλες οι πετριές, απ' τα παιδικά χρόνια του γράφοντος...

Κατ' αρχάς, να πω ότι η Θεσσαλονίκη των αρχών του '80 έμοιαζε πολύ περισσότερο με την Ελλάδα του '50 απ' όσο με τη σημερινή. Η πολυκατοικία μας ήταν απ' τις πρώτες στη Θεμιστοκλή Σοφούλη, απ' το μπαλκόνι μας ατενίζαμε το Θερμαϊκό και τον Όλυμπο, και σ' ό,τι αφορά τα ψώνια, οι απλοί (και οι περίπλοκοι) άνθρωποι της συμπρωτεύουσας βολεύονταν με παραδοσιακά μπακάλικα, με τετράδιο για το βερεσέ και ξυγαριές παλαιού τύπου, με απόκλιση βάρους πέντ' έξι κιλών.

Στη γειτονιά μας είχαμε δύο μπακάληδες, ή μάλλον έναν μπακάλη κι ένα μεγαλομπακάλη, αλλά η μαμά μου προτιμούσε τον regular μπακάλη διότι ο άλλος σού χτυπούσε στην προπολεμική μηχανή προϊόντα που δεν είχες αγοράσει, σ' έκλεβε στο ζύγι και στα ρέστα, και γενικώς μόνο που δε σ' τον σφύριζε ο παλιάνθρωπος.

Τότε βεβαίως ήμουν κι εγώ μια σταλιά παιδάκι, μα από δαιμονική συγκυρία της τύχης, το πρώτο σουπερμάρκετ της Σαλονίκης άνοιξε ακριβώς την περίοδο της πρώτης βουβαλοποίησής μου, όταν πλέον ο πατέρας μου, βλέποντάς με ν' αλέθω και βότσαλο έτσι και μου το πασπάλιζες με ζάχαρη άχνη, έλεγε το κλασικό – μα στην περίπτωσή μου απόλυτα κυριολεκτικό: «Καλύτερα να σε ντύνω παρά να σε ταΐζω».

Το εν λόγω σουπερμάρκετ ήταν το «Πριζουνίκ Μαρινόπουλος», στο δρόμο για το αεροδρόμιο, κι ενώ σήμερα που το θυμάμαι μου φαίνεται ελάχιστα μεγαλύτερο απ' το καθιστικό μου, στα αθώα, λιμάρικα παιδικά μου μάτια φάνταζε Γη της Επαγγελίας, όπου οι γονείς μου με κάθιζαν στο καρότσι (με το ζόρι και με μεγάλη δυσκολία, γιατί ήδη χρειαζόμουν καρότσι σαν αυτές τις παλέτες του ΙΚΕΑ), διότι απ' την πολλή μου αναστάτωση είτε έτρεχα σαν το διάολο και χανόμουνα και δεν έβλεπα τη μαμά μου και τον μπαμπά μου κι άρχιζα να σκούζω είτε, ξαναμμένος απ' την πληθώρα φανταχτερών, παχυντικών εμπορευμάτων, τα άνοιγα και τα 'σκιζα επιτόπου, κρύβοντας το περιτύλιγμα πίσω πίσω στο ράφι, αν και βεβαίως όταν βλέπανε τα μούτρα μου πασαλειμμένα με μαρμελάδες και τα χέρια μου καφέ απ' τη Nutella ήταν αδύνατον να κρύψω το έγκλημά μου. Αυτό το κουσούρι μάλιστα έκανε δυο τρία χρόνια να μου περάσει, με το ταπεινωτικό αποτέλεσμα οι γονείς μου να δίνουν στην ταμία άδεια σακουλάκια από κρουασάν ή γαριδάκια, μισοφαγωμένες συσκευασίες με λουκάνικα Φραγκφούρτης ή La vache qui rit, ή δυο και τρία στραγγιγμένα μπουκάλια γάλα με κακάο, ενώ εγώ απ' το καρότσι μούγκριζα να μου δώσουν πίσω τα φαγιά μου, ότι δεν είχα τελειώσει ή ότι δεν ήθελα άλλα λουκάνικα, οπότε να πληρώσουν μόνο τα φαγωμένα. (Στην πιο hardcore απ' αυτές τις επιδρομές, με είχαν βρει να κοπανάω ένα κουτί με ζαχαρούχο γάλα στη γωνία του ραφιού, κλαίγοντας με αναφιλητά που δεν άνοιγε να το ρουφήξω.)

Τα χρόνια πέρασαν, οι «Μαρινόπουλοι», «Βερόπουλοι» και «Μασούτηδες» πλήθυναν, αλλά το μεγάλο πατατράκ συνέβη στα δεκατρία μου χρόνια, όταν, εκεί που βρίσκεται το σημερινό ΙΚΕΑ, άνοιξε το μεγαλύτερο μέχρι τότε σουπερμάρκετ στην ιστορία της Θεσσαλονίκης: το θρυλικό «Continent».

Το πώς δεν υπήρξαν θύματα τη μέρα των εγκαινίων είναι ένα θαύμα, διότι θυμάμαι όλη μα όλη την πατρίδα μου να ξεχύνεται με λύσσα άνευ προηγουμένου στους κατάμεστους από ξένες λιχουδιές διαδρόμους, με συνέπεια ότι στο τέλος περιμέναμε γύρω στις δύο ώρες στην ουρά για να πληρώσουμε. Ωστόσο, μέσα σ' αυτό το κλίμα μετασοσιαλιστικής υστερίας, ο μελλοντικός συγγραφέας περιπλανιόταν σε μια κατάσταση που συνδύαζε νιρβάνα, βαθύ κώμα και κρίση νυμφομανίας.

Ήθελα να τα πάρω όλα, όλα – τα γιαουρτάκια με μύρτιλο και τα κεφάλια καμαμπέρ, τα κασουλέ και τα πατέ, τους μηλίτες, τα μπριός, τις πηχτές και τα εκατό είδη σοκολάτας, με περιεκτικότητα σε κακάο μέχρι 110%, που σε πιάνει το τσιρλιό που πάθαιναν οι κακαομανείς στις αποικίες και πας αδιάβαστος από τσικουλάτα και δεν ξέρουν τι να πουν

στον επικήδειο. Ευτυχώς, είχα ξεπεράσει τη φάση του «άρπαξ' το και φά' το», ωστόσο αυτό δε με εμπόδιζε να σπρώχνω δικό μου καρότσι (το οποίο είχα αποσπάσει με νάζια κι απειλές – «Τόσα αριστεία έχω πάρει για να καμαρώνετε!» «Ναι, αλλά ποτέ δε μου κάνατε το αδερφάκι που τόσο λαχταρούσα!») και οι δόλιοι γονείς είχαν υποκύψει, εν μέρει διότι και οι ίδιοι ήταν άνθρωποι απερίγραπτα σπάταλοι – για παράδειγμα, ένα κουσούρι που μου έχουν κληροδοτήσει είναι ότι με στέλνεις στο σουπερμάρκετ για ένα εβαπορέ, και γυρνάω με τρεις σακούλες πράματα. Το ζουμί της υπόθεσης είναι ότι την πρώτη εκείνη μέρα στο «Continent» είχαμε εξοκείλει σε τέτοιο σημείο, που, όταν γυρίσαμε σπίτι, τα αγαθά του Αβραάμ, του Ισαάκ, του Ιακώβ και των δώδεκα φυλών του Ισραήλ δε χωρούσαν μήτε στο ψυγείο μήτε στα ντουλάπια, οπότε –τι χαρά!– πέσαμε κι αρχίσαμε να τρώμε με δέκα μασέλες, θαρρείς και είχαμε μόλις γυρίσει απ' την έρημο παρέα με τον Αϊ-Αντώνη.

Και με τα χρόνια ο πλουραλισμός ξέφυγε από κάθε έλεγχο, όπως και τα κιλά μου. Όπως όταν άνοιξε το «Makro», οπότε πλέον ξεκοιλιαζόμασταν στη χονδρική, με κούτες πουράκια Caprice, ντάνες digestive με σοκολάτα και κάτι γκουμούτσες καπνιστή μπριζόλα που, έτσι και τις έβλεπε κάπρος, τις περνούσε για γουρούνες ολόκληρες και τις κουτούπωνε. Το όργιο του «Makro» έληξε όταν, λίγο καιρό μετά τις Πανελλαδικές, ζυγιστήκαμε οικογενειακώς και διαπιστώσαμε πως είχαμε συνολικό βάρος μικρού αυτοκινήτου ή μεγάλου βίσωνα.

Όχι ότι η δίαιτα κρατούσε πάνω από μια δυο βδομάδες – διότι στο μεταξύ είχε ανοίξει και το «Carrefour», που, σαν να μην έφταναν οι καύλες οι εισαγόμενες, είχε και τα έτοιμα φαγιά. Να μας εξορκίζει η συχωρεμένη η μάνα μου πριν φύγουμε: «Τζιγέρια μου, μόνο πορτοκάλια και γάλατα θέλουμε, ναι; Μόνο πορτοκάλια και γάλατα!» και είκοσι λεπτά μετά να 'μαστε στημένοι με τον μπαμπά μου και να κάνουμε τάχα ότι το συζητάμε:

«Να παίρναμε κι ένα τέταρτο παέγια;»

«Τι να σου κάνει το ένα τέταρτο; Με τα τσόφλια απ' τα μύδια και τις γαρίδες, ποιος παπάς, ποιος κουμπάρος».

«Μισό κιλό, τότε».

«Δεν το κάνουμε ένα; Τρώμε και το βράδυ, θα είναι ωραία κρύα κρύα απ' το ψυγείο».

«Ναι, αλλά η μαμά έχει βγάλει κιμά να ξεπαγώνει».

«Τότε να πάρουμε μισό κιλό παέγια και μισό κιλό μελιτζάνες ιμάμ – εσύ γκρινιάζεις συνεχώς ότι δεν τρώμε λαχανικά».

«Είναι τώρα λαχανικό το ιμάμ μπαϊλντί;»

«Και βέβαια είναι – κοίτα ντομάτα και σκόρδο που 'χει. Χώρια το ελαιόλαδο, που είναι ό,τι καλύτερο για τον οργανισμό. Μεσογειακή διατροφή, μπαμπά».

Και ύστερα ήρθαν όχι οι μέλισσες αλλά ο «Βασιλόπουλος», κι άνοιξε το πρώτο του κατάστημα είκοσι μέτρα απ' το πατρικό μου (επειδή είσαι παρανοϊκή καταβόθρα, δε σημαίνει ότι δε σε κυνηγάνε για να σε παχύνουν). Κι εγώ πρωτογνώρισα κι ερωτεύτηκα σφόδρα τα κολασμένα προϊόντα Betty Crocker, με αποτέλεσμα κάθε πρωί μαζί με τον καφέ μου να καθαρίζω και μια στοίβα pancakes λουσμένη σε αυθεντικό καναδέζικο σιρόπι σφενδάμου, λίπη που κατέληγαν, όπως μπορείτε να φανταστείτε, απευθείας στις αλλοτινές μου πατσές.

Έκτοτε πέρασαν χρόνια, γίναμε Ευρωπαίοι (και καλά!) και ζήσαμε την εποχή αγελάδων που ήταν τόσο παχιές, που τις στέλναμε να βάλουν δακτύλιο. Εγώ μετανάστευσα στην Αθήνα μ' ένα κοφίνι ζωντανές κότες κι ένα μπογαλάκι με προικιά και τραχανά ξινό, κι ανακάλυψα, εξόν από «Βασιλόπουλους» στους οποίους πήγαινα μόνο χαπακωμένος (για να μην κλατάρω απ' την ταραχή), τι εστί ντελικατέσεν, οπότε και περνούσα ώρες ατέλειωτες σαν το βουβαλάκι με τα σπίρτα, να ξερογλείφομαι έξω απ' τη βιτρίνα του «Maison du fromage» ή στους διαδρόμους του άλλου «Βασιλόπουλου», στη Σταδίου, που εκτός από γάλα πουλιού έχει και του βοδιού το μάτι, θρηνώντας την ανέχεια που με ανάγκαζε να τη βγάζω με μπάρμπεκιου σος της σειράς αντί για ειδική συνταγή του Τέξας, με εσάνς αγριοκαρυδιάς, μελιού, καπνιστού ουίσκι και χνουδιού από αφαλό πρωταθλητή του ροντέο.

Και φυσικά, ταξίδεψα σ' άλλη γη, σ' άλλα μέρη, όπου πουλάνε γκουρμεδιές και δε σου βάζουνε χέρι – στα αχανή «Tesco» και «Sainsbury's» της γηραιάς Αλβιώνος και στον όροφο με τα τρόφιμα των «Galeries Lafayette». Κι έφαγα πατέ ελαφιού και πέστο μανιταριού, τάρτες με ραβέντι και φρεσκοψημένα μπενιέ από παρισινές μπουλανζερί, κι ωστόσο ο ουρανίσκος μου ποτέ δε χόρτασε τη σαγήνη και την περιπέτεια του αδοκίμαστου. Ακόμα και τώρα, κάθε φορά που διαβαίνω το κατώφλι του «Θανόπουλου» ή του «ΑΒ» στο Φάρο, με πιάνει η ταχυπαλμία της προσμονής, σαν τον ερωτευμένο που καρτερεί το ταίρι του σ' ένα σκιερό παρκάκι, μόνο που αυτός το ταίρι το γαμεί (αν είναι τυχερός) κι εγώ το χλαπακιάζω.

Και δεν υπάρχει τέλος στις ηδονές, στην επινοητικότητα όσων θησαυρίζουν από τζάνκι των σουπερμάρκετ σαν και του λόγου μου. Και να είστε βέβαιοι πως, έτσι και τρακάρουμε κάπου, και στο ράφι υπάρχει μόνο ένα φαγώσιμο που και οι δυο αναζητάμε, δεν πρόκειται να σεβαστώ ούτε ηλικία, ούτε προχωρημένη εγκυμοσύνη, ούτε το δάκρυ του σύγχρονου Ερυσίχθονα που βλέπει το κουτί με το γλάσο βανίλιας να ξεγλιστρά μέσα από τα χέρια του.

Γιατί στον πόλεμο και στο σουπερμάρκετ, όλα επιτρέπονται...

ΥΓ. Αύγουστε Κορτώ, σε ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση. Αναγνώστες, μη διστάσετε να προμηθευτείτε το βιβλίο «Ο άνθρωπος που έτρωγε πολλά» και να το τσακίσετε σε ξαπλώστρες, παραλίες, φέρι μποτ ή κλιματιζόμενα αστικά δωμάτια. Καραλέει! Όσο για τη φωτογραφία: την τράβηξε ο **Δημήτρης Καραθάνος** στο ζαχαροπλαστείο «Κωνσταντινίδης», ενώπιον τούρτας μιλφέιγ τρομερής.

Mediterranean College

Δύναμη γνώσης και πολιτισμού

Κατέχοντας κορυφαία θέση στα εκπαιδευτικά δρώμενα της χώρας, το Mediterranean College δίνει ραντεβού τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά στις νέες εγκαταστάσεις του ιστορικού κτηρίου «Βιέννη».

Κόντρα στις συνθήκες της εποχής, ο φορέας-φάρος εκπαίδευσης και πολιτισμού Mediterranean College ακολουθεί τον δρόμο της συνεχούς προόδου και ανάπτυξης. Μεταφέροντας τη βρετανική εκπαίδευση από το 1977 στην Ελλάδα και προσφέροντας στους νέους τη δυνατότητα να αποκτήσουν πανεπιστημιακό τίτλο σπουδών από το Κρατικό Βρετανικό Πανεπιστήμιο University of Derby, το Mediterranean College μέσα από άριστα οργανωμένες δομές προσφέρει μια ουσιαστική ευκαιρία στους νέους για πρόσβαση στην αγορά εργασίας. Σύνδεση της γνώσης με την απασχόληση, δημιουργία θετικών επαγγελματικών προοπτικών για τους αποφοίτους, ακαδημαϊκή υπεροχή και σεβασμός στην εκπαιδευτική διαδικασία.

Η παρουσία του σε ένα από τα πιο επιβλητικά και όμορφα κτήρια της Θεσσαλονίκης, αυτό του ιστορικού ξενοδοχείου «Βιέννη» στην οδό Εγνατίας 2-4, θέτει νέα δεδομένα, δημιουργώντας έναν νέο χώρο πολιτισμού και εκπαίδευσης. Στις νέες εγκαταστάσεις του Mediterranean College θα στεγαστούν από τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά οι φιλοδοξίες και τα όνειρα κάθε νέας και κάθε νέου που σχεδιάζει το μέλλον του. Ανακαινίζοντας το κτήριο «Βιέννη» και αναδεικνύοντας την αίγλη και τη μεγαλοπρέπειά του, το Mediterranean College εμπλούτισε τις υποδομές του με τον απαραίτητο κορυφαίο τεχνολογικό εξοπλισμό για να υποστηρίξει με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο την εκπαιδευτική διαδικασία.

Από τον φετινό Σεπτέμβριο οι σπουδαστές έχουν την ευκαιρία να εξειδικευτούν σε ένα ευρύ φάσμα θεματικών σπουδών, όπως Counseling & Psychology, Computing, Business, Early Childhood Studies, Engineering και Journalism αλλά και σε πολλά άλλα ευρωπαϊκά εκπαιδευτικά προγράμματα. Μεγάλες εκπαιδευτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, όπως συνέδρια, ημερίδες, διαλέξεις, με στόχο τη συνεχή κατάρτιση και επιμόρφωση επιστημόνων της ελληνικής και ευρωπαϊκής αγοράς θα φιλοξενούνται στις νέες εγκαταστάσεις του Mediterranean College προάγοντας τη συμμετοχή στη γνώση αλλά και τις νέες δυναμικές εκπαιδευτικές δράσεις. Αποκτώντας έναν νέο χώρο με ξεχωριστή δυναμική, το Mediterranean College αναδεικνύεται σε Διαβαλκανικό Κέντρο Εκπαίδευσης και Πολιτισμού.

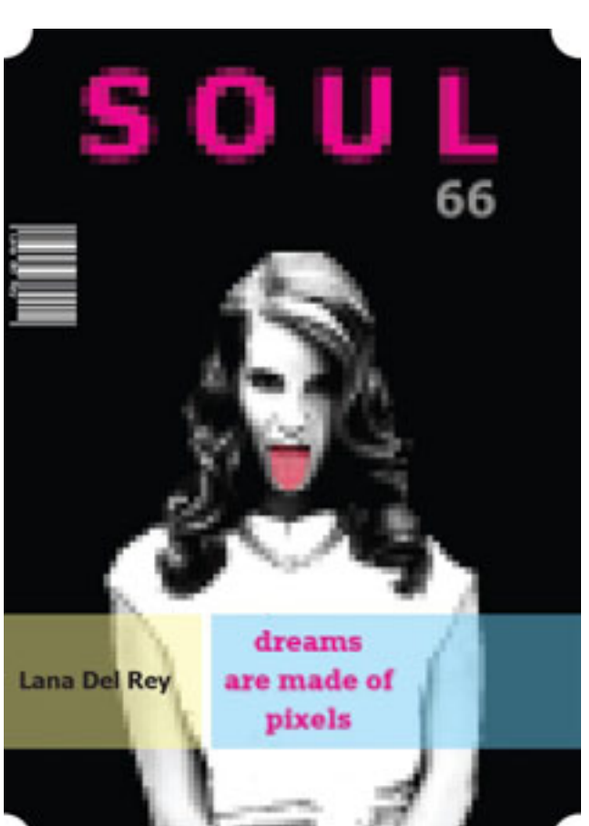
Mediterranean College
Θεσσαλονίκη: Εγνατία 2-4, Τ: 2310 547 708, Βαλαωρίτου 9, Τ: 2310 287 779
Αθήνα: Πατησίων 107 & Πελλήνης 8, Τ: 210 8899 600
www.medcollege.edu.gr
www.facebook.com/mediterraneancollege
twitter.com/#!/medcollege1

Make SOUL, not art!

Volume 6

Επιμέλεια πρότζεκτ **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Τρεις αναγνώστες και καλλιτέχνες εμπνέονται από παλαιότερα εξώφυλλα του περιοδικού που ξεφυλλίζεις και φτιάχνουν έργα με ψυχή, αποδεικνύοντας πως αυτό που κρέμεται κάθε μήνα στα περίπτερα δεν είναι ένα απλό έντυπο, αλλά ίσως και κάτι παραπάνω.

Σπύρος Γραμμένος

«Lana Del Rey: dreams are made of pixels»

Ο Σπύρος Γραμμένος είναι αυτοδίδακτος γραφίστας. (//d:fold// graphic design)

Δημήτρης Ευαγγέλου

«Pencil Art»

Ο Δημήτρης Ευαγγέλου γεννήθηκε στη Λάρισα το 1977. Από το 1993 έως το 1996 παρακολούθησε εντατικά μαθήματα ελεύθερου και γραμμικού σχεδίου δίπλα στον ζωγράφο Μιχάλη Βαμβακάρη στον Βόλο. Σπούδασε γραφιστική και DTP στην Αθήνα και αμέσως μετά συνέχισε με Graphic Design [BA (HONS)] στο Staffordshire University στην Αγγλία. Τα επόμενα χρόνια εργάστηκε σε μεγάλες αθηναϊκές εταιρίες ως graphic designer. Σήμερα ζει στη Λάρισα και έχει το δικό του δημιουργικό γραφείο (Design/Good studio), προσφέροντας σύγχρονες σχεδιαστικές τάσεις. Η δουλειά του έχει παρουσιαστεί αρκετές φορές σε τοπικά μέσα, καθώς και σε δημιουργικά blogs του εξωτερικού. Πρόσφατα κατέκτησε τη 10η θέση στον παγκόσμιο διαγωνισμό αφίσας ρέγγε. Δείγματα εργασιών του: www.be.net/dimitrisevagelou, www.designgood.gr.

Δανάη Καραμουσλή

«Σκεπτικό: Γενικότερα έπαιξα με την επεξεργασία της εικόνας του εξωφύλλου, διότι παρατηρούμε όλη την ώρα στην καθημερινότητά μας ότι παντού υπάρχει αυτό, δηλαδή η επεξεργασία. Θεωρώντας το social networking αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς μας, βλέπουμε παντού μια λαγνεία προς την πιο "καλλιτεχνική" πλευρά της φωτογραφίας, είτε αυτή είναι μια προσωπική μας στιγμή είτε είναι κάτι που μας άρεσε και το τραβήξαμε και, επειδή αυτό ακριβώς είναι πλέον κατά μεγάλο ποσοστό αποδεκτό, αποφάσισα και έβαλα το sticker "approved"».

Η Δανάη Καραμουσλή είναι 23 ετών, ζει στην Αθήνα και της αρέσει το snowboard. Σπούδασε Information Management στα ΤΕΙ Καβάλας και αυτή την περίοδο προετοιμάζει ένα project για online rug shop. Την ελκύουν η μουσική, η φωτογραφία, η μόδα και το styling.

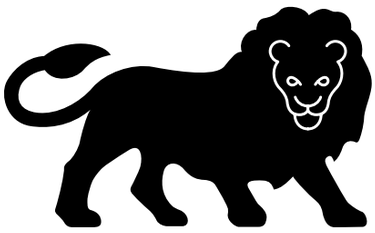
Make SOUL, not art

Coming Soon

Νέοι καλλιτέχνες, συνεχίστε να πειράζετε τα εξώφυλλά μας! Αλλάξτε τους τα φώτα, φτιάξτε τα κολάζ, δείτε τα dada, κάντε με αυτά τέχνη και απογειώστε τα! Και μετά, στείλτε τα στο **info@soulmag.gr,** γιατί μια μεγάλη έκθεση είναι ήδη στα σκαριά αφιερωμένη στη SOULart, από όπου κι αν προέρχεται.

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

www.facebook.com/george.bakas

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)

Ωραίο το μυστήριο του γάμου, όσο μυστήριο και αν το βρίσκει κανείς να παντρεύονται δύο άνθρωποι που θα χωρίσουν σε λίγους μήνες, αλλά εσύ τι φταις; Περίμενες το καλοκαίρι να ξεσκάσεις από τη μιζέρια της πόλης και άρχισε η βροχή των προσκλητηρίων. Ετοιμάσου να «ξηλωθείς» (οδοιπορικά, δώρα, κεράσματα), να ταλαιπωρηθείς τρέχοντας στην επαρχία και να εξαντληθείς από το overdose του κλαρίνου, του χορού και της βουής ενός αλαλάζοντος μικροαστικού κοπαδιού που χορεύει μέχρι να του πέσει ο κώλος.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Εντυπωσιασμένη η Google από τα αιτήματα δυτικών κυβερνήσεων για λογοκρισία δήθεν ακατάλληλου υλικού που έχει ανέβει στο διαδίκτυο. Η εκφασιστοποίηση των δυτικών κοινωνιών στο πλαίσιο μιας γενικής οικονομικής κατάρρευσης είναι μια σχεδόν αναπόφευκτη εξέλιξη και έχεις ήδη αρχίσει να τρέμεις στην ιδέα πως οι αναρτήσεις σου στο facebook θα βοηθήσουν τους πράκτορες μιας επερχόμενης χούντας να συνθέσουν το πολιτικό σου προφίλ και να σου το τρίψουν στα μούτρα, όταν θα σε βασανίζουν στα υπόγεια της ΕΥΠ.

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Πενήντα άνθρωποι πνίγηκαν στην Ελλάδα μόνο μέσα στον Ιούνιο και όλως παραδόξως δεν ήταν από χρέη. Οι ειδικοί σε θέματα αλκοολισμού κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου και προειδοποιούν άπαντες, επιρρεπείς στην ηλιθιότητα και σε πάσης φύσεως καγκουρήματα: «Όχι μοχίτο και μαργαρίτες σε θάλασσες και ακτές». Η συνήθεια «πίνω τον άμπακο στο beach bar και πάω να κάνω μια μικρή βουτιά στον άλλον κόσμο» πρέπει να σταματήσει. Είπαμε, διαθέτεις νιάτα και τρέλα, όχι λέπια και πτερύγια.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Με την είσοδο του Άρη στον Πλούτωνα, η ΚΟ (Knock Out) του ΠΑΣΟΚ αποφασίζει να δώσει έναν αέρα φρεσκάδας στο κώμα (από το knock out) και εσύ στη σχέση σου. Οι χημικές αλλαγές στον εγκέφαλο και η αυξημένη έκλυση ορμονών λόγω καλοκαιριού γνωρίζεις πολύ καλά πως συνθέτουν το καταλληλότερο κλίμα για να ξυπνήσεις με δύο όμορφα κέρατα στο κεφάλι, γι' αυτό πάρε τα ανάλογα μέτρα. Προσπάθησε να καταστείλεις την εργασιακή σου γκρίνια, το παραλήρημα μιζέριας και ζήσε σαν να μην υπάρχει αύριο, που ούτως η άλλως δεν υπάρχει.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
Η πληροφορία ότι οι άνθρωποι που πυρπόλησαν τα γραφεία της Microsoft ήταν απογοητευμένοι πελάτες κρίνεται ανακριβής, οπότε σταμάτα να επιχαίρεις τέτοιες πράξεις κάθε φορά που σου κρασάρει το P/C λόγω υψηλής θερμοκρασίας. Ο Αύγουστος σε καλεί να εγκαταλείψεις την εικονική ζωή του facebook και του γουέμπ σέρφινγκ και να βγεις στους δρόμους (αφού δεν παίζουν λεφτά για παραλία) να κυνηγήσεις τις μικρές χαρές της ζωής. Γιατί όχι και ένα φραγκάτο κελεπούρι που θα σου εξασφαλίσει ένα πλουσιοπάροχο μέλλον, χωρίς να χύσεις σταγόνα ιδρώτα.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Η επαγγελματική ανασφάλεια και η αβεβαιότητα για το μέλλον σου στερεί κάθε διάθεση να απολαύσεις το καλοκαίρι που περίμενες τόσο καιρό. Πίεση, φωνές, ξεχούμισμα εγκεφάλου, ψαλίδισμα άδειας, μείωση μισθού, απειλές και εκβιασμοί περί απόλυσης. Ο φυσικός Βέρνερ Χάιζενμπεργκ τα έλεγε από το 1927: «Σύμφωνα με την αρχή της αβεβαιότητας, είναι αδύνατο να μετρηθεί ταυτόχρονα και με ακρίβεια η ορμή ενός σωματίου». Παράδειγμα: Πώς να μετρήσεις την ορμή των ελληνικών σωματείων, όταν εισβάλλουν στο Υπουργείο Εργασίας και τα κάνουν όλα π&@$;

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Έχεις παρατηρήσει ότι οι άνθρωποι γύρω σου γίνονται όλο και πιο πλίθιοι; Δεν ξέρω αν φταίει η οικονομική κρίση, η έλλειψη παιδείας, τα media, κάποια επιδημία, αν μας ψεκάζουν τίποτα ύποπτα αεροπλάνα ή αν μπήκαμε σε καμία σκουληκότρυπα λόγω καμπύλωσης του χωροχρόνου και επιστρέψαμε στην εποχή του Homo Neanderthal. Φρόντισε να την κάνεις γρήγορα από αυτή τη ζούγκλα πριν αρχίσουμε να συστηνόμαστε στα μπαρ «me Tarzan, you Jane». Έρχομαι μαζί σου.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Αν πραγματοποιούσες την επιθυμία σου κάθε φορά που μας ζαλίζεις πως θες να κάνεις ένα τατουάζ, θα είχες γίνει ήδη εξώφυλλο στο «Inked» και θα σε καλούσαν για επίδειξη όλα τα tattoo events της Ευρώπης. «Δεν ξέρω σε ποιο σημείο», «Φοβάμαι μην το μετανιώσω», «Δεν μπορώ να αποφασίσω για το σχέδιο». Αν πιστεύεις ότι θα κουβαλάς το τατουάζ για 2-3 χιλιετίες, το κατανοώ. Επειδή όμως δεν έχεις συνειδητοποιήσει ακόμα ότι είσαι μια κλανιά στον χρόνο, μια τρίχα από τα @@@ του σύμπαντος, ότι πριν προλάβεις να πεις «la vita e bella» θα κοιτάς τα ραδίκια ανάποδα, κάνε μας τη χάρη και χτύπα το.

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Στην ιταλική ταινία «Κυρίες και κύριοι, καλησπέρα σας» (1976), συνταξιούχος που μένει σε υπόγειο έχει ζωγραφισμένα τα έπιπλα στον τοίχο για να μην του πιάνουν χώρο. Η οικονομική αδυναμία να αντεπεξέλθεις στην αποπληρωμή των ενοικίων τον τελευταίο καιρό πρόκειται να σε οδηγήσει σύντομα σε μια ανάλογη κατάσταση. Σε ένα σπίτι όπου τα πάντα θα είναι ζωγραφισμένα, σε μια ζωή όπου τα πάντα θα είναι προδιαγεγραμμένα, σε μια κοινωνία όπου τα πάντα θα είναι ρημαγμένα, όμως τα χοτ ντογκ θα παραμένουν φθηνά.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Στο βιβλίο του Τρούμαν Καπότε «Μουσική για Χαμαιλέοντες» η κυρία Κέλι δεν μπορεί να αποχωριστεί τα πεθαμένα γατιά της και τα διατηρεί στην κατάψυξη, με τον ίδιο τρόπο που κι εσύ διατηρείς στη συντήρηση τις παλιές σου αγάπες. Με την έλευση της αυγουστιάτικης πανσελήνου, θα σου δοθεί η ευκαιρία να τις φουρλατίσεις στα σκουπίδια και να ριχτείς σε έναν έρωτα ολοκαίνουργιο. Επειδή, όπως οι γάτες, έτσι και οι αγάπες είναι εφτάψυχες, βεβαιώσου ότι έχουν ψοφήσει για τα καλά.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Έπρεπε να έρθει το καλοκαίρι για να αντιληφθείς πόσο μάταιο είναι να παλεύεις για ένα καλύτερο μέλλον σε μια χώρα δίχως μέλλον, να αγωνίζεσαι για μια καλύτερη ζωή σε έναν κόσμο που έχει ευτελίσει την αξία της ανθρώπινης ζωής, να φωνάζεις για ανθρωπιά και αλληλεγγύη σε έναν τόπο που έχει καταντήσει φυτώριο φασιστών και νεοναζί. «Η ζωή μας είναι άσκοπα λαχανιτά», έλεγε η Κατερίνα Γώγου. Ξάπλωσε στο πάτωμα, κλώτσα τις ευθύνες και μείνε εκεί για πάντα. Να ονειρεύεσαι. Τον δικό σου κόσμο. Το δικό σου σύμπαν. Τη δική σου Πόρσε Καγιέν.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
«Μια αγάπη για το καλοκαίρι», «Καλοκαιρινά ραντεβού», «Καλοκαίρι, καλοκαιράκι», «Praising The Satanic Kingdom Between Nocturnal Thrones» και άλλα ωραία τραγουδάκια σε έχουν βάλει για τα καλά στην ατμόσφαιρα του καλοκαιριού. Βόλτες με το ποδήλατο, ταβλάκι και φραπεδιές στη βεράντα, σουκού στη Χαλκιδική, ξάπλες στην παραλία, σκοποβολή σε τύπους που παίζουν ρακέτες, σφαλιάρες σε βρεγμένους ουρακοτάνγκους που τρέχουν δίπλα σου τινάζοντας ένα καρότσι άμμο. Ρούφα την κάθε στιγμή των διακοπών σου, γιατί από Σεπτέμβρη θα παίζουν μόνο διακοπές ρεύματος, μισθών και γονικής οικονομικής ενίσχυσης.

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

Σώτη Τριανταφύλλου

Η ΦΟΒΕΡΗ ΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Σ' αυτόν τον τόμο βρίσκονται μερικά από τα πολιτικά άρθρα που έγραψε η Σώτη Τριανταφύλλου τα τελευταία τρία χρόνια περιγράφοντας μια λίγο-πολύ σταθερή επικαιρότητα και εκφράζοντας μια σειρά πολιτικές θέσεις σχετικά με τα κοινωνικά κινήματα, τις διεθνείς σχέσεις, την Αριστερά, τον πλουραλισμό και την πολυπολιτισμικότητα, την οικονομική και θεσμική κρίση στη χώρα μας. Μέσα από αυτά τα κείμενα περιγράφεται η κατάσταση των πραγμάτων και η φοβερή τροπή τους.

Πρώτη έκδοση: **Ιούνιος 2012**
Σελίδες: **416**
Τιμή: **€ 16**
ISBN 978-960-9515-07-8

Στράτος Φαναράς

Η ΠΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Α

«Η μικρή αυτή συλλογή θα ήθελε να θεωρηθεί, από όσες και όσους της αφιερώσουν λίγο από το χρόνο τους, ως μία κατάθεση ψυχής για τις πίκρες της Αριστεράς και τις διαψεύσεις των ανήσυχων Αριστερών».

Μια συλλογή ποιημάτων αφιερωμένα στη φιλελεύθερη Αριστερά.

Πρώτη έκδοση: **Ιούνιος 2012**
Σελίδες: **104**
Τιμή: **€ 11**
ISBN 978-960-9515-06-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ATHENS VOICE BOOKS
Κεντρική Διάθεση: Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα, 210 3617.170, εσωτ. 114, fax: 210 3617.310, www.athensvoice.gr
ATHENS voicebooks

Τέχνη
+ Επιστήμη

Η Τέχνη είναι έμπνευση, ένστικτο, αισθητική αναζήτηση.

Η Επιστήμη είναι σύστημα, μέθοδος, έρευνα σε βάθος.

Εδώ και 40 χρόνια, ο ΑΚΤΟ συνδέει την Τέχνη με την Επιστήμη, αξιοποιεί την Επικοινωνία και την Έκφραση και προσφέρει θεωρία που γίνεται Πράξη.

www.akto.gr

AKTO

creativity that works

Κέντρο Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης | Επικυρωμένο Κολέγιο του Middlesex University
Αθήνα: Ευελπίδων 11Α, 113 62, Τηλ. 210 5230130 | **Θεσσαλονίκη:** 26ης Οκτωβρίου 38-40 & Α. Γεωργίου, 546 27, Τηλ. 2310 221231

Middlesex University